BESTSELLER

LISA KLEYPAS

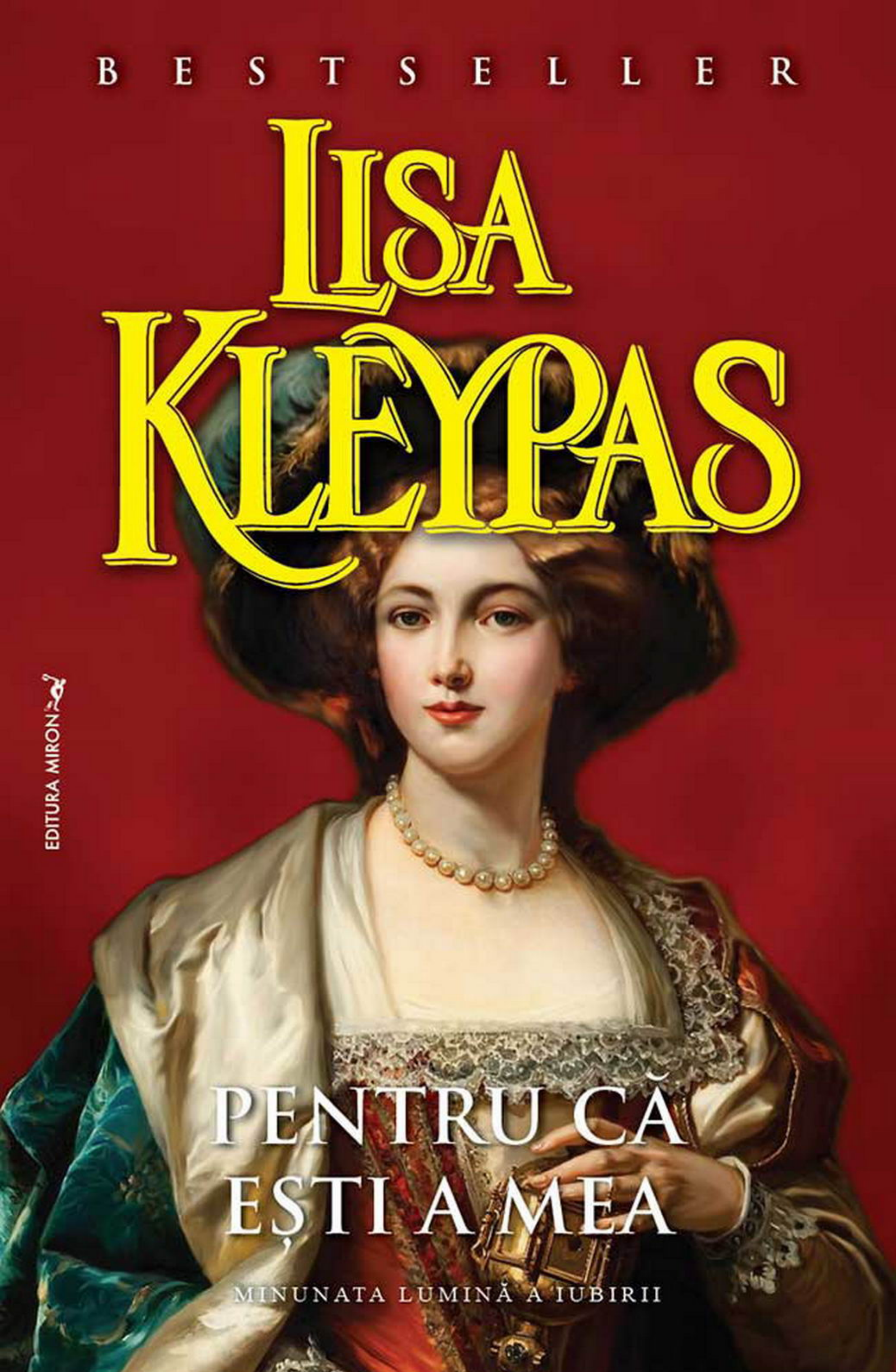

EDITURA MIRON

PENTRU CĂ EȘTI A MEA

MINUNATA LUMINĂ A IUBIRII

LISA KLEYPAS

Pentru că ești a mea

PROLOG

Londra, 1833
Toamna

— Nu mă pot mărita cu el, pur și simplu nu pot! Stomacul lui Madeline se revolta doar la vederea lordului Clifton, care se plimba alături de tatăl ei. Și-a

dat seama că gândise cu glas tare abia atunci când a auzit-o pe mama ei răspunzându-i:

— Vei învăța cu timpul să ții la el, i-a spus. Ca de obicei, figura ei era aspră, dezaprobatoare. Dusese o viață de sacrificii continue, aproape de

martiriu, și se aștepta ca exemplul să-i fie urmat de cele trei fiice. O privea pe Madeline cu ochi reci. Avea trăsături elegante însă era extrem de palidă. Toate femeile din familie aveau același ten, excepție făcând doar Madeline care roșea foarte des. Cândva,

după ce te vei maturiza, a continuat Agnes, vei fi recunoscătoare pentru partida pe care am găsit-o pentru tine.

Madeline era pe punctul de a se îneca din cauza furiei. Simțea cum îi ardeau obrajii și i se colorau, trădând-o. Prea mulți ani încercase să fie

așa cum își doriseră părinții ei: docilă, ascultătoare, liniștită. Dar acum nu mai putea să tacă.

— Recunoscătoare! a exclamat cu amărăciune. Să mă mărit cu un bărbat mai în vârstă ca tata...

— Doar cu un an sau

doi, a întrerupt-o Agnes.

— Pe care nu-l interesează aceleași lucruri ca pe mine, care mă consideră o iapă de prăsilă...

— Madeline! a exclamat Agnes. Asemenea cuvinte vulgare sunt sub demnitatea ta.

— Dar e adevărat! a spus Madeline, încercând să nu-și piardă calmul. Lordul Clifton are două fiice din prima căsătorie. Toată lumea știe că-și dorește un fiu și se așteaptă ca eu să i-l dăruiesc. Voi rămâne tot restul vieții îngropată la

țară, sau cel puțin până la moartea lui. Când oricum va fi prea târziu ca să mă mai pot bucura de libertate.

— Ajunge! i-a spus mama. Se pare că trebuie să-ți reamintesc câteva lucruri: este de datoria soției să împărtășească interesele

soțului, nu invers. Iar lordul Clifton nu este de condamnat pentru că nu-i plac frivolități precum muzica sau romanele. Este un bărbat serios, cu mare influență în politică, așa că mă aștept să-l tratezi cu respectul pe care îl merită, în privința

vârstei lui, vei ajunge să-i prețuiești înțelepciunea și să-i ceri sfatul. Acesta este drumul unei femei spre fericire.

Madeline își frângea degetele și privea nefericită pe geam la lordul Clifton.

— Poate că mi-ar fi

fost mai ușor să accept logodna dacă aș fi ieșit în societate, un sezon măcar. N-am dansat niciodată la un bal, n-am fost la vreo serată sau la un dineu. Până și surorile mele au fost prezentate...

— Nu sunt la fel de norocoase ca tine, i-a

răspuns Agnes. Vei fi scutită de neplăceri și anxietate, de vreme ce ești deja logodită cu cel mai râvnit și admirat bărbat din Anglia.

— Așa-l consideri tu, a spus Madeline și s-a crispat văzând că tatăl ei și lordul Clifton intrau în încăpere. Nu este și

părerea mea.

Ca orice fată de optsprezece ani, Madeline visa să se mărite cu un bărbat frumos, uluitor, care să se îndrăgostească nebunește de ea. Lordul Clifton era foarte departe de aceste fantezii. Avea în jur de

cincizeci de ani, era masiv, cu o guşă pronunţată. Era chel, cu buze groase, iar faţa îi era mereu transpirată. Lui Madeline i se părea că aducea cu un broscoi.

Măcar dacă ar fi avut simţul umorului, dacă ar fi fost blând... orice l-ar fi făcut mai uşor de

suportat. Dar era îngâmfat și lipsit de imaginație. Viața lui era împărțită între cursele de cai și vânătoare, între problemele administrării moșiei și discursurile ocazionale din Camera Lorzilor. Mai rău decât atât, disprețuia muzica, arta

și literatura, tot ce iubea Madeline.

Clifton a văzut-o în celălalt capăt al încăperii și s-a apropiat, zâmbitor. Saliva îi strălucea în colțurile gurii. Lui Madeline nu-i plăcea deloc felul în care o privea, ca și cum ar fi fost un obiect pe care

urma să-l posede. Poate că era tânără și lipsită de experiență, dar știa că o voia doar pentru că era tânără, sănătoasă și mai mult ca sigur fertilă. Avea să rămână însărcinată iar și iar, până când el avea să fie mulțumit cu numărul de băieți pe care ea urma

să-i nască. Nu-l interesau nici inima, nici mintea și nici sufletul ei.

— Dragă domnișoară Matthews, a spus cu voce spartă, ești tot mai frumoasă ori de câte ori te văd.

Avea și voce de broască, și-a spus

Madeline, chinuindu-se să nu râdă isteric, i-a prins mâna și i-a dus-o la buze. Ea a închis ochii și s-a străduit să-și ascundă dezgustul atunci când buzele lui i-au atins încheietura. El i-a interpretat greșit reacția, punând-o pe seama modestiei sau

chiar a plăcerii și i-a zâmbit cu subînțeles.

A invitat-o să se plimbe cu el iar obiecțiile i-au fost imediat acoperite de entuziasmul părinților. Erau hotărâți să-l primească în familia lor pe acel bărbat bogat și influent. Orice își dorea,

obținea fără piedici din partea lor. Madeline a acceptat cu greu brațul logodnicului său și au ieșit în grădină. Aceasta era foarte bine îngrijită, aleile acoperite cu pietriș fiind mărginite de arbuști pitici sau de flori multicolore, în ghivece.

— Te bucuri de vacanță? a întrebat-o lordul Clifton, călcând apăsat pe pietrele albe.

Madeline nu și-a ridicat privirea din pământ.

— Da, domnule.

— Sunt convins că ești nerăbdătoare să termini școala, așa cum

au făcut-o deja colegele tale. Părinţii ţi-au prelungit cu doi ani studiile la cererea mea.

— La cererea ta? a repetat ea, uimită de puterea pe care o avea el asupra părinţilor ei.

— M-am gândit că-ţi va prinde bine, draga mea, a spus el cu un

zâmbet înfumurat. Aveai nevoie să te șlefuiești și să înveți ce este disciplina. Unui fruct perfect trebuie să-i dai răgaz să se pârguiască. Nu mai ești la fel de impetuoasă, nu crezi? Așa cum am vrut, ai învățat să ai răbdare.

În nici un caz! ar fi

vrut să-i răspundă Madeline dar și-a ținut gura. Cei doi ani în plus de detenție petrecuți la Academia pentru tinere doamne condusă de domnișoara Allbright o aduseseră în pragul nebuniei. Felul ei rebel de a fi, imaginația exacerbată avuseseră

timp să se transforme în ceva sălbatic, de nestăvilit. Cu doi ani în urmă ar fi fost mult prea timidă ca să ridice vreo obiecție în privința căsătoriei. Dar acum cuvinte ca „răbdare” și „ascultătoare” nu mai aparțineau vocabularului ei.

— Ți-am adus ceva, i-a spus Clifton. Un dar pe care îl așteptai, sunt sigur. A condus-o la o bancă din piatră și s-a așezat lângă ea, înghesuind-o cu trupul lui moale. Madeline a așteptat fără să scoată vreun cuvânt. Într-un final, privirea ei a

întâlnit-o pe a lui. E în buzunar, i-a șoptit arătând spre buzunarul din dreapta al hainei din lână maro. Ce-ar fi să-l „pescuiești” de acolo, pisicuțo?

Clifton nu-i mai vorbise niciodată așa. Era adevărat că la toate celelalte întâlniri

fuseseră atent supravegheaţi.

— Îţi mulţumesc dar nu este nevoie să-mi dăruieşti nimic, domnule, i-a spus Madeline strângând din pumni.

— Insist, i-a făcut din nou semn spre buzunar, ia-ţi cadoul, Madeline.

Ea și-a strecurat mâna înăuntru și a dat de un cerc din metal. Inima îi bătea cu putere când l-a scos la lumină: era un inel mic, din aur, cu un safir întunecat. Simbolul legăturii ei viitoare cu Clifton.

— Este în familia mea de multe generații, i-a

spus lordul Clifton. Mama l-a purtat până în ziua morții. Îți place?

— E drăguț, i-a răspuns. Îl ura deja.

Clifton i-a luat inelul și i l-a pus pe deget. Îi era mult prea larg, așa că a fost nevoită să închidă pumnul ca să nu-i scape.

— Acum ar trebui să-mi mulțumești, puișor. A prins-o pe după umeri și a tras-o la pieptul lui. Mirosea greu, a stătut, semn că nu făcea baie prea des.

Madeline a inspirat adânc, cu tristețe.

— De ce trebuie să-mi spui „pisicuță” sau

„puișor”? Vocea îi tremura de furie. Nu-mi place să mi se spună așa. Sunt femeie, sunt o persoană.

Lordul Clifton a izbucnit în râs, dezvelindu-și dinții galbeni. A strâns-o și mai tare la piept când i-a răspuns:

— Știam eu că mai devreme sau mai târziu vei începe să mă provoci, dar un bărbat ajuns la vârsta mea știe toate trucurile astea, iată și răsplata pentru neobrăzarea ta, pisicuță rea ce ești.

Și-a lipit buzele groase de ale ei,

torturându-i gura în primul ei sărut. Madeline a rămas nemișcată, tremurând de dezgust și făcând apel la toată puterea ei ca să îndure totul fără să țipe sau să plângă.

— Vei vedea că sunt un bărbat adevărat, i-a spus lordul Clifton

respirând greu. Părea mulțumit de cucerirea lui. Nu spun poezii sau alte chestii care le plac femeilor. Fac ceea ce-mi place și cu timpul vei învăța să-ți placă și ție, din plin. A mângâiat-o pe obraz. Ești frumoasă, i-a șoptit. N-am mai văzut ochi care să aibă o

asemenea culoare. Ca de ambră. A prins între degete o șuviță de păr șaten. Abia aștept ziua când vei fi a mea!

Madeline abia își stăpânea tremurul. Ar fi vrut să țipe la el, să-i spună că nu va fi niciodată a lui, dar simțul datoriei, cel care

îi fusese insuflat încă din copilărie, a împiedicat-o.

Clifton i-a observat probabil tremurul involuntar:

— Văd că ți s-a făcut frig, a spus cu tonul pe care l-ar fi folosit în prezența unui copil. Haide să intrăm. N-aș

vrea să răcești.

Ușurată, ea s-a ridicat imediat de pe bancă și au intrat în salon.

Când lordul și lady Matthews au văzut inelul de pe degetul ei nu mai conteneau cu felicitările. Tocmai ei, care erau de părere că a-ți arăta entuziasmul este

o lipsă de rafinament.

— Ce dar generos! a exclamat Agnes, cu fața luminată de plăcere. Este un inel minunat, lord Clifton.

— Sunt de aceeași părere, a spus el încercând să pară modest.

Madeline privea cu

un zâmbet înghețat cum tatăl ei l-a invitat pe Clifton în bibliotecă, să închine un pahar. De îndată ce au ieșit, și-a smuls inelul de pe deget și l-a aruncat pe covor.

— Madeline! a exclamat Agnes. Ridică-l imediat! Ce e cu copilăriile astea? Vei

purta inelul de-acum înainte și te vei mândri cu el!

— Nu-mi vine, a spus Madeline. Și-a amintit ce simțise când Clifton îi atinsese buzele cu gura lui umedă și s-a șters cu mâneca. Nu mă mărit cu el, mamă. Mai bine mă omor.

— Încetează cu dramatismele, Madeline. Agnes s-a aplecat și a ridicat inelul, ținându-l ca pe un obiect nepreţuit. Sper că măritându-te cu un bărbat cu picioarele pe pământ, așa cum este lordul Clifton, vei renunța la accesele

acestea sălbatice.

— Cu picioarele pe pământ, a repetat Madeline zâmbind amar. I se părea incredibil cum reușea mama ei să transforme tot ce avea Clifton mai respingător, folosind o expresie atât de banală.

Exact ce-și dorește o

fată la bărbatul cu care se mărită.

Era pentru prima dată când i se părea că a se întoarce la Academie era o ușurare. Acolo nu exista nici un bărbat, cu excepția profesorului de dans, care venea o dată pe săptămână.

Madeline străbătea

culoarul cu o cutie de pălării în braţe. Restul lucrurilor aveau să-i fie aduse ceva mai târziu. A ajuns în camera pe care o împărţea cu prietena ei Eleanor Sinclair şi a dat peste o mulţime de fete, aşezate pe pat şi pe scaune. Madeline era cea mai în vârstă dintre

eleve, urmată de Eleanor, care împlinise șaptesprezece ani, așa că erau vizitate adesea de elevele mai mici, care le considerau mature, cu experiență de viață.

Fetele mâncau toate dintr-o cutie de biscuiți și exclamau adesea, la vederea unei poze color

din mâna lui Eleanor. Aceasta i-a adresat lui Madeline un zâmbet de bun-venit:

— Cum ţi s-a părut lordul Clifton?

— Chiar mai rău decât mă aşteptam, i-a răspuns scurt Madeline îndreptându-se spre patul ei îngust, aşezat în

fața patului lui Eleanor. A lăsat pe podea cutia de pălării și s-a așezat pe marginea saltelei, dorindu-și ca fetele să plece ca să poată sta de vorbă în liniște cu prietena ei.

— Curând, i-a promis Eleanor din priviri, în timp ce fetele celelalte

chicoteau.

— Uitați-vă la el! a exclamat una din ele. Îți închipui cum ar fi să-l cunoști personal?

— Eu una aș leșina, a spus o fată.

— E cel mai frumos bărbat din lume...

— Aduce cu un tâlhar de drumul mare...

— Da, are ceva în privire...

Madeline a clătinat din cap, auzindu-le cum suspinau.

— La ce vă uitaţi? a întrebat. Devenise curioasă.

— Daţi-i şi ei să vadă!

— Dar nu m-am uitat îndeajuns...

— Uite, Madeline. Eleanor i-a întins bucata de hârtie. Mi-a dat-o sora mea mai mare. E portretul cel mai greu de găsit din toată Londra. Toată lumea vrea câte un exemplar.

Madeline a privit hârtia. Cu cât o privea mai mult, cu atât o

fascina mai tare. Bărbatul acela ar fi putut foarte bine să fie rege, căpitan de vas sau proscris... cineva puternic... cineva periculos. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului – trăsăturile lui erau prea îndrăznețe. Chipul lui aducea vag cu

un leu: privirea îi era pătrunzătoare, gura schița un zâmbet ironic. Nu-și dădea seama care era adevărata culoare a părului. În poză părea să fie brunet. Cert era că părul lui era des și ușor ondulat.

Celelalte fete se așteptau ca ea să

roșească și să chicotească, așa cum făcuseră și ele, dar Madeline nu și-a exteriorizat emoțiile.

— Cine este? a întrebat, calmă.

— Logan Scott.

— Actorul?

— Da. Este și proprietarul teatrului

Capital.

Madeline continua să-l fixeze cu privirea, pătrunsă de un sentiment ciudat. Auzise de Logan Scott dar nu știuse cum arăta. Știa doar că avea cam treizeci de ani, că se bucura de o faimă internațională,

întrecându-i pe David Garrick și pe Edmund Kean. Se spunea chiar că nu ajunsese la apogeul talentului său, că vocea lui putea fi mătăsoasă precum catifeaua sau intensă, provocând scântei.

Se mai spunea că femeile îi dădeau

neîncetat târcoale, impresionate de felul în care interpreta eroi romantici dar și ticăloși. Excela în rolul lui Iago, dar și în cel al lui Barabas... era când seducător, când trădător, când manipulator, iar femeile îl iubeau pentru asta.

Un bărbat tânăr, atrăgător și cultivat... tot ce nu era lordul Clifton. Madeline se simțea cuprinsă de disperare. Logan Scott reprezenta o lume din care ea nu avea să facă parte niciodată. Nu-l va cunoaște niciodată, nici pe el nici pe altcineva

asemenea lui... nu va flirta, nu va râde, nu va dansa, nu va fi sedusă de cuvintele tandre și atingerile unui iubit.

Privea chipul lui Logan Scott și i-a venit o idee nebunească. Degetele au început să-i tremure.

— Ce s-a întâmplat,

Madeline? a întrebat-o Eleanor îngrijorată, luându-i fotografia din mână. Ai pălit brusc și ai o privire ciudată...

— Sunt doar obosită, i-a răspuns Madeline încercând să-i zâmbească. Voia să rămână singură. Avea nevoie de timp ca să se

gândească. Weekend-ul m-a epuizat. Cred că dacă m-aș odihni puțin...

— Bineînțeles. Veniți, fetelor... să mergem în altă cameră. Grijulie, Eleanor le-a scos pe fete afară și s-a oprit în prag: ai nevoie de ceva, Madeline?

— Nu, mulțumesc.

— Sunt convinsă că te-a afectat faptul că a trebuit să-l suporți pe lordul Clifton. Aș fi vrut să te pot ajuta cumva.

— Ai făcut-o deja, Eleanor. Madeline s-a întins în pat, pe o parte, ridicându-și genunchii la piept.

Mintea i-o luase razna deja, așa că nici nu a observat când prietena ei a ieșit din cameră.

Logan Scott... un bărbat al cărui apetit pentru femei era la fel de mare ca și talentul lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai

convinsă că Scott era soluția. Iar lordul Clifton nu ar mai fi avut de ales și ar fi anulat logodna.

Trebuia să aibă o aventură cu Logan Scott.

Pierderea virginității avea să rezolve totul. Chiar dacă trebuia să fie respinsă de societate tot restul vieții. Accepta

orice, doar să nu devină soția lordului Clifton.

A început imediat să facă planuri. Avea să falsifice o scrisoare, ca și cum ar fi venit din partea familiei ei, în care urma să ceară să se întoarcă acasă cu un semestru mai devreme. În următoarele

săptămâni, familia avea să creadă că era la școală, în siguranță, iar domnișoara Allbright avea să fie convinsă că ea era acasă. Iar Madeline era liberă să-și ducă planul la bun sfârșit.

Trebuia să se ducă la teatru și să facă cunoștință cu Logan

Scott. După ce avea să se arate dispusă să se culce cu el, totul se rezolva. Era un lucru binecunoscut: toți bărbații, onorabili sau nu, erau dornici să seducă o tânără. Iar un bărbat cu o reputație ca a lui Scott nu avea să ezite nici o clipă.

După ce se alegea praful de reputaţia ei, putea să se întoarcă acasă şi să accepte orice pedeapsă din partea părinţilor ei. Probabil că aveau să o alunge de acasă la vreo rudă de departe, de la ţară. Lordul Clifton nu şi-ar mai fi dorit să aibă de-a

face cu ea. Viața ei nu avea să fie nici ușoară, nici plăcută, dar nu avea altă cale.

Poate că nu era chiar atât de rău să rămână fată bătrână. Ar fi avut timp pentru studiu și pentru citit, iar după câțiva ani poate că mama și tatăl ei aveau

să-i dea voie să călătorească. Voia să se implice în opere caritabile, să facă tot ce era în stare pentru cei aflați într-o situație mai dificilă decât a ei. Măcar așa își decidea singură soarta, și-a spus Madeline hotărâtă.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Ţinând strâns mânerul valizei, Madeline s-a oprit în dreptul intrării din spate a teatrului Capital. Drumul prin Londra, de una singură, fusese deopotrivă

înspăimântător și entuziasmant. Urechile îi erau asaltate de zgomotul trăsurilor, al cailor și vânzătorilor ambulanți, în timp ce nările îi erau pline de un amestec ciudat de mirosuri de baleg㠄, animale, gunoi și pâine caldă, venind de la o

brutărie din apropiere, alături de mirosul de ceară fierbinte venit din atelierul unui meșter lumânărar.

Ceva mai devreme Madeline amanetase inelul primit de la lordul Clifton și își simțea buzunarul plin cu monede. Temându-se de

hoții de buzunare, își ținea pelerina înfășurată strâns, deși nimeni nu părea tentat să se apropie de ea. Acum, că ajunsese în capitală, aventura putea să înceapă.

Teatrul părea să fie compus din mai multe clădiri, patru sau cinci la

număr, în care erau adăpostite recuzita și atelierele. Madeline a intrat în clădirea principală, acolo unde se afla scena, trecând printr-un labirint de coridoare și săli de repetiție. Auzea oameni vorbind, cântând, acordând instrumente

sau certându-se. Tentația de a trage cu ochiul era copleșitoare.

A ajuns într-o încăpere mare plină cu mobilă uzată. Actori și actrițe de vârste diferite stăteau de vorbă la o ceașcă de ceai. Obișnuiți cu lume perindându-se tot timpul, nici nu au

observat-o pe Madeline. Doar unul dintre servitori s-a oprit și a privit-o întrebător, cu ochi prietenoși:

— Doriți ceva, domnișoară?

Ea a zâmbit, încercând să-și mascheze nervozitatea.

— Îl caut pe domnul

Scott.

— Oh. A privit-o cu mai mare atenţie, după care a făcut un semn spre uşa cea mai îndepărtată. Acum repetă. Scena e acolo.

— Mulţumesc.

— Nu-i place să fie deranjat, a sfătuit-o băiatul văzând că

Madeline se îndrepta spre ușa scenei.

— Oh, eu nu-l deranjez, i-a răspuns ea veselă, apucând hotărâtă mânerul valizei cu o mână, în timp ce cu cealaltă deschidea ușa. S-a trezit în partea din stânga a scenei. A lăsat valiza jos, s-a tras în

spatele cortinei grele din catifea verde și a privit spre scenă.

Teatrul Capital avea o capacitate de o sută cincizeci de locuri. Era o clădire impozantă și spațioasă, cu coloane masive, aurite și oglinzi aliniate de-a lungul pereților. Lojele erau

capitonate cu catifea iar candelabrele din cristal aruncau o lumină gingașă spre imaginile delicate pictate pe tavan.

Podeaua scenei era lustruită de miile de reprezentaţii, cizmele și pantofii actorilor lăsând urme vizibile. În acele

momente chiar avea loc o repetiție: doi bărbați străbăteau scena având câteva foi de hârtie în mâini și punând la punct coreografia unei scene de luptă. Unul dintre ei era blond, părând să aibă agilitatea unei feline.

— Nu prea înțeleg ce

vrei... spunea el cu sinceritate.

Celălalt i-a răspuns cu o voce a cărei tonalitate a uimit-o pe Madeline: adâncă, întunecată... vocea unui înger căzut.

— Ceea ce vreau, Stephen, este să pui pasiune în interpretarea

ta. Intenția ta este să-l ucizi pe bărbatul care aproape că ți-a sedus logodnica. Iar tu ții sabia în mână de parcă ai fi o bătrânică mânuind o andrea.

Madeline îl privea cu atenție. Logan Scott era mai înalt decât se așteptase, mai

carismatic, mai... orice. Trupul sculptat era acoperit cu o cămașă albă, simplă, descheiată la gât, și o pereche de pantaloni închiși la culoare, strânși pe picior. Fotografia pe care o văzuse Madeline era departe de realitate. Părul lui brunet părea

înspicat cu flăcări, gura lui schița un zâmbet ironic, pielea lui avea tonalitatea lemnului de trandafir.

Dar aparența lui de bărbat stilat părea temperată de o ușoară brutalitate... prințul din poveste părea să fie în stare să dispară imediat,

dând la iveală un bărbat care părea în stare de orice. Madeline a clipit, stânjenită. Se așteptase ca Scott să fie un adevărat dandy, genul de bărbat care aleargă mereu după câte o fustă, dar el nu părea deloc așa.

Actorul blond

protesta:

— Domnule Scott, mă tem că dacă nu mă dau câțiva pași înapoi nu vei avea suficient timp să parezi lovitura și...

— Nu vei trece de apărarea mea, a spus Scott cu o surprinzătoare stăpânire

de sine. Dă tot ce poți, Stephen. Altfel distribui pe altcineva.

Stephen a strâns din dinți. Era clar că Scott atinsese un punct sensibil.

— Bine, a spus. A ridicat sabia, sperând să-l ia pe nepregătite.

Scott a parat lovitura

cu o mișcare de expert. Săbiile s-au încrucișat, strălucind în lumină.

— Mai mult, Stephen, a spus Scott, cu respirația accelerată de efort. Nu ai pierdut niciodată o femeie? N-ai vrut să ucizi pe cineva pentru ea?

Actorul părea să se

înflăcărеze, așa cum voia Scott.

— Ba da, naiba să te ia!

— Atunci arată-mi!

Stephen a explodat. Mișcările îi erau furioase, fața i se acoperise de sudoare. Scott îl provoca și mai tare, fandând și

apropiindu-se periculos de mult. Madeline nu s-ar fi așteptat ca un bărbat atât de masiv să se miște cu atât de multă grație. Scott îi tăia răsuflarea. Era puternic, poruncitor, stăpân pe el. Fascinată, Madeline s-a apropiat să vadă mai bine scena.

S-a împiedicat însă de valiza pe care o aşezase pe jos şi a căzut peste o masă încărcată cu piese de recuzită. Un candelabru, câteva porţelanuri şi câteva săbii au căzut cu un zgomot puternic. Concentraţia celor doi actori s-a risipit

imediat, iar Scott a întors capul spre locul de unde venise zgomotul. În același timp, Stephen s-a aruncat cu toată forța înainte, fără să mai reușească să se oprească.

Scott a gemut înfundat, ducându-și mâna spre umărul opus.

— Ce naiba... a murmurat Stephen, încercând să deslușească ce se întâmplase lângă cortină, acolo unde Madeline se chinuia să se ridice în picioare. S-a uitat apoi spre Scott, care avea o expresie stranie pe chip.

— Stephen? a spus

Scott, ușor răgușit. Cred că a căzut apărătoarea din vârful săbiei. În timp ce spunea aceste cuvinte, cămașa i se colora în roșu.

— Dumnezeule! a exclamat Stephen, pălind. N-am știut... n-am vrut...

— Nu-i nimic, i-a

răspuns Scott. A fost doar un accident. Iar interpretarea ta a fost exact cea pe care mi-o doream. Așa să joci de fiecare dată.

Stephen îl privea neîncrezător.

— Domnule Scott, a reușit el să spună, cum de reușești să-mi mai

dai indicații în timp ce sângerezi? Uneori mă întreb dacă ești o ființă umană. Și-a smuls privirile îngrozite de la pata de sânge de pe cămașa albă. Nu te mișca. Mă duc după ajutoare... trimit după doctor...

— Nu e nevoie, a

spus sec Scott, dar Stephen o zbughise deja. A încercat să rămână în picioare, șoptind ceva în barbă, dar a căzut pe podea, alb la față.

Madeline și-a azvârlit pelerina de pe umeri și i-a întins eșarfa.

— Ia-o, i-a spus lui Scott îngenunchind

lângă el. A apăsat-o cu putere pe rană. O să-ţi oprească sângerarea.

Scott a oftat adânc de durere.

Feţele le erau foarte aproape iar Madeline s-a trezit privind în cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată, umbriţi de gene lungi, dese. Irişii

păreau două safire, în toate nuanțele de albastru, de la adâncurile oceanelor la cerul pal din miez de iarnă.

— Îmi pare rău pentru... Madeline a făcut o pauză și a privit peste umăr, a obiectele de recuzită pe care le

spărsese...Pentru tot. A fost un accident. De obicei nu sunt atât de neîndemânatică, dar urmăream cu atenţie repetiţia şi m-am împiedicat...

— Cine eşti? a întrerupt-o el cu răceală.

— Madeline Ridley, i-a răspuns ea, folosind

numele de fată al bunicii ei.

— Şi ce cauţi aici, în afară de faptul că îmi deranjezi repetiţia?

— Sunt aici pentru că... Madeline i-a întâlnit din nou privirea şi s-a simţit datoare să-i spună întreg adevărul, direct, aşa cum nu-i

stătea deloc în fire. Trebuia să-i atragă cumva atenţia, să se diferenţieze de toate celelalte femei care i se aruncaseră în braţe de-a lungul timpului. Vreau să fiu următoarea ta iubită.

Luat prin surprindere, Scott a

privit-o de parcă îi vorbise într-o limbă străină. A durat ceva timp până când să-i răspundă:

— Eu nu mă încurc cu fete ca tine.

— Din cauza vârstei?

Ochii i-au zâmbit... nu prietenos, ci mai degrabă ironic.

— Printre altele.

— Sunt mai mare decât par, a spus ea repede.

— Domnișoară Ridley... A clătinat din cap, neîncrezător. Ai un fel unic de a te prezenta unui bărbat.

Sunt flatat. Totuși, vreau să știi că nu te-aș

atinge nici dacă viața mea ar depinde de asta. Iar acum te rog să mă scuzi...

— Poate că ai nevoie de mai mult timp să te gândești la propunerea mea, a spus Madeline. Între timp, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai oferi o slujbă. Mă

pricep la o mulțime de lucruri care ar putea fi de folos într-un teatru.

— Sunt convins, i-a spus el cu răceală, dar nu am nevoie de ele.

— Știu literatură și istorie. Vorbesc fluent franceza, știu să desenez în creion și să pictez. Sunt de acord să mătur,

să spăl podele... să fac orice este nevoie.

— Ai reușit să mă ametești, domnișoară Ridley. Nu-mi dau seama dacă este din cauză că am pierdut mult sânge sau pur și simplu mă amuzi... în orice caz, m-am distrat. Scott s-a ridicat în

picioare. Culoarea îi revenise în obraji. O să am grijă să fii recompensată pentru eșarfa distrusă.

— Dar... a încercat ea să protesteze.

Câțiva oameni se repezeau deja pe scenă, alertați de producerea accidentului.

— Nu e nimic grav, le-a spus Scott, uşor enervat de exclamaţiile lor de îngrijorare. Nu, nu am nevoie de susţinere la mers. N-am păţit nimic la picioare. S-a îndreptat spre camera de odihnă a actorilor, înconjurat de muzicanţi, tâmplari,

dansatori și actori, cu toții hotărâți să-i fie de ajutor.

Madeline a rămas privind în urma lui. Ce bărbat remarcabil! Avea o atitudine regească, deși majoritatea monarhilor și a prinților nu fuseseră binecuvântați cu

frumusețe, asemenea lui. Era convinsă că Scott era bărbatul cel mai potrivit pentru a avea o aventură. Trebuia să fie ceva extraordinar, cu siguranță. Ceva ce ți se întâmplă doar o dată în viață.

Era adevărat – nu părea prea dornic să o

ducă în patul lui... dar ea era abia la început. Avea să-l plictisească cu perseverența ei. Să-i devină indispensabilă. Avea să devină femeia pe care el și-o dorise dintotdeauna.

Gânditoare, Madeline s-a apropiat de mormanul de cioburi pe

care îl lăsase în urma ei, după ce răsturnase măsuța. Probabil că la teatru munca nu se termina niciodată. Se întreba dacă nu putea aborda pe altcineva în legătură cu obținerea unei slujbe. A ridicat măsuța apoi s-a aplecat să culeagă cioburile.

O voce melodioasă de femeie s-a auzit de undeva din spate.

— Ai grijă, copilă. Să nu te tai. O să pun pe cineva să mături, mai târziu.

Madeline a așezat cioburile pe masă și s-a întors cu fața spre femeia cu părul de aur,

doar cu câțiva ani mai în vârstă decât ea. Femeia era izbitor de frumoasă, cu un chip aristocratic, ochi verzi-albaștri și un zâmbet cald. Era însărcinată în câteva luni.

— Bună ziua, i-a spus Madeline, apropiindu-se curioasă. Ești actriță?

— Am fost, a recunoscut femeia. Acum mă mulţumesc să împart cu altcineva postul de director, până la naşterea copilului.

— Oh... Madeline a făcut ochii mari, dându-şi seama că femeia din faţa ei era ducesa de Leeds, binecunoscuta

actriță care jucase tot timpul alături de Scott, de la comedii ușurele la tragediile lui Shakespeare. Deși ducele de Leeds era extrem de bogat, nu-i negase soției lui iubirea pentru teatru. Este o onoare să vă cunosc, doamnă. Scuze pentru

deranjul provocat.

— Nu trebuie să-ți faci griji, a liniștit-o ducesa. Pe aici se întâmplă mereu câte un mic accident. A privit-o cu atenție pe Madeline. Am auzit că îți cauți o slujbă.

— Da, doamnă. Madeline a roșit,

întrebându-se ce anume mai auzise ducesa din conversaţia ei cu Scott.

— Însoţeşte-mă în biroul meu... cum te cheamă?

— Madeline Ridley

— Ei bine, Madeline, nu pari genul obişnuit de fată care vine în cartierul teatrelor să

caute de lucru. Ești bine îmbrăcată, evident educată... ai fugit de acasă, copilă?

— Oh, nu, i-a răspuns Madeline. Nu era tocmai o minciună, de vreme ce fugise de la școală, nu de acasă, dar nu se simțea deloc confortabil pentru că era

nevoită să mintă. Și-a căutat cu grijă cuvintele, împrejurările mă silesc să caut de lucru... și sperам că voi găsi aici.

— De ce la Capital? a întrebat-o ducesa, conducând-o în culise, acolo unde se aflau birourile.

— Teatrul m-a

interesat dintotdeauna. Am citit și am auzit multe despre Capital, dar nu am văzut niciodată o reprezentație.

— Niciodată? Ideea părea să o mire.

— Doar cele de amatori, din școală.

— Îți dorești să devii

actriță?

Madeline a clătinat din cap.

— Sunt convinsă că nu am talent actoricesc și nici nu mi-ar plăcea să mă dau în spectacol în fața altora. Doar gândul acesta îmi înmoaie genunchii.

— Ce păcat! a spus

ducesa în timp ce intra într-o încăpere minusculă în care se afla un birou din mahon acoperit cu hârtii. De-a lungul peretelui se aliniau cutii pline cu cărți și documente. O fată cu chipul tău ar putea fi o achiziție pentru teatrul Capital.

Madeline a clipit. Complimentul o tulburase. Se considerase dintotdeauna destul de atrăgătoare, doar atât. Văzuse multe fete cu o siluetă mai frumoasă decât a ei, cu trăsături mai izbitoare decât ochii ei căprui și părul

puțin mai întunecat ca mierea. Mama ei îi repetase mereu că sora cea mare, Justine, era frumoasa familiei, în timp ce Althea era cea inteligentă. Madeline, cea mai mică dintre fete, nu se distingea prin nimic.

Știuse dintotdeauna

că ar fi trebuit să fie băiat. Naşterile lăsaseră urme asupra sănătăţii lui Agnes iar doctorul îi spusese că cea de-a treia trebuia să fie şi ultima. Venirea pe lume a celei de-a treia fete fusese cea mai mare dezamăgire, iar Madeline simţise mereu că fusese vina ei.

Măcar dacă ar fi avut ceva care să-i facă pe părinții ei mândri... dar până acum se dovedise a fi absolut obișnuită.

Ducesa i-a făcut semn să se așeze pe scaunul de lângă ea.

— Spune-mi ce știi să faci iar eu mă voi gândi ce slujbă aș putea să-ți

ofer.

Au stat de vorbă câteva minute, timp în care le-a fost servit ceaiul. Ducesa vorbea repede și zâmbea adesea iar energia ei îi contamina pe cei din jur. O femeie atât de celebră putea intimida cu ușurință, dar ea era

afectuoasă și lipsită de aere. Madeline nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. Trăise retrasă, singurele femei pe care le cunoscuse erau mama și surorile ei, profesoarele și colegele ei de școală. Iar cele din urmă nu știau mai multe decât ea despre lumea

înconjurătoare.

—Madeline, a spus ducesa, vezi bine că starea în care mă aflu îmi limitează mult activitatea. Am nevoie de o asistentă care să-mi facă comisioane, să țină documentele în ordine... și să facă multe alte lucruri pentru care nu

îmi găsesc niciodată timp. Iar faptul că te pricepi la cusut îi poate fi de ajutor doamnei Lyttleton, cea care creează și întreține costumele. Iar în ciuda părerii domnului Scott, chiar e nevoie ca o persoană să pună ordine în biblioteca teatrului.

— Oh, le pot face pe toate și încă multe altele!

Ducesa a izbucnit în râs văzând cât era de entuziasmată.

— Foarte bine. Începând din această clipă faci parte din compania noastră.

Bucuria lui Madeline

a fost însă umbrită gândindu-se la reacţia lui Scott.

— Domnul Scott nu va avea nimic de obiectat?

— Voi discuta cu el. Însă am dreptul să angajez pe oricine vreau, aşa că dacă ai probleme cu el sau cu altcineva te

rog să-mi spui.

— Da, doamnă... adică înălțimea Voastră.

Ochii albaștri ai ducesei au strălucit amuzați.

— Nu trebuie să lași ca titlul meu să te intimideze, copilă. În ciuda lui, eu aici sunt doar numărul doi, după

Scott. El este stăpânul absolut.

Madeline nu mai auzise de un asemenea aranjament nu tocmai ortodox: ca o femeie de rang nobil să lucreze într-un teatru. Lumea aristocrației nu se interfera niciodată cu cea a teatrului. Se

întreba cum de reușise ducesa să le împace pe amândouă.

Ducesa a izbucnit în râs. Îi ghicise gândurile.

— Majoritatea nobililor consideră că îmi nesocotesc rangul continuând să muncesc aici. Iar ducele ar fi foarte fericit să părăsesc

teatrul, dar a înțeles că nu pot trăi fără el.

— Dacă îmi este permis să întreb: de cât timp lucrați aici?

— Sunt deja cinci-șase ani. Gânditoare, ducesa a continuat: cât am fost de fericită când Logan m-a angajat! Orice actor sau actriță

din Londra ar fi dat orice să fie școliți de el. Lui i se datorează un stil nou de joc, mult mai natural decât în trecut. Acum îl practică toată lumea, dar pe atunci era o noutate.

— Domnul Scott este o apariție, a comentat Madeline.

— Iar el o știe prea bine. I-a umplut din nou lui Madeline ceașca de ceai și a privit-o mai atent. Trebuie să te avertizez: mai devreme sau mai târziu, toate femeile care au lucrat aici s-au îndrăgostit de Logan. Să nu cazi și tu pradă aceleiași tentații.

Madeline simţea că îi luaseră foc obrajii.

— Mi se pare firesc... Un bărbat care arată aşa...

— Nu e vorba numai de felul în care arată. Ci de felul lui rezervat de a fi. Toate îşi imaginează că îl vor face să se îndrăgostească, în

sfârșit. Numai că pentru Logan teatrul înseamnă mult mai mult ca oricine. Prin viața lui au trecut și vor trece multe femei. Dar nu-și dăruiește inima niciuneia.

Asta îi convenea de minune. Dacă planul ei reușea, avea să se culce

cu Scott fără vreo implicare emoţională.

— Am vorbit destul despre Logan, a spus brusc ducesa, întrerupându-i reveria. Spune-mi, copilă, ai unde să stai? Dacă nu, îţi pot recomanda eu un loc.

— V-aş fi

recunoscătoare.

— Am o prietenă, o femeie în vârstă care a fost cândva o actriță renumită. Locuiește singură într-o casă mare, pe Somerset Street. Îi place să aibă în preajmă oameni tineri, pentru că asta îi aduce aminte de trecut. Sunt

sigură că-ți poate închiria o cameră contra unei sume rezonabile.

— Mi se pare perfect. Madeline a răsplătit-o cu un zâmbet. Mulțumesc.

Ducesa a părut brusc tulburată.

— Nu-mi place să mă amestec în treburile

nimănui, dar e foarte clar că locul tău nu este aici, Madeline.

Ea a tăcut pentru că nu știa ce să răspundă. Și-a coborât privirea, evitând să se uite în ochii ei.

— Nu te pricepi prea bine să-ți ascunzi sentimentele. Dacă ai

necazuri... sper să capeți încredere în mine și să-mi povestești. Poate reușesc să te ajut.

— Nu pot să cred că sunteți atât de bună cu o străină.

— Pari foarte singură, a murmurat ducesa. Au existat momente în trecut când am simțit

același lucru. Nu știu de ce anume fugi, dar lucrurile pot fi mai ușor de rezolvat decât crezi.

Madeline a dat din cap. Nu avea însă intenția să se confeseze nimănui, i-a mulțumit sincer ducesei și a ieșit, îndreptându-se spre Somerset Street.

Doamna Nell Florence era o femeie în vârstă, cu părul de culoarea piersicii care fusese probabil roșu-aprins în tinerețe. Părea amabilă, o ființă caldă cu un ușor aer de vanitate.

— Draga de Julia te-a trimis la mine? a

întrebat-o doamna Florence după ce i-a urat lui Madeline bun-venit în casa ei. Sunt convinsă că ne von m înțelege de minune. Ești actriță, să înțeleg? Nu? Nu văd de ce, cu un chip ca al tău. Dacă aveam frumusețea ta, pe când eram tânără... dar m-am

descurca destul de bine și cu ce am avut.

A făcut împreună cu Madeline un tur al casei, fiecare cameră era plină de amintiri din cariera ei.

— Toată Londra era la picioarele mele, i-a spus doamna Florence în timp ce străbăteau un

hol cu portretele ei, făcute cu treizeci de ani în urmă. Fiecare din ele o înfățișa într-o altă postură, unele mai șocante ca celelalte. A părut amuzată de faptul că Madeline roșise violent. Ești tare ușor de citit, nu-i așa? Ai o calitate de-a dreptul

revigorantă.

Intrigată de colecția de amintiri, Madeline studia cu atenție totul.

— Ce minunat trebuie să fi fost să duci o asemenea viață! e exclamat ea.

— Au fost momente și momente, i-a răspuns doamna Florence. Dar

le-am trăit intens pe toate. Să nu regreți niciodată nimic, acesta este sfatul meu. Vino să-ți arăt camera în care vei locui, după care vom sta mult de vorbă. Trebuie să-mi povestești totul despre tine.

Madeline nu-și dăduse seama până

atunci cât de ușor era de citit. Doamna Florence i-a ghicit gândurile la fel de ușor ca și ducesa.

— Ah, a spus ea. Nu vrei să vorbești despre trecutul tău. Înțeleg. Vom găsi alte subiecte de conversație, atunci.

Madeline îi era recunoscătoare:

— Mulțumesc, doamnă Florence.

După ce și-a despachetat puținele lucruri, Madeline s-a schimbat într-o rochie gri, din lână.

Avea de gând să meargă la teatru, să-l vadă pe Scott Logan pe scenă și să se convingă

cu proprii ochi că era într-adevăr atât de talentat cum se punea. A terminat să-și încheie nasturii, în fața oglinzii... și s-a încruntat văzând rezultatul.

Rochia era bine croită, dar nu o avantaja deloc.

Era modestă și

practică, încheiată până la gât. Cum să seducă un bărbat ca Logan Scott îmbrăcată așa? Gânditoare, și-a trecut mâinile peste rochie, netezind-o. Dacă ar fi avut o rochie frumoasă, din mătase și dantelă, pantofi împodobiți cu perle, flori proaspete în

păr...

Și-a periat bine părul șaten-auriu, l-a răsucit și l-a prins cu grijă într-un coc. Și-ar fi dorit să-și poată ondula câteva șuvițe, care să-i încadreze chipul.

— Nici măcar un strop de parfum nu am, și-a spus cu amărăciune.

Câteva clipe mai târziu își recăpătase buna dispoziție. Toate problemele aveau o rezolvare, în final. În seara aceea avea un singur lucru de făcut: să vadă pentru prima dată în viață o piesă într-un teatru adevărat.

Ducesa de Leeds a

fost foarte amabilă și i-a arătat lui Madeline un loc în extremitatea stângă a scenei, de unde putea să vadă bine totul.

— Numai să ai grijă să nu stai în calea nimănui. Toată lumea aleargă de colo-colo, cu costume și piese de recuzită. Să nu se

împiedice de tine.

Ascultătoare,

Madeline s-a făcut mică și s-a lipit de perete. Piesa se numea Amantul refuzat și a fost precedată de un scurt program muzical și de o farsă într-un singur act care a smuls hohote de râs audienței. Cortina a

căzut și imediat pe scenă au început să fie așezate piese de mobilier și tot ce însemna decor. Haosul aparent nu a durat mai mult de un minut. Totul era deja la locul lui. Doi tineri aflați chiar lângă ea au început să tragă de niște frânghii iar cortina

a dezvelit ceea ce părea a fi interiorul elegant al unui conac.

La vederea decorului s-au auzit ropote de aplauze și exclamații de încântare. Cele două personaje, soț și soție, au început să discute despre lista de pretendenți la mâna

fiicei lor. Povestea o captiva pe Madeline. Simţea o profundă simpatie pentru eroină, o ingenuă care era împiedicată să se căsătorească cu iubitul ei, fiind logodită cu forţa de un bărbat rău.

Spre surpriza ei, Logan Scott nu-l

întruchipa pe iubitul fetei, ci pe ticălos. În clipa în care a apărut pe scenă, un curent a străbătut întreaga audienţă. Asemenea tuturor, Madeline a fost tulburată de stăpânirea lui de sine, de farmecul periculos al personajului. O vroia pe

fată doar pentru el și nu avea să permită nici unui alt bărbat să-i stea în cale.

Pentru Madeline fiecare minut care trecea era o revelație. A rămas nemișcată, cu degetele încleștate în cortina de catifea, cu inima bătându-i cu putere. Ori

de câte ori vorbea Scott, ea abia mai putea respira. Intrase cu ușurință în pielea personajului, era bărbatul egoist și pătimaș. Ca și restul audienței, Madeline a început să spere că avea să o cucerească pe fată.

Scott a rămas pe

scenă mare parte din primul act, manipulând, tocmindu-se, trăgând ițele ca adevărata iubire să nu izbândească.

Cum se termină? l-a întrebat în șoaptă Madeline pe unul dintre cei care mânuiau cortina. Se căsătorește cu fata sau renunță în

favoarea celuilalt?

Bărbatul a zâmbit, văzând cât de absorbită era de acțiune.

— Nu pot să-ți spun. Nu vreau să-ți stric surpriza.

Înainte să apuce să mai spună ceva, s-a sfârșit primul act. O trupă de dansatori a

urcat pe scenă, întreţinând auditoriul până la începerea actului al doilea.

Madeline aştepta în semiîntuneric, ascunsă de cortină. I s-a părut că a trecut o veşnicie până când a reînceput piesa. Dar era fericită. Nu ar fi vrut să fie niciunde

altundeva, ci aici, respirând mirosul de sudoare și vopsea.

A zărit silueta unui bărbat care se îndrepta cu pași repezi spre culise. Umerii li s-au atins. S-a oprit și a ridicat mâna spre locul unde se atinseseră, s-a întors și s-a uitat spre

ea. Privirile li s-au întâlnit iar Madeline s-a simțit cuprinsă de teamă. Era Scott.

Fața îi era brăzdată de șiroaie de transpirație. Nu-i vedea bine ochii, dar a simțit fulgerul de mânie din privire.

— Tu... a spus el. Ce

naiba cauți în teatrul meu?

Nu mai auzise pe nimeni înjurând în fața ei. Din cauza surprizei a întârziat cu răspunsul.

— Domnule Scott... înțeleg că ducesa nu a apucat să-ți vorbească de mine...

— Ți-am spus că nu

am nici o slujbă să-ți ofer.

— Da, domnule, dar ducesa m-a angajat ca asistentă...

— Ești concediată, s-a răstit el, aplecându-se deasupra ei.

Îi simțea mirosul transpirației, al cămășii umede. Dar nu era deloc

neplăcut... ci de-a dreptul fascinant.

— Nu, domnule, a spus ea. Nu-i venea să creadă că îndrăznise să-l refuze.

A urmat o scurtă tăcere.

— Nu? a repetat, ca și cum nimeni nu mai rostise niciodată acest

cuvânt în fața lui.

— Ducesa mi-a spus că mă poate angaja dacă dorește și dacă ai obiecții să o caut.

El a râs, fără să fie deloc amuzat.

— Așa? Vreau și eu să știu cine este proprietarul acestui nenorocit de teatru!

Vino cu mine! A luat-o de braţ şi a strâns-o cu putere.

Madeline s-a trezit îmbrâncită spre cabina lui. Pe la urechi îi ajungeau tot felul de înjurături înfundate.

— Domnule... Aş aprecia dacă n-ai folosi asemenea cuvinte în

prezența mea.

— Intri neinvitată în teatrul meu, produci un accident, ceri o slujbă pe la spatele meu... iar acum îmi dai lecții de purtare?

Ușa s-a trântit cu zgomot în urma lor și au rămas privindu-se în ochi: el cu furie, ea cu

încăpățânare. Nu avea să-l lase să o alunge din Capital.

— N-aș fi crezut că un bărbat ca tine poate folosi un asemenea limbaj, a spus cu demnitate Madeline.

Scott a deschis gura să-i răspundă dar s-a mulțumit să mormăie

ceva în barbă.

Încăperea era puternic luminată, aşa că îi putea vedea fiecare detaliu al feţei. Tenul de culoarea bronzului făcea ca machiajul de scenă să nu fie necesar. Privirea îi era atât de pătrunzătoare încât aproape că îi era teamă

să se uite la el.

— Ai făcut o greșeală, domnișoară Ridley. Nu avem loc pentru tine aici.

— Îmi cer din nou scuze pentru stângăcia de mai devreme, domnule Scott. Voi fi foarte atentă de-aici încolo. De ce nu vrei să-

mi mai dai o șansă?

Pe Logan îl înfuria propria reacție față de ea. Imaginea ei nu-i dăduse pace întreaga zi. Vocea ei dulce ar fi putut topi chiar și un ghețar, dar asta nu făcea decât să-l încrânceneze și mai tare.

— N-are nici o

legătură cu cele întâmplate azi-dimineaţă, i-a spus. Nu avem nevoie de tine, acesta este adevărul.

— Dar ducesa mi-a spus că vă pot ajuta... cu costumele, cu biblioteca teatrului...

— Julia este uşor impresionabilă, a

întrerupt-o el. Iar tu ai profitat de asta. Eu însă nu pot fi manipulat la fel de ușor.

— Dar nu am manipulat pe nimeni, a protestat ea.

Un servitor a venit să-l ajute să se schimbe pentru cel de-al doilea act, aducându-i o

cămașă albă curată și o vestă. Logan l-a salutat pe George cu o mișcare a capului și a început să-și descheie nasturii cămășii. Mai erau doar câteva minute până la începerea actului doi.

Madeline nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcându-se.

S-a apropiat de ușă, șocată.

— Cred că ar fi mai bine să plec, domnule Scott...

— Părăsești teatrul? a întrebat-o cu răceală, luptându-se cu cămașa.

Madeline și-a coborât imediat privirea, dar imaginea pieptului lui

puternic, gol, avea să-i rămână întipărită în minte.

— Voi rămâne, dacă ducesa va fi de acord.

— N-ai decât să rămâi, dacă vrei, dar vei plăti scump pentru asta. Îți voi face viața un calvar. Ai înțeles?

— Da, domnule

Scott, a șoptit ea și a ieșit grăbită pentru că el începuse să se descheie la pantaloni.

Logan s-a oprit când a auzit ușa închizându-se, dorindu-și ca erecția să nu-l fi trădat. Plin de tact, George și-a ferit privirea, făcându-și de lucru cu cămașa

murdară.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule? a spus el în şoaptă.

O găleată cu apă rece ca gheaţa i-ar fi prins bine. Şi ceva de băut. A clătinat însă din cap şi s-a întors cu spatele, continuând să se dezbrace. Servitorul a

aranjat rapid câteva obiecte de îmbrăcăminte după care a ieșit, în liniște.

Cu fața spre oglindă, Logan a oftat, încercând să-și adune gândurile... dar nu și le putea desprinde de la ea. De la Madeline.

Cine era și de ce voia

să lucreze la Capital? Era evident mult prea bine-crescută pentru un asemenea loc. Nu avea nimic în comun cu lumea aspră a teatrului. Unde-i fusese mintea Juliei de o angajase? Ar fi vrut să capete o explicație din partea ei dar nu avea timp de

asta. Trebuia să termine spectacolul și nimic nu era mai important ca publicul lui.

Madeline a reușit cumva să ajungă la locul ei. Și-a lipit palmele de obrajii care-i ardeau. Oare greșise insistând să rămână la Capital, în ciuda lui Scott? Cu

siguranță nu era aceasta modalitatea de a seduce un bărbat.

De ce nu o plăcea? Ea se împrietenea ușor cu toată lumea. Probabil că nu era genul de femeie pe care o prefera el. Cât avea să-i fie de greu să-l facă să-și schimbe sentimentele față de ea?

Și cât avea să dureze? Tulburată, fixa un punct de pe scenă, acolo unde actorii așteptau răbdători ridicarea cortinei.

Povestea celor doi îndrăgostiți a continuat. Scott dădea dovadă de un deosebit talent și curând Madeline a fost

absorbită de jocul lui, uitând de toate celelalte.

După un labirint complicat de intrigi, ticălosul și-a dat în sfârșit seama că nu avea să câștige niciodată dragostea fetei, chiar dacă se căsătorea cu ea. Asumându-și rolul de binefăcător anonim, el i-

a ajutat pe cei doi îndrăgostiți să fugă, fără ca ei să afle vreodată că lui îi datorau fericirea lor. Scott și-a jucat rolul cu un ușor accent de autocompătimire, fără să renunțe vreo clipă la masca sa cinică, reușind însă să transmită publicului că inima îi

era frântă.

La final, aplauze puternice și urale pline de entuziasm au umplut teatrul, făcându-i pe actori să revină la rampă. Scott a fost întâmpinat cu cele mai puternice aplauze, pe care le-a acceptat cu o plecăciune și un zâmbet

slab. A fost anunțat programul pentru seara următoare iar cortina a căzut pentru ultima dată, deși spectatorii continuau să aclame.

Madeline a avut grijă să se strecoare afară înainte ca Scott să o zărească. A fost imediat înconjurat de

admiratori. Toată lumea voia să se afle în preajma lui. Oftând, Madeline s-a îndreptat spre biroul ducesei ca să-și ia haina.

— Madeline. Era ducesa de Leeds. Ți-a plăcut piesa?

Madeline încerca să găsească cuvintele potrivite.

— A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată!

— Dumnezeule! a exclamat ducesa, amuzată de entuziasmul ei.

— Nu e de mirare că domnul Scott este considerat o legendă. El... el... Madeline s-a

oprit, neștiind cum să-și descrie reacția în ceea ce-l privea.

— Da, știu, i-a răspuns zâmbind ducesa.

Entuziasmul a părăsit-o brusc pe Madeline.

— Mă tem că domnul Scott m-a văzut în

culise. Tot nu este de acord cu prezența mea aici. Mi-a spus-o foarte clar.

Julia a ridicat o sprânceană, mirată.

— Asta nu-i stă deloc în fire. Nu a avut nimic de obiectat, niciodată, în privința celor pe care i-am angajat eu. Nu

înțeleg de ce... A tăcut, privind-o uimită. Nu trebuie să-ți faci griji, draga mea. Voi vorbi cu el mâine dimineață, înainte de repetiție și totul se va rezolva.

— Sper să fie așa. Îmi doresc foarte mult să lucrez aici, la Capital.

— Așa va fi, a

asigurat-o ducesa.

Capitolul 2

Logan stătea în atelierul de tâmplărie al teatrului și privea cu ochi critic cele două panouri. Erau piese de recuzită construite recent, două pânze pe rame din lemn care urmau să fie pictate.

— N-am mai avut

piese atât de mari până acum, a spus Logan celor doi tâmplari care le ridicaseră pentru a putea fi inspectate. Cum le veți susține?

— Ne-am gândit să le contrabalansăm cu greutăți, în spate, i-a răspuns Robbie Cleary, meșterul tâmplar.

Logan a întins mâna să verifice rezistența cadrului.

— Cred că ar fi mai bine să le prindeți și de podea. Să nu riscăm. Sunt piese al naibii de grele. Să nu cadă peste cineva.

Robbie a încuviințat din cap și s-a dus în

spatele panoului. Acesta fusese construit în așa fel încât să cadă imediat la pământ, sub propria greutate, pentru ca decorul să se schimbe rapid, dându-l la iveală pe cel de-al doilea. Era destul de complicat să le mânuiești astfel încât să te încadrezi în timp fără

să faci vreo eroare.

Logan și-a trecut absent mâna prin păr:

— Hai să-l vedem pe primul cum cade.

— Bine, domnule. Trebuie însă să vă spun că nu l-am testat încă, i-a răspuns Robbie, îngrijorat.

— Hai s-o facem

acum.

Jeff, unul din băieţii aflaţi în preajmă, s-a apropiat să le dea o mână de ajutor.

— Lăsaţi-l în jos, a spus Robbie, iar ajutoarele lui au început să coboare primul panou.

Cu colţul ochiului,

Logan a văzut pe cineva intrând. Era o fată subțirică, ducând în mâini o mătură, un făraș și un mănunchi de cârpe. Era fata cea nouă. Și-a dat seama Logan, iritat. Părea să nu-și dea seama de ce se întâmpla acolo – se îndrepta chiar în direcția panoului care

urma să cadă.

— Ai grijă, la naiba! a strigat Logan. Ea s-a oprit și l-a privit cu ochi nevinovați în timp ce panoul se prăbușea peste ea.

Cu un gest automat, Logan s-a aruncat spre ea și a acoperit-o cu propriul trup. Panoul a

aterizat exact pe umărul lui rănit, provocându-i o durere de nesuportat. Preț de o clipă nu a mai putut respira. A reușit însă să rămână în picioare. Robbie și ceilalți băieți au alergat spre el, să-l elibereze, iar fata s-a dat un pas înapoi.

— Domnule Scott? a spus ea, tulburată. Ești bine? îmi pare atât de rău!

Logan a dat din cap. Era extrem de palid și se străduia din răsputeri să nu vomite chiar acolo, să nu se facă de râs. Se străduia întotdeauna să-și păstreze imaginea

autoritară. Nu era niciodată bolnav, slab de înger sau indecis în fața angajaților lui.

— Oh, umărul! a exclamat Madeline privind fix la cămașa lui care se colora în roșu. Rana i se redeschisese. Cum pot să te ajut?

—Ține-te departe de

mine, a mormăit Logan, învingând în sfârşit bătălia cu valul de greaţă. A inspirat adânc. Ce cauţi aici, pentru numele lui Dumnezeu?

—Voiam să mătur rumegușul și să curăț uneltele linidărilor și... aș putea să fac ceva, domnule?

—Ieși! s-a răstit Logan. Înainte să te strâng de gât.

—Da, domnule, i-a spus ea supusă.

Orice altă fată aflată în situația ei ar fi izbucnit în plâns. Logan a admirat-o pentru că nu s-a pierdut cu firea. Toți cei care se aflau în

Capital erau înspăimântaţi de temperamentul lui. Chiar şi Julia îl ocolea când era prost dispus.

Madeline s-a întors spre Robbie:

— Îmi pare foarte rău, domnule Cleary. Mă întorc mai târziu să strâng mizeria.

— Nici o problemă, copilă. Meșterul tâmplar a așteptat ca Madeline să iasă și l-a privit pe Logan: nu cred că era cazul să-i vorbești atât de aspru, încerca doar sa fie de ajutor.

— E un dezastru ambulant.

— Domnule Scott, a

intervenit și Jeff, Maddy are accidente de felul acesta doar când ești prin preajmă. În rest nu i se întâmplă nimic.

— Nu-mi pasă. Logan și-a dus mâna la umărul care îi ardea. Începuse să-l doară și capul. Vreau să n-o mai văd pe-aici, a murmurat el și a

ieșit hotărât.

S-a dus direct spre biroul Juliei. Era vina ei, ea insistase să o angajeze pe fată, deci era de datoria ei s-o concedieze. A găsit-o pe Julia așezată la birou, verificând concentrată calculele săptămânale. A ridicat ochii spre el,

surprinsă.

— Ce s-a întâmplat, Logan?

— M-am întâlnit iar cu mica ta protejată.

— Cu Madeline? Julia s-a încruntat, îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

Morocănos, el i-a povestit ce se petrecuse

în atelierul de tâmplărie. În loc să pară preocupată și înspăimântată, așa cum se așteptase el, Julia găsea întâmplarea de-a dreptul amuzantă.

— Bietul de tine, a spus ea râzând. Nu-i de mirare că ești atât de prost-dispus. Dar nu

poți da vina pe Maddy.

— Nu pot? a întrebat el, ursuz.

— E abia prima ei zi. Are nevoie de timp să se obișnuiască.

— Prima zi, dar și ultima. Vreau să plece, Julia. Vorbesc serios.

— Nu înțeleg ce ai de obiectat. Julia s-a

sprijinit de spătar și l-a privit cu o expresie care l-a înfuriat pe Logan.

— Fata asta nu știe nimic despre teatru.

— Cu toții am început de undeva, i-a răspuns Julia, privindu-l ironic. Cu excepția ta, bineînțeles. Când ai ieșit din pântecul mamei știai

deja totul despre scenă...

— Locul ei nu este aici, a întrerupt-o Logan. Nici măcar tu nu poți nega asta.

— Poate că nu, a recunoscut ea. Dar Madeline este o tânără dulce, inteligentă, care pare să aibă necazuri. Iar eu vreau să o ajut.

— Singura modalitate prin care o poți ajuta este să o trimiți înapoi de unde a venit.

— Și dacă a fugit din calea unui pericol? Nu ești deloc îngrijorat? Sau măcar curios?

— Nu.

Julia a oftat, exasperată.

—Cine știe ce se va alege de ea, dacă nu va lucra aici. Îi voi plăti salariul din buzunarul meu, dacă preferi așa.

—Doar nu te-ai apucat să faci opere de caritate, la naiba!

—Am nevoie de o asistentă, a spus Julia. De ceva vreme.

Madeline este exact ce vreau. De ce a devenit o problemă?

—Pentru că... Logan a închis brusc gura. Fata îl tulbura pentru motive pe care nu le înțelegea. Poate pentru că era mereu cu garda jos, ridicol de deschisă... complet opusă felului lui

de a fi, îl făcea să nu se simtă în largul lui, amintindu-și de tot ce nu dorea să fie, de tot ce luptase să schimbe la el însuși. Dar nu era dispus să-i spună Juliei toate ustea.

— Logan, a spus Julia, nerăbdătoare, renunțând să mai

încerce să-i citească gândurile. Trebuie să-mi dai o explicaţie, oricare ar fi ea.

— E suficient că e o prostuţă neîndemânatică.

Julia rămăsese cu gura căscată.

— Oricine poate avea un accident, când şi

când. Nu-ți stă în fire să fii atât de nesuferit!

— Ți-am spus că trebuie să plece. Discuția s-a încheiat.

— Atunci concediaz-o tu. Sunt sigură că nu vei reuși să o faci.

— N-am nici cea mai mică problemă. Unde este?

— Am trimis-o să o ajute pe doamna Lyttleton cu costumele, a răbufnit Julia, întorcându-se la hârtiile de pe masă.

Logan a ieșit din birou, hotărât să o găsească imediat pe fată. Atelierul de costume se afla într-o altă clădire

aflată la mică distanță de celelalte, pentru ca un eventual incendiu să nu afecteze și clădirea teatrului.

Doamna Lyttleton era un munte de femeie, mereu veselă, cu o claie de bucle negre. Mâinile ei mari se mișcau cu dexteritate în timp ce

crea cele mai frumoase costume văzute vreodată pe o scenă. Era ajutată de șase fete care coseau și aveau grijă de imensa colecție de haine care umpleau o mulțime de rafturi. Spectacolele de la Capital erau unice prin luxul afișat iar actorii și spectatorii

deopotrivă știau că pentru a crea efectul dorit nu se făcea rabat de la nimic.

— Domnule Scott, a spus ea jovială, cu ce îți pot fi de folos? Este vorba de cămașa pe care ai purtat-o aseară? E tot scurtă la mâneci? O refacem, dacă e nevoie.

Logan nu avea chef de conversaţie.

— Fata cea nouă, domnișoara Ridley unde este? Vreau s-o văd.

— Aleargă tot timpul. Am trimis-o în spate cu câteva coșuri cu haine care trebuie curățate într-un mod mai special. Mătasea este mult prea

delicată ca să o atârnăm la uscat în tot praful de-aici, așa că le trimitem undeva la țară să fie spălate și călcate...

— Mulțumesc, a întrerupt-o Logan. Nu-l interesau toate acele amănunte despre haine. La revedere, doamnă Lyttleton.

— După ce lasă coșurile cu haine trebuie să vă aducă costumul de Othello.

— Mulțumesc, i-a spus Logan printre dinți, ușor alarmat la ideea că Madeline Ridley urma să-l viziteze în biroul lui. Dezastrele păreau să o urmărească

pretutindeni, așa că se putea considera norocos dacă biroul lui avea să rămână în picioare după plecarea ei.

Cu toate acestea, când a intrat în camera minusculă pe care o considera teritoriul său sacru, a descoperit că ea nu era acolo – și că

înăuntru era mai curat decât fusese de ani întregi. Cărţile şi teancurile de hârtii erau aşezate frumos, praful fusese şters iar haoticul lui birou era acum ordonat. Logan a intrat şi a privit uimit în jur.

— Cum naiba mai găsesc ceva de-aici

încolo? A șoptit. Atenția i-a fost atrasă de o pată de culoare, era un trandafir pe jumătate înflorit așezat pe birou, într-un pahar cu apă.

Surprins, Logan a atins floarea catifelată.

— Este o ofrandă de pace, s-a auzit vocea lui Madeline din spatele lui.

S-a întors și a văzut-o în prag. Îi zâmbea prietenos. Împreună cu promisiunea mea să nu-ți mai provoc alte răni.

Logan se holba la ea în tăcere. Cuvintele cu care ar fi trebuit să o concedieze i-au dispărut din minte. Nu se simțise niciodată vinovat până

atunci, dar fața luminată de speranță a fetei îi dădea un sentiment de stânjeneală. Dacă o concedia ar fi apărut ca un căpcăun în fața celorlalți angajați. S-a întrebat dacă era cu adevărat într-atât de inocentă sau doar se prefăcea foarte bine.

Era pentru prima oară că-și dădea seama că Madeline Ridley era drăguță – nu, de-a dreptul frumoasă – cu trăsături delicate, piele ca de porțelan și gura inocentă și senzuală în același timp. Era subțire, fără voluptatea pe care el o prefera la o femeie,

dar totuși atrăgătoare.

Logan s-a așezat pe scaun și a privit-o atent.

— De unde l-ai luat? a întrebat-o, arătând spre trandafir.

— De la piața de flori. Din Covent Garden. Am fost acolo în zori. Mi-a plăcut mult, e un loc deosebit, cu toți

acei vânzători de păsări, varietatea de fructe și legume...

— Nu e un loc sigur, domnișoară Ridley. Hoții și țiganii ar putea profita de naivitatea ta.

— Nu am avut nici o problemă, domnule Scott. A zâmbit și mai larg. Foarte drăguț din

partea ta că-ți faci griji pentru mine.

— Nu-mi fac deloc, i-a răspuns el sec, bătând cu degetele în birou. Numai că am văzut că necazurile par să te urmărească.

— Nu e adevărat, i-a răspuns ea fără urmă de ranchiună. Până acum

nu am mai provocat nimănui nici un necaz. Am dus o viață foarte liniștită.

— Spune-mi atunci de ce o fată bine-crescută ca tine a căutat de lucru la teatrul Capital.

— Ca să fiu lângă tine.

Logan a clătinat din cap la auzul declarației. Nu avea sens, venind din partea cuiva ca ea. Inocența și lipsa ei de experiență erau evidente. De ce să fi vrut să aibă o relație cu el?

— Familia ta știe că ești aici?

— Da, a răspuns ea

mult prea repede.

El a privit-o sceptic.

— Cine este tatăl tău? Cu ce se ocupă?

— Este... fermier.

— Unul de succes, evident. Privirea lui neîncrezătoare i-a cuprins rochia, cu materialul moale și croiala fină. De ce nu

ești acasă, alături de familia ta, domnișoară Ridley?

Răspunsurile ei erau tot mai nesigure.

— Ne-am... certat.

— Care a fost motivul? a întrebat-o, văzând că roșea tot mai violent.

— Prefer să nu-ți

spun...

— Este vorba de un bărbat? Din licărul surprins al ochilor ei și-a dat seama că era adevărat. S-a sprijinit de spătarul scaunului și a privit-o mai atent. Rămâne așa, domnișoară Ridley. Nu mă interesează viața ta

privată. Totuși, dă-mi voie să te sfătuiesc din nou să nu-ți faci iluzii în privința noastră. Tu și eu, niciodată nu...

— Înțeleg, i-a spus ea. Nu vrei o aventură cu mine. A trecut pragul ușii și a adăugat: oamenii se mai răzgândesc, să știi.

— Eu nu, i-a răspuns el în timp ce ea se îndepărta. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu înțelegea când i se spunea nu?

Madeline a fost ocupată întreaga zi. A cusut rupturile costumelor, a făcut curat în cabinele

actorilor, a copiat facturi și i-a scris ducesei biletele prin care le stabilea programul lui Scott și celorlalți actori.

Actorii erau ca o mare familie, cu necazurile și ciondănelile inevitabile. Lui Madeline i se părea

că actorii erau mult mai interesanți și mai excentrici decât oamenii obișnuiți. Obișnuiau să vorbească și să glumească cu o franchețe care o șoca. Indiferent de subiectul conversației, acesta îl includea și pe Scott. Îl admirau cu toții, îl

idolatrizau chiar, el era standardul cu ajutorul căruia se măsurau toți.

În timp ce spăla cești̦ile și farfuriile murdare, ea trăgea cu urechea la discuți̦a dintre cei mai iubiți̦ actori ai teatrului Capital. Subiectul era: ce anume îi face pe oameni

să se îndrăgostească?

— E vorba de ceea ce nu arăţi, spunea Arlyss Barry, o actriţă minionă, cu părul cârlionţat. Domnul Scott este cel mai bun exemplu. Priviţi-l în oricare dintre rolurile lui şi veţi vedea că nu dă totul la iveală. Misterul unei persoane

este cel care te face să o dorești.

— Vorbim despre scenă sau despre viața reală? a întrebat Stephen Maitland, actorul blond care îl împunsese din greșeală cu sabia pe Scott.

— E vreo diferență? a întrebat Charles

Haversly, un alt actor tânăr. Părea nedumerit. Toți ceilalți au izbucnit în râs.

— În acest caz nu este, a spus Arlyss Barry. Oamenii își doresc mereu ceea ce nu pot avea. Publicul se îndrăgostește mereu de eroul principal, pentru

că nu va ajunge niciodată ca el. Așa este și în viață. Nu există bărbat sau femeie care să nu se îndrăgostească de o persoană la care nu poate ajunge.

Madeline se oprise în loc, cu mătura și fărașul în mâini.

— Nu sunt de acord

în totalitate, a spus ea gânditoare. Nu sunt eu prea pricepută la toate astea, dar... dacă cineva se poartă frumos cu tine, te face să te simți iubită, în siguranță... nu te atrage?

— Nu știu, i-a răspuns Charles, zâmbind șmecherește.

Poate că ar trebui să-ți testezi teoria pe mine, Maddy. Să vedem dacă dă rezultate.

— Am impresia că Maddy își testează deja teoria pe altcineva, a spus râzând Arlyss, văzând-o că roșise, iartă-mă, draga mea, dar nouă ne place să ne necăjim

unii pe alții. Va trebui să te obișnuiești.

Madeline i-a întors zâmbetul.

—Bineînțeles, domnișoară Barry.

—Și pe cine îți testezi teoria? a întrebat-o Charles, cu mult interes. Să nu-mi spui că e vorba de Scott. A părut

indignat, văzând că Madeline rostise și mai tare. De ce el și nu eu? E adevărat că este bogat, frumos și faimos... dar ce alte calități mai are?

Ca să scape, Madeline a reînceput să măture, croindu-și drum spre ieșire.

— Biata de ea! l-a

auzit pe Stephen șoptind. Nu o va observa niciodată... și e mult prea dulce pentru unul ca el...

Tulburată, Madeline s-a oprit din măturat și s-a sprijinit de tocul ușii uneia dintre sălile de repetiție. După tot ce auzise își dădea acum

seama că făcuse o greșeală. N-ar fi trebuit să-l abordeze așa pe Scott. Să-i spună cu curaj care erau intenţiile ei, să-i arate că era complet disponibilă, să nu păstreze nici măcar o urmă de mister care să-l aţâţe. Nu era de mirare că nu-i dădea deloc

atenție. Dar era prea târziu să mai schimbe ceva.

Oftând adânc, Madeline și-a dorit să fi avut pe cineva care să o povățuiască... o femeie mai înțeleaptă și mai experimentată. Poate că ducesa... nu, nu ar fi fost în nici un caz de acord

cu planurile ei. Brusc i-a venit o idee și s-a înseninat. Poate că exista totuși cineva cu care să se sfătuiască.

Cerul era plin de nori negri când trăsura închiriată a lăsat-o pe Madeline în fața casei de pe Somerset Street. Doamna Florence stătea

în salon, lângă șemineu, având în față o tavă pe care era cina.

— Te-ai întors mai târziu decât mă așteptam, draga mea. Ai atât de multă treabă la teatru? Trebuie să-ți fie foame. Trimit imediat vorbă să ți se aducă cina.

Madeline i-a

mulțumit și s-a așezat lângă ea tremurând. Căldura focului i-a pătruns încet prin haine. La rugăminţile femeii, Madeline a început să-i povestească ce făcuse peste zi. Când a terminat, i-a spus privind ţintă şemineul:

— Doamnă Florence,

aș vrea să-ți cer un sfat, dar mă tem să nu te șochez.

— Nimeni și nimic nu mă poate mă poate șoca draga mea copilă. Femeia s-a aplecat spre ea cu ochii strălucind.

Mi-ai stârnit curiozitatea. Haide, nu mă mai lăsa să aștept.

— Experiența... trecutul dumitale... aș fi vrut să știu dacă... Madeline a făcut o pauză și a rostit repede: vreau să seduc un bărbat.

Femeia s-a lăsat pe spate, fără să clipească.

— Acum te-am șocat, a spus Madeline.

— M-ai surprins, mai

bine zis. Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta. Ești sigură că știi ce faci? N-aș vrea să faci o greșeală de care să-ți fie rușine mai târziu.

— În toată viața mea n-am fost în stare să fac ceva de care să-mi fie cu adevărat rușine, doamnă

Florence.

Ochii femeii au strălucit amuzaţi.

— Şi vrei să repari acest lucru?

— Da! Altfel înseamnă că nu am deloc personalitate.

— Nu sunt de acord cu tine, dragă. Pari să ai mai multă personalitate

decât mulți. Dar dacă ești hotărâtă eu sunt încântată să te ajut. Știu multe despre bărbați... sau mai degrabă știam. Deși nu cred să se fi schimbat prea mult în ultimii zece-douăzeci de ani. Spune-mi e vorba de un bărbat anume?

—Da, de domnul

Scott.

—Ah. Doamna Florence a privit-o pătrunzător câteva clipe, ca și cum își amintea ceva de demult. Nu te condamn deloc, a spus ea într-un sfârșit. Și eu aș seduce dacă aș fi tânără și frumoasă ca tine.

— Sigur? a întrebat Madeline, surprinsă.

— Sigur. Mi se pare că Scott este unul dintre puținii bărbați din Londra care merită să fie seduși. Eu una nu mi-aș bate capul cu tinereii efeminați, plini de ei, care au în ziua de azi o reputație de mari

cuceritori. Nu am avut ocazia să-l cunosc personal pe Scott dar l-am văzut jucând. Prima oară l-am văzut acum cinci ani, în rolul lui Iago, în Othello... cea mai bună interpretare din câte am văzut. Pură, seducătoare. Ca actor, merită toată admirația.

Ca bărbat mi se pare cam periculos.

— Periculos? a repetat Madeline.

— Da, pentru inima unei femei. Bărbaţii siguri sunt cei care se căsătoresc. Cei periculoşi sunt făcuţi pentru plăcere. Ai grijă să nu te aştepţi la mai

mult de la unul ca el.

— Nu-i așa că nu vei spune nimănui despre planul meu?

— Bineînțeles că nu. E o chestiune privată. Și nici nu ai vreo garanție că vei reuși. Din câte am auzit despre el, Logan Scott nu preferă femeile ca tine. Este genul de

bărbat pe care îl satisfac doar femeile foarte experimentate, iar tu... A făcut o pauză și a privit-o critic. Ceva îmi spune că repertoriul tău este extrem de limitat.

— Nici măcar nu am un repertoriu, a spus cu tristețe Madeline.

Doamna Florence a

prins-o ușor de bărbie.

— Asta înseamnă că va fi cu atât mai greu. Pe de altă parte, ești tânără și frumoasă, lucruri care nu trebuie trecute cu vederea.

— Problema este că am făcut deja o greșeală. Ar fi trebuit să fiu misterioasă și distantă...

iar eu i-am spus foarte clar care sunt intenţiile mele.

— Ştie că-l doreşti? a întrebat-o amuzată doamna Florence.

— Da. Şi mi-a spus foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— Abordarea ta directă nu a fost

neapărat o greșeală. E de presupus că e sătul de femeile cărei vor să pară subtile și sofisticate. Poate că ai reușit să-i zdruncini echilibrul.

— Nu l-am dezechilibrat doar, ci am făcut în așa fel încât să fie înjunghiat.

— Ce-ai făcut? a

întrebat-o mirată doamna Florence iar Madeline i-a povestit întâmplarea. Femeia o privea cu un amestec de amuzament și neîncredere. Ei bine, copilă, va fi cu adevărat o provocare. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Madeline a așteptat

ca doamna Florence să cântărească bine situaţia.

— Păcat că nu știi să joci, a spus doamna Florence. Locul în care trebuie să abordezi un bărbat ca el este scena. Acolo se simte în largul lui. Cred că lasă garda jos doar atunci când

joacă. Doar în acele momente de vulnerabilitate ai putea trece dincolo de zidul lui de apărare.

— Aș putea să mă ofer să repet cu actorii, atunci când își învață rolurile, a sugerat nesigură Madeline.

— Da, este o idee

excelentă!

— Dar dacă îl prind într-unul din acele momente de vulnerabilitate... ce trebuie să-i spun?

— Lasă-te ghidată de instinct. Fă-l să înțeleagă c ă ești disponibilă și dornică... și că vrei să îi oferi plăcere fără să-i

ceri nimic în schimb. Nici un bărbat din lumea asta nu-ți va putea rezista.

Madeline a dat din cap, ascultătoare.

— Mai e ceva, a adăugat doamna Florence, privind-o critic. Va trebui să te îmbraci adecvat. Deși

pari să ai o siluetă atrăgătoare ești complet ascunsă în rochiile astea.

Un zâmbet plin de regret i-a străbătut chipul.

— Mă tem că nu am ce face. Nu-mi pot permite o rochie nouă.

— Mă gândesc eu la ceva, a asigurat-o

femeia.

Madeline a zâmbit, admirându-i hotărârea și entuziasmul.

— Mă bucur că ți-am cerut sfatul.

— Și eu, Maddy. N-am mai făcut demult parte dintr-un complot. Cu ajutorul meu, Scott va ajunge în patul tău,

ca un mielușel.

— Sper, i-a răspuns Madeline. Deși numai mielușel nu-mi închipui că va fi.

— Asta rămâne să descoperi singură, draga mea. Știu din experiență că bărbații sunt complet diferiți în pat de viața de zi cu zi. Iar actorii sunt

cei mai impredictibili dintre toți. Nu știi niciodată dacă nu interpretează vreun rol. A tăcut și a privit gânditoare focul din șemineu în timp ce servitoarea i-a adus lui Madeline tava cu cina.

După ce aceasta a ieșit, Madeline a vorbit

din nou:

— Cum pot ști la ce să mă aștept?

Femeia a privit-o întrebător. Pierduse firul conversației.

— Despre cum ar putea fi ca amant, i-a explicat Madeline.

— Cred că felul în care sărută îți poate da

multe indicii. Doamna Florence a părut brusc amuzată. De fapt, cred că e o idee foarte bună. Ce-ar fi să-l surprinzi pe Scott cu un sărut? Sunt sigură că ar fi intrigat.

— Dar... cum? Când?

— Las totul pe seama imaginației tale, Maddy. Vei găsi tu o cale.

Surprinde-l cu un sărut. Ideea lui Florence nu i-a dat pace lui Madeline întreaga zi care a urmat. Nu exista un moment propice pentru asta. Măcar dacă ar fi avut frumusețea surorii ei Justine, sau inteligența Antheei. Dar era doar o fată

obișnuită, iar Scott era... de neatins.

Vedea efectul pe care îl avea asupra celorlalți. Al aristocraților care se adunau în fața cabinei lui, după spectacol, al actorilor și actrițelor care îi cereau mereu sfatul. Toată lumea voia câte ceva de la el. Chiar

și eu, și-a spus stânjenită Madeline. Ea voia ceva foarte personal de la el și cu puțin noroc Scott nu avea să afle niciodată de ce.

Încercând să afle mai multe despre el, Madeline a abordat-o pe Arlyss Barry care își bea ceaiul singură, în seră.

Arlyss era o sursă inepuizabilă de informaţii. Ştia detalii intime despre oricine şi îi plăcea la nebunie să bârfească.

— Vrei să ştii mai multe despre domnul Scott? a întrebat-o Arlyss îndesându-şi un biscuit în gură. Deşi

doamna Lyttleton bombănea pe tema siluetei ei voluptuoase, se părea că Arlyss nu-și putea stăpâni pofta de dulciuri. Cu toții am vrea asta. Scott este cel mai fascinant bărbat din câți am cunoscut și cel mai greu de citit. Își păzește cu strășnicie

intimitatea. Nu invită pe nimeni la el acasă. Din câte știu eu nu i-a văzut nimeni casa, cu excepția ducesei.

Madeline s-a încruntat:

—Scott și ducesa au fost vreodată...?

Arlyss a clătinat din cap.

— Se aseamănă prea mult, presupun. Iubesc atât de mult teatrul că nu a mai fost loc și pentru altcineva. Iar apoi Julia l-a întâlnit pe duce și... dar asta este o altă poveste. Ca să-ți răspund la întrebare: Scott și Julia nu au avut o relație romantică. Ea

mi-a spus odată că Scott e de părere ca a se îndrăgosti este cel mai rău lucru care i se poate întâmpla.

— Dar de ce?

Arlyss a ridicat din umeri

— Acesta este doar unul dintre mistere. Are o mulțime de secrete.

Și-a coborât vocea și s-a aplecat mai aproape. O să-ți spun ceva ce știu putini oameni: Scott este fiul unui arendaș. Nu a mers niciodată la școală. Îți poți imagina una ca asta?

— Nu, eu... Madeline era uimită. Pare atât de cult, de nobil...

— Doar pare. Provine însă dintr-o familie care le-ar face pe-a mea sau a ta să pară de-a dreptul regale. Julia mi-a povestit odată că tatăl lui s-a purtat îngrozitor cu el, că l-a bătut și l-a înfometat adesea. De aceea familia lui nu vine niciodată la teatru și i s-

a interzis să asiste la vreun spectacol. El îi plătește să se țină departe.

Madeline cântărea toate informațiile primite în timp ce Arlyss era absorbită cu totul de cutia cu biscuiți. A încercat să și-l imagineze pe Scott în

copilărie, trăind în sărăcie și îndurând abuzuri și i-a fost imposibil să asocieze acele imagini cu puternicul, încrezătorul șef al teatrului Capital. În ochiil publicului – și al ei – Scott își atribuise dimensiunile, unui zeu. Îi venea greu să creadă

că trecutul lui era atât de umil.

Deci de aici provenea talentul lui, și-a spus plină de compasiune. Nici un bărbat nu ar fi putut să-și părăsească vechea viață și să-și inventeze o alta fără să dea dovadă de o excepţională imaginaţie

– și hotărâre.

— Te rog să mă scuzi, Arlyss. Am multă treabă.

Arlyss i-a făcut cu ochiul și s-a reapucat să citească rolul pe care trebuia să-l învețe.

Madeline a străbătut holul care ducea spre biroul lui Scott. Cu cât se apropia, inima îi

bătea mai tare. Ușa era deschisă iar el era așezat la biroul masiv de mahon, cu spatele spre ea. Cămașa lui albă, cândva impecabil călcată, era acum mototolită. Își scosese haina gri pe care o purtase peste zi și cravata neagră de

mătase.

I se părea ciudat să-l vadă atât de liniștit și de tăcut când întreaga zi fusese neobosit. Avea energie cât pentru zece bărbați și își conducea teatrul cu autoritatea unui căpitan de navă. Își îndruma actorii la repetiții, îi forța să dea

cât mai mult... iar în secunda următoare era în atelierul unde erau pictate decorurile, mutând obiectele grele și explicând cum anume dorea ca acestea să arate.

Toți actorii știau că mai devreme sau mai târziu aveau să intre sub

lupa lui, așa că se străduiau cât puteau de mult. Dacă erau lăudați fețele le străluceau de încântare. Madeline tânjea după o asemenea apreciere. Ar fi vrut să vadă că el o observa măcar, că o vedea altfel decât ca pe o angajată oarecare.

S-a oprit în prag și i-a privit umerii largi, conturul mușchilor puternici. Deși nu a scos nici un sunet, el s-a întors și a privit peste umăr. Ochii lui albaștri o studiau întrebători.

— Mă gândeam să te ajut la sortarea corespondenței. Am

văzut câtă s-a strâns și... aș putea să te ajut și la scris, dacă vrei să-mi dictezi. Nu a primit nici un răspuns, așa că a adăugat: scriu foarte frumos, să știi.

I-a luat ceva timp până să-i răspundă. A privit la teancurile de scrisori la care nu

apucase să răspundă apoi și-a întors din nou privirea spre ea. A eliberat unul din scaunele de lângă birou de cele câteva cărți care erau stivuite și a șoptit:

— De ce nu?

Madeline s-a așezat, a luat un toc și hârtie și și-a făcut loc pe un colț

al biroului. Scott a luat prima coală din stivă și a citit-o în tăcere, îndepărtându-și o șuviță care îi căzuse pe frunte. Madeline nu mai văzuse un bărbat cu un păr atât de frumos.

Simțea o plăcere vinovată pentru că era singură cu el. Și-a

continuat inspecția discretă. Avea picioare lungi, ascunse de pantalonii gri, cu mușchi bine conturați. Multe dintre rolurile lui solicitau o formă deosebită. Toate scenele de luptă, toate fandările repetate seară de seară îl menținеau într-o formă

fizică excelentă.

— Adresează-i această scrisoare domnului Jacques Daumier, Rue des Beaux Arts, Paris. Spre surprinderea ei, Scott a început să-i dicteze în franceză. Și-a dat seama că o testa, așa că a început să scrie

sârguincioasă.

În timp ce scria după dictare, Madeline a înțeles că îl ajuta pe directorul Comediei Franceze să angajeze pentru scurt timp o companie din Londra, ca să dea câteva reprezentații pentru spectatorii englezi.

— Scuze pentru întrerupere, dar cred că aici ar trebui să folosim subjonctivul trecut.

— Lasă-l aşa.

Madeline s-a încruntat.

— Cred că ştii deja cât de scrupuloşi sunt francezii în privinţa timpului verbelor

folosite...

— Sunt convins că știu mai multă franceză decât tine, a ripostat el. Și am de gând să conjug verbul la ce timp vreau eu!

— Foarte bine. Madeline și-a plecat capul deasupra paginii. Dar nu ai dreptate, a

continuat ea în șoaptă.

Iritarea lui Scott a dispărut, făcând loc amuzamentului. Se străduia să-și înăbușească râsul. Nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească atât de deschis. Aristocrației cu care se vedea adesea

obișnuiau să folosească un ton ușor superior, cu excepția ocaziilor în care îi cereau ceva. Angajații lui îi spuneau numai ce ar fi vrut el să audă. Singura care îl trata ca de la egal la egal era Julia, dar ea avea titlu nobiliar și o descendență aristocrată

care îi dădeau încredere în sine. Dar fata asta... Madeline... nu avea nimic. Deși depindea total de bunăvoința lui, îndrăznea să-l contrazică.

— Bine, schimbă-l, a spus și a continuat să-i dicteze înainte ca ea să aibă timp să

reacţioneze.

Era convins că mâna o durea deja, dar nu a auzit-o cerându-i să dicteze mai rar.

Au trecut la următoarea scrisoare, adresată fiului unei companii de asigurări. În scrisoare, Logan îi propunea înfiinţarea

unui fond de ajutorarea actorilor retrași din activitate, a văduvelor artiștilor și copiilor acestora. Fondul avea să fie finanțat din contribuții anuale din salariile actorilor.

— Ești foarte drăguț, i-a spus Madeline când au terminat scrisoarea.

Nu cred că sunt mulți directori de teatru pe care să-i mai intereseze soarta foștilor angajați.

— Nu sunt deloc drăguț. Este o formă de a atrage cei mai buni actori la Capital și de a-i ține aici. Cu cât spectacolele mele sunt mai bune, cu atât mai

mulți bani câștig.

— Singurul motiv este deci profitul?

— Exact.

— Nu te cred. Chiar ești drăguț... numai că nu vrei să se creadă asta despre tine.

El a privit-o ironic.

— De ce crezi asta, domnișoară Ridley?

Madeline i-a susținut privirea fără să clipească.

— Nu m-ai concediat atunci când aveai motive să o faci. Acum văd că încerci să ai grijă de angajații care nu mai pot munci din cauza vârstei înaintate. Acestea sunt faptele

unui om bun.

— Domnișoară Ridley... A clătinat din cap, ca și când i-ar fi fost greu să accepte atâta naivitate din partea ei. Eu nu fac nimic din bunătate. N-ai nici cea mai mică idee despre ce am făcut eu în trecut sau despre ce

sunt eu în stare. Pentru binele tău îți spun: să nu te încrezi în nimeni, nici măcar în mine.

— De ce m-aș teme de tine?

El a strâns pumnii și i-a sprijinit de birou. Ochii îi erau ca două flăcări violete. În birou s-a lăsat o tăcere grea.

Madeline simțea că pulsul i se accelerase.

— Să sperăm că nu vei afla niciodată, i-a spus el încet.

Cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, Logan Scott îi risipea fanteziile copilărești. Era un bărbat în carne și oase, cu calități și defecte. Iar

dacă reușea să-l atragă în patul ei, experiența avea să o schimbe! pentru toată viața, atât fizic cât și emoțional. Gândul a făcut-o să se înfioare.

— Am terminat, pentru azi, i-a spus el.

— Să revin mâine? l-a întrebat.

A urmat o lungă tăcere, timp în care Logan s-a uitat în jur. Naiba să o ia pe Julia! Știa foarte bine câtă nevoie avea de ajutorul unei secretare. Luni întregi Logan avusese de gând să angajeze pe cineva dar nu avusese timp să se întâlnească cu

vreunul dintre candidaţi.

Cu ajutorul lui Madeline şi-ar fi făcut rapid ordine pe birou. Poate că nu era o idee atât de rea să vină la el o oră-două pe zi. Numai că... şi-a dat seama cu surprindere că apropierea de ea îl...

neliniștea. Îl excita. S-a încruntat și și-a schimbat poziția. Nu se cădea să aibă o asemenea reacție. Era prea tânără și prea naivă iar el nu era genul de bărbat care să profite de o virgină, indiferent cât de tentant era acest gând.

Iar Madeline îl atrăgea, în ciuda eforturilor lui de a o ignora. Avea o prospeţime şi o căldură care îi păreau unice. Îşi dorea să-i atingă pielea fină a gâtului, să-i mângâie şuviţele care îi scăpaseră din acele de păr. Tulburat, a făcut un

gest spre ușă.

— Da. Întoarce-te mâine.

Madeline i-a zâmbit:

— La revedere, domnule Scott.

Logan a rămas privind în gol în timp ce ea se îndepărta. Căldura din trup i s-a risipit prea încet.

Trecuse mult timp de când nu mai avusese o femeie, și-a zis. Luni de zile. Încercase să găsească o înlocuitoare a fostei lui amante dar nici una nu-i atrăsese atenția... până acum.

A zâmbit. Să se culce cu o virgină, sau măcar cu o fată

neexperimentată era o idee la care nu se mai gândise. Și nu se putea abține să nu se gândească la Madeline Ridley... la cum ar fi fost să o țină în brațe, la cum ar arăta goală, în patul lui...

Poate că o va seduce. Era doar o chestiune de

timp înainte ca cineva să profite de ea, dat fiind mediul în care trăiau. De ce să nu fie el acela? Un lucru era sigur: că ei avea să-i placă și astfel putea compensa tot...

— Drace! a spus cu voce tare, alarmat de direcția în care o porniseră gândurile lui.

S-a străduit să se concentreze asupra muncii lui: a citit contracte, a verificat programe și și-a făcut notițe referitoare la repertoriul muzical. În tot acest răstimp îi auzea pe ceilalți plecând. Actorii și muzicanții își

terminaseră repetiţiile iar teatrul era deja pregătit pentru spectacolul de a doua zi.

Lui Logan îi făcea plăcere activitatea din jurul lui. Ştia că fără eforturile lui teatrul Capital nu ar fi existat. Îl crease din propria-i ambiţie, pusese totul

cap la cap, muncise din greu. Eșecul nici nu intra în discuție. Nici măcar nu voia să se gândească la asta. Eșecul era echivalent cu a reveni la viața de dinainte, la vremurile în care era doar fiul lui Paul și Mary Jennings.

A auzit voce

cunoscută:

— Tot mai muncești, și la ora asta? Ai făcut deja avere, Jimmy. De ce nu te bucuri de ea?

Capitolul 3

Logan s-a întors în scaun și a dat cu ochii de Andrew, lordul Drake. Era un tânăr înalt, bine făcut, cu ochi albaștri și părul închis la culoare, mai lung decât se purta de obicei. Era un bărbat frumos, dar traiul destrăbălat

începuse să lase semne: obrajii și bărbia căpătaseră o culoare roșiatică, ca și cum ar fi ținut-o mereu într-o beție iar la ochi îi apăruseră cearcăne adânci, semn că își pierdea frecvent nopțile.

Logan și Andrew erau prieteni din copilărie.

Andrew era singurul fiu și moștenitor al ducelui de Rochester, în timp ce Logan era fiul unui fermier din partea locului. Băieții cutreieraseră împreună domeniul, înotaseră, pescuiseră și vânaseră împreună. Lui Logan, Andrew îi fusese ca un

frate mai mic. Deși acesta era moștenitorul unei averi imense, lui Logan îi păruse mereu rău pentru el. Din câte observase, ducele nu fusese un tată mai bun decât îi fusese lui Paul Jennings. Rochester era distant și rigid, mult mai preocupat de reguli

și de disciplină decât de binele fiului său.

Logan a rămas așezat la birou și i-a zâmbit.

— Nu mă așteptam să te revăd atât de curând, Andrew. Doar ți-am spus să nu le mai faci avansuri actrițelor mele.

Andrew a râs.

— Nu e o diferență

prea mare între un teatru și un bordel, știi asta. Și actrițele sunt tot niște prostituate dar mai scumpe. A privit critic camera minusculă zăbovind cu privirea asupra biroului încărcat. Mă întreb cum de n-ai înnebunit până acum. Îți petreci mult prea mult

timp în locul acesta prăfuit.

— Îmi face plăcere să muncesc. S-a lăsat pe spate și și-a pus picioarele pe birou.

— Plăcere și muncă nu au ce căuta în aceeași propoziție, Jimmy. Andrew îl privea cu atenție, așa că a surprins

licărul din ochii lui Scott. Nu-ți place când îți spun Jimmy, nu-i așa? Nu încerc să te insult te asigur. Admir ceea ce ai făcut, cum te-ai transformat din umilul Jimmy Jennings în marele Logan Scott. Când eram foarte tineri credeam că te vei însura

cu o fată de la țară și vei deveni fermier, ca și tatăl tău. Sau că vei veni la Londra și te vei angaja conțopist. Când-colo ai devenit unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia, femeile se întrec să-ți câștige atenția și primești frecvent invitații la cină din

partea ducelui de Wellington. Câteodată cred că sunt singurul care își amintește cine ești cu adevărat.

— Nu ești, i-a răspuns Logan. Chiar dacă fusese în stare să-și uite originile umile, erau mulți cei care nu ratau nici o ocazie să-i

reamintească. Nimeni, indiferent cât ar fi fost de talentat sau de bogat, nu era privit ca și egalul lor. Menirea lui era să-i distreze, nu să se învârtă în cercul lor ca și cum le-ar fi fost egal. Nu i s-ar fi permis niciodată să se căsătorească cu fiica vreunuia sau să-și

amestece sângele lui comun cu sângele lor albastru.

—De ce ai venit, Andrew? l-a întrebat. Ai venit să-mi amintești de trecutul meu sau ai nevoie de ceva?

Ușor stânjenit de felul direct în care i se adresase, Andrew a

ridicat din umeri.

— Ei bine, dacă insiști... Sunt falit.

— Ai jucat.

— Bineînțeles. Ce altceva aș fi avut de făcut? a explodat Andrew, înroșindu-se la față. De două săptămâni îmi petrec nopțile la club. M-au lăsat lefter.

De fiecare dată când credeam că mi se schimbă norocul era de fapt tot mai rău. Acum a aflat toată Londra. Nimeni nu-mi mai dă bani cu împrumut și sunt urmărit peste tot de două brute, angajați ai clubului. M-au amenințat că-mi rup

picioarele dacă nu vin cu banii. Și chiar cred că au vorbit serios.

— Nu i-ai cerut tatălui tău?

Andrew a pufnit, dezgustat.

— Cărpănosul bătrân nu-mi dă nici un șiling peste amărâții de bani promiși anual. Ar putea

să-mi achite datoriile cât ai clipi. Și încă de o sută de ori, pe deasupra!

— Cred că de asta se teme și el, i-a răspuns sec Logan. Cât de mare este datoria de data asta? Patru mii? Cinci?

Andrew nu-și ridica ochii de pe mâneca hainei lui.

— Zece, a mormăit.

Suma a reușit să-l reducă pe Logan la tăcere. Zece mii de lire erau o avere, de ajuns ca zeci de familii să trăiască timp de un an, confortabil, suficiente pentru a finanța câteva spectacole grandioase la Capital. Știa de ce

ducele de Rochester nu voia să-i plătească datoriile fiului său. Dacă Andrew nu-și schimba obiceiurile, imediat după preluarea titlului toată averea s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Am nevoie de banii ăștia, a spus Andrew. Era pentru

prima oară că în voce i se citea disperarea. Toată lumea știe cât ești de bogat. Îți poți permite să-mi împrumuți zece mii. Știi că ți-i voi da înapoi cândva, cu dobândă.

— Știu oare? l-a întrebat ironic Logan, căutând ceva pe birou. A

început să completeze un cec. E ultima oară, Andrew. Nu sunt dispus să-ți dau bani la nesfârșit.

Andrew îi privea peste umăr, mormăind mulțumiri.

— Știam eu că nu mă lași. Trebuie să fii foarte încântat știind cum ar

reacționa tatăl meu dacă ar ști.

Logan a zâmbit în timp ce termina de scris.

— Așa este. I-a întins cecul lui Andrew și l-a retras când acesta a întins mâna după el. Ți-l dau împreună cu un sfat.

— După cum știi eu nu accept sfaturi de la nimeni.

— O să-l accepți, pentru zece mii de lire. Plătește-ți datoria și găsește-ți o ocupație mai puțin costisitoare. Nu ești în stare să joci. Emoția momentului te face să pierzi controlul.

— Înseamnă că tu ai fi cel mai bun jucător din lume, a spus Andrew. Singurele emoții pe care le afișezi sunt cele de pe scenă, cele care îți aduc profit.

Logan a izbucnit în râs și s-a sprijinit din nou de spătarul scaunului.

— Ce mai face tatăl tău?

— La fel ca întotdeauna – îmi cere imposibilul. Ar face orice, cu excepţia unei crime, pentru a pune mâna pe schiţele acelea de Rubens sau Rembrandt...

— Colecţia Harris.

Ochii i-au strălucit, interesați, este vorba de zece schițe originale ale lui Rembrandt.

Andrew a ridicat brațele în aer, prefăcându-se alarmat.

— Nu-mi spune că și tu îți dorești colecția. Te previn: nu te apropia. Se va lăsa cu vărsare de

sânge.

Logan i-a răspuns ridicând din umeri:

— Departe de mine dorința de a-i sta în cale ducelui.

— Ce ciudat ca amândoi să împărtășiți aceeași pasiune pentru artă, a remarcat Andrew.

Logan a zâmbit batjocoritor:

— Există multă lume care apreciază arta, să știi. Chiar și din clasele de jos.

— Dar câți fii de fermieri și-o permit? Tata e și acum convins că tu ai cumpărat acel tablou de Van Dyck,

doar ca să-i faci lui în necaz.

— De ce aș face una ca asta?

— Teoria lui este că încerci să-l impresionezi. E de părere că totul pornește de la faptul că ai crescut la umbra unui conac. Vrei să demonstrezi

lumii întregi că te-ai descurcat de minune.

Logan era brusc iritat și nu a făcut nici cel mai mic efort să ascundă acest lucru. Vorbele îl răniseră dar nu erau departe de adevăr. Nu-și dădea seama de ce simțea nevoia să concureze cu ducele de

Rochester. Probabil că avea legătură cu felul în care acesta se uita la el, la toată lumea. Cu dispreț și superioritate. O privire care îl făcuse mereu să-și dorească să dovedească că nu-i era cu nimic inferior ducelui, cu excepția originii.

— Singurii oameni pe care vreau să-i impresionezi sunt cei care plătesc bilet să vadă piesele mele. Părerea tatălui tău nu m-a interesat niciodată. Poți să-i spui ce ți-am zis acum.

— Ești tare prost-dispus azi! Hai să

schimbăm subiectul. Bruneta aceea drăguță mai locuiește în casa ta din Londra?

Logan a clătinat din cap.

— I-am spus să plece.

— Cum să te plictisești de o ființă atât de fermecătoare? Unde este acum? Nu

sunt într-atât de mândru încât să nu mă mulţumesc cu ce rămâne de la tine.

— N-aş vrea să-i fac un asemenea deserviciu şi să o trimit la uşa ta.

Andrew a râs:

— Bine, cum vrei. Mai sunt multe femei frumoase pe lume. S-a

apropiat de pragul ușii și s-a bătut ușor peste buzunarul unde pusese cecul. Îți mulțumesc sincer, Jimmy. Știam eu că n-o să-mi întorci spatele.

— Ține-te departe de necazuri, i-a spus Logan.

— O să încerc, i-a răspuns Andrew, cu o

privire inocentă.

Logan l-a urmărit plecând pe prietenul lui din copilărie. În ciuda defectelor lui, care erau numeroase, era un om bun. Andrew nu ar fi făcut niciodată rău cuiva. Toată atitudinea lui de rebel venea din dorința de a-i atrage

atenția tatălui lui.

Gândurile lui Logan s-au îndreptat spre ducele de Rochester. Simțise o imensă plăcere când îi luase de sub nas tabloul de Van Dyck, cu un an în urmă. Bătrânul se mândrea cu cunoștințele lui despre artă și îl deranja faptul

că fiul unuia dintre arendașii lui era patronul Societății artiștilor.

În ultimii ani Logan acumulase o multitudine de cunoștințe, le pusese sute de întrebări artiștilor și colecționarilor și

călătorise mult, până când își dezvoltase propriul gust. Galeria de artă adăpostită de conacul lui era deja recunoscută drept o importantă colecţie. Nu numai că se împrietenise cu cei mai mari artiști ai Londrei dar și patrona câţiva

pictori necunoscuți care i se păruseră promițători.

— Bănuiesc că ai impresia că ești un om de cultură acum, după ce ai cumpărat tabloul lui Van Dyck, îi spusese Rochester după ce licitația se sfârșise.

— Nu, domnule, i-a

răspuns zâmbind Logan. Doar norocos.

Rochester se străduise vizibil să găsească un răspuns usturător.

— Te-ai descurcat destul de bine pentru cineva care se dă în spectacol.

— Se numeşte

interpretare, i-a spus Logan cu blândeţe, continuând să-i zâmbească. Nimic nu-i putea răpi bucuria de a fi devenit proprietarul tabloului pe care şi-l dorise cu ardoare.

Bătrânul pufnise:

— Actori, cântăreţi, circari... toţi sunteţi la

fel.

— De ce vă deranjează într-atât meseria mea? Aţi fi preferat să rămân pe domeniu şi să devin fermier ca şi tatăl meu?

— Agricultura este o ocupaţie mai onorabilă decât să apari pe scenă ca o maimuţă dresată.

— Dar nu la fel de profitabilă, i-a răspuns Logan și a plecat să-și ia tabloul.

Avusese doar câteva satisfacții în viața lui care să se fi putut compara cu faptul că devenise un spin în inima lui Rochester. Urcușul fusese lung, își

folosise toți banii câștigați în câteva investiții riscante și unele din ele îl răsplătiseră considerabil. Învățase la fel de multe despre finanțe ca și despre artă, deși i se păruse mai puțin interesant. A face bani era o ocupație

vulgară, burgheză, dar nu avea de ales. Pentru felul de viaţă pe care şi-l dorea avea nevoie de bani mulţi. Rochester n-avea decât să-l considere un parvenit... cert era că el era proprietarul tabloului lui Van Dyck şi al oricărui altuia pe care şi-l dorise.

Revenind în prezent, Logan și-a frecat ceafa și a ieșit din birou. S-a îndreptat spre atelier, dar un zgomot de voci l-a făcut să se oprească. Era vocea lui Andrew, fără îndoială, iar cealaltă era... tonalitatea i-a dat fiori pe șira spinării.

A încleștat pumnii.

Ar fi trebuit să știe că Andrew avea să o remarce imediat pe Madeline Ridley. Nu contează, și-a repetat în gând, dar curând a simțit că explodează. A urmărit zgomotul vocilor și a intrat în bibliotecă, fără să bată la ușă.

Andrew stătea rezemat de un raft și vorbea însufleţit în timp ce Madeline sorta cărţile de pe masă. Părea mult mai mică în comparaţie cu el. Câteva şuviţe i se desprinseseră din ace şi îi cădeau pe faţă şi pe gât. În încăperea lipsită de ferestre, înconjurată

de cărți uzate și rafturi prăfuite, ea părea o rază de soare.

— Domnule Scott, i-a spus Madeline zâmbind, m-am hotărât să fac un inventar al cărților.

Logan a ignorat-o și l-a privit insistent pe Andrew:

— Credeam că ai

plecat.

— Plecasem... dar m-am întâlnit cu această ființă încântătoare. Andrew a făcut o pauză, apoi a continuat: și nu e actriță, apropos. Îi reamintea astfel lui Logan că interdicția se referea numai la actrițele din teatrul lui,

nu și la celelalte angajate.

Îi venea să-l strângă de gât.

— Vreau să-ți fie foarte clar. Nu ai voie să te apropii de nici o angajată de-a mea, indiferent de ocupație. Ai înțeles?

— Înțeleg prea bine,

i-a răspuns zâmbind Andrew. Vă rog să mă scuzați, înțeleg că sunt în plus. În timp ce ieșea, i-a șoptit lui Logan: nu pare deloc genul tău.

Logan nu i-a răspuns, ci a continuat să o privească pe Madeline. Când Andrew a dispărut de tot, i-a spus pe un

ton scăzut:

— Du-te acasă, domnișoară Ridley.

Madeline nu mai înțelegea nimic. Se părea că reușise din nou să-l supere, fără intenție.

— Nu l-am încurajat cu nimic pe lordul Drake, să știi. M-a zărit în timp ce trecea pe

lângă bibliotecă și a fost foarte curtenitor. Nu a vrut altceva decât să mă ajute.

Ochii lui albaștri au strălucit periculos.

— Să te ajute să te dezbraci și să ajungi în patul lui, asta voia. Iar dacă nu înțelegi o să-ți explic. Lordul Drake

obișnuiește să devoreze frecvent fete frumoase ca tine. Nu vei obține nimic de pe urma lui, doar câteva hârjoneli. Te vei alege cel mult cu burta la gură, cu un bastard de-al lui. Dacă asta urmărești, n-ai decât. Dar nu în teatrul meu.

Madeline a roșit.

— Chiar nu poți să crezi că era pur și simplu politicos?

— O fată ca tine nu inspiră politețe unui bărbat. A accentuat intenționat cuvântul.

Madeline s-a îndepărtat de masă și s-a apropiat de ușă, trecând

foarte aproape de el.

— Dacă tu consideri că purtarea mea a fost nepotrivită... S-a oprit când el a apucat-o de braţ. Mâinile lui mari păreau să o ardă. Cu un gest brusc a întors-o cu faţa spre el.

— Îţi spun doar că atunci când te priveşte,

un bărbat se gândește doar la...

A tăcut, continuând să o fixeze cu privirea Madeline a înghițit în sec, urmărindu-i cu atenție fiecare mișcare și întrebându-se dacă o dorea și ce ar fi putut să facă să-l încurajeze. Inima a început să-i bată

cu putere când și-a dat seama că și el o privea ca și când ar fi vrut să o devoreze, așa cum îl acuzase pe lordul Drake că ar fi făcut-o.

Degetele îi tremurau de dorința de a-l atinge, de a-i explora obrazul pe care barba începuse să crească... linia

îndrăzneață a nasului... gura hotărâtă. Voia să-și lipească buzele de ale lui... să se piardă în brațele lui.

Scott i-a dat drumul pe neașteptate, aproape făcând-o să-și piardă echilibrul. Se albise complet la față.

— Iartă-mă, i-a spus

cu voce joasă. Purtarea mea a fost de neiertat.

Lui Madeline i se înmuiaseră genunchii. Avea un gol în stomac. S-a sprijinit de masă ca să nu cadă din picioare.

— Eu... Buzele îi erau ciudat de uscate. Și le-a umezit înainte de a continua. Nu voi mai

vorbi niciodată cu lordul Drake.

— Faci ce vrei, i-a răspuns el sec. Nu am nici un drept să-ți aleg compania.

Madeline îi privea uimită profilul. Acum era furios pentru ca în secunda următoare să fie c o m p l e t indiferent.

Probabil făcuse o greșeală, ratase o ocazie de care ar fi știut să profite o femeie experimentată. Nu avea să reușească în veci să seducă un bărbat.

A așteptat în tăcere ca el să iasă din cameră, dar nici nu s-a mișcat. Părea extrem de

încordat, ca și cum în interiorul lui s-ar fi dus o bătălie.

— Domnule Scott, a spus în șoaptă. Te rog... vrei sa termini propoziţia de mai devreme?

El a întors capul și a privit-o în ochi.

— Ai spus că atunci

când mă privește, un bărbat se gândește doar la...

A simțit tensiunea dintre ei acumulându-se. Scott a clătinat din cap și a râs ușor:

— Dumnezeule, a murmurat. Aș vrea să știu ce-am făcut să merit asta.

În cele două săptămâni care au urmat, Logan a devenit obiectul unei stranii persecuţii, cum nu mai trăise nicicând. După fiecare colţ o găsea pe Madeline, mereu dispusă să-i sară în ajutor, aproape înnebunindu-l cu

atenția ei. Când intra dimineața în birou, Madeline fusese deja acolo și îi lăsase fie un șervet în care era o prăjitură, fie o ceașcă cu ceai cald. Îi aducea anumite obiecte chiar în clipa în care își dădea seama că avea nevoie de ele, îi cunoștea deja

obiceiurile: cât zahăr punea în ceai, cât de apretate trebuiau să-i fie cămășile.

Atenţiile ei îl stânjeneau și îl iritau în aceeași măsură. Nu-și amintea să mai fi existat cineva care să-i anticipeze astfel toate dorinţele. Era comod să

o aibă în preajmă... și plăcut să o vadă în timp ce scria după dictare sau sorta programele spectacolelor, proaspăt aduse de la tipografie. În zilele în care era mult prea ocupată ca să mai vină în biroul lui, Scott se trezea uitându-se la ceas și așteptând-o.

— Nu te-ai grăbit deloc să vii, i-a spus într-o dimineaţă în timp ce îl ajuta să sorteze corespondenţa. Te-am aşteptat.

— Îmi pare rău dar doamna Lyttleton a avut nevoie de ajutorul meu...

— Îţi petreci prea

mult timp în atelierul de croitorie. Iar dacă doamna Lyttleton este prea aglomerată să-și angajeze încă o fată. Eu am o mulțime de scrisori la care trebuie să răspund.

— Da, domnule, i-a răspuns ea ascultătoare, numai zâmbet.

Dându-și seama că vorbele lui erau cele ale unui bărbat gelos și posesiv, Logan s-a încruntat:

— Corespondența mea este mai importantă decât volanele doamnei Lyttleton, a adăugat, simțind nevoia să se

justifice. Madeline s-a așezat liniștită la locul ei obișnuit.

Logan o ținea destul de mult timp cu el, în birou, gândindu-se că era cel mai sigur loc pentru o fată ca ea, mereu implicată în vreun accident. Avea un curaj care pe el îl

provoca. Odată a găsit-o urcată pe scară și bătând cuie într-un panou, în atelierul tâmplarilor. Pentru Logan a fost mult prea mult atunci când a văzut-o cocoțată la trei-patru metri înălțime și trăgând de o sfoară în timp ce un grup de recuziteri o priveau de

jos.

— Bravo, fată! i-a strigat unul dintre ei în timp ce altul a adăugat:

— E agilă ca o maimuță fata asta.

Logan a simțit că se sufoca. O singură mișcare greșită și Madeline s-ar fi prăbușit. A strâns din

dinți cât să nu strige la ea și să nu o sperie. A înjurat printre dinți, lac de sudoare și s-a îndreptat spre o scară spiralată din avanscenă. A urcat-o rapid, câte trei trepte odată, până când a ajuns la podium, un pod suspendat lat de jumătate de metru.

— Am terminat, a strigat Madeline și a ezitat o clipă atunci când a privit în jos. Doamne, e cale lungă până jos! S-a speriat când s-a trezit cu Logan lângă ea.

— Ce cauți aici, sus?

— Ce cauți tu, a răbufnit el, în afară că-i

lași pe toți să se uite sub fusta ta? Nu-i de mirare că ai devenit atât de populară pe-aici.

L-a privit cu mânie pentru prima oară de când se cunoșteau.

— Ești nedrept. Îmi fac treaba, adică dau o mână de ajutor acolo unde este nevoie...

— Nu și cu riscul vieții, a ripostat el. Deși câteodată mă simt tentat să-ți rup gâtul frumos, ca să nu mai dai de alte necazuri. Acum dă-mi mâna.

— Pot să cobor și singură...

— Acum, a spus el printre dinți.

Ea l-a ascultat, fără voie, iar brațul lui a cuprins-o de mijloc. Podiumul a vibrat sub ei din cauza mișcării bruște.

Madeline a scos un sunet de indignare când s-a trezit aruncată peste umăr, ca un sac de făină.

— Lasă-mă jos! a

strigat în timp ce el cobora treptele în spirală. Nu am nevoie de ajutorul tău! Ignorându-i protestele, el a continuat să o poarte pe umăr până când au ajuns pe scenă. Acolo a lăsat-o jos, cu un gest brusc.

I-a privit pe

recuziterii care asistaseră la scenă și i-a întrebat cu o blândețe surprinzătoare:

— Vrea cineva să-mi explice de ce domnișoara Ridley făcea treaba pentru care sunteți plătiți voi?

— Ea s-a oferit, a spus unul dintre ei. Ne-a

spus că e mică și ușurică și că termină în jumătate de timp...

— De acum încolo, dacă vreunul dintre voi o mai lasă să pună mâna pe un cui sau o frânghie va fi concediat pe loc. A privit-o apoi pe Madeline care își frecționa încheietura de

care o prinsese el, roșie la față de furie. Nu-mi cer scuze, să știi. Aș fi fost în stare să-ți fac și mai rău, crede-mă.

Mânia nu l-a părăsit pe Scott întreaga zi, nici pe parcursul repetiției la Bântuit, noua producție a teatrului. Madeline stătea îmbufnată pe

scaunul sufleorului în timp ce actorii își recitau rolurile. Evita să-l privească pe Scott. Deși făcuse atâtea pentru el, se răstea mereu la ea. Toți ceilalți observaseră asta. Recuziterii, tâmplarii și actorii se întreceau să-și arate simpatia, li

șopteau cuvinte de încurajare când trecea pe lângă ei și se întreceau în a-i mulțumi pentru că-i ajuta la repetiții.

— Maddy știe rolul mai bine ca mine, a spus Arlyss, din mijlocul scenei. E cel mai bun sufleor din câți am avut.

— Așa este, a fost de acord Stephen Maitland. Nici nu știu când a avut timp să studieze piesa. Doar ne face tuturor comisioanele.

Julia a zâmbit și a bătut-o ușor pe umăr. Stăteau amândouă pe primul rând de fotolii.

— Maddy are energie

cât pentru zece.

Madeline a roșit, stânjenită.

— Scuze, s-a auzit vocea lui Logan, dinspre scenă. Aveam impresia că suntem la repetiție. S-a așezat pe un fotoliu, având în mână o sticlă de whiskey. Continuăm? a întrebat el acid.

— De îndată ce-mi găsesc replica, i-a răspuns dulce Arlyss.

Logan s-a încruntat la Madeline:

— Spune-i-o tu, domnișoară Ridley.

Probabil că toți îl priveau ca pe un căpcăun, și-a spus. La naiba cu ei toți! El

construise acel teatru și își putea trata angajații așa cum voia. Supărat, s-a cufundat toată după-amiaza în muncă așa că au terminat repetiția cu o oră mai devreme decât de obicei.

Julia a venit mai apoi în biroul lui. Pe chip i se citea consternarea.

— Am auzit ce s-a întâmplat între tine și Maddy de dimineață, a spus ea. Nu crezi că ești cam aspru cu ea?

— Ai dreptate, i-a răspuns el sarcastic. Când își va pune viața în pericol data viitoare n-o să mă mai amestec.

— Nu este vorba de

asta, i-a răspuns Julia. Pentru numele lui Dumnezeu, Logan! Știu cât ești de protector cu angajații tăi. Înțeleg de ce te-ai supărat pe ea azi-dimineață. Ceea ce nu înțeleg este de ce ești tot timpul atât de aspru cu ea. Este mereu la dispoziția ta – de fapt

este mai mult asistenta ta decât a mea. Teatrul funcţionează mai bine datorită ei. Ar trebui să-i fii recunoscător şi când-colo te porţi ca un copil îmbufnat ori de câte ori este prin preajmă.

Logan a privit-o furios:

— Este de ajuns, Julia.

— Scuză-mă, a spus ea îmblânzindu-și tonul. Numai că nu ești deloc în apele tale în ultima vreme. Mă îngrijorezi.

— N-ai fi avut motive de îngrijorare dacă n-ai fi angajat-o.

Julia îl privea mirată.

— Încep să cred că nu-ți displace deloc. Ba chiar din contră. Aproape toți bărbații din teatru cred că sunt îndrăgostiți de ea. Ți-e cumva teamă să nu ți se întâmple și ție?

Logan și-a mascat izbucnirea de furie cu o privire ironică.

— Din toate prostiile la care te puteai gândi...

— Am dreptate, l-a întrerupt Julia. Te lupți cu atracția față de ea. De ce nu recunoști?

— N-am timp pentru teoriile tale smintite, a mormăit Logan. Ar fi mai bine să pleci. Am multă treabă.

Julia nu s-a mișcat.

— Știu că ai impresia că-ți poți controla orice emoție. Ai fost mereu stăpânul inimii tale și niciodată lucrurile nu au stat invers. Dar emoțiile au un mare inconvenient, Logan... Nu pot fi stăpânite întotdeauna.

— Du-te naibii, a spus Logan și a ieșit glonț din birou.

După ce repetiția s-a încheiat și toată lumea a părăsit scena, Madeline a măturat podeaua cu încrâncenare, stârnind un nor de praf care îi ajungea până la

genunchi.

— Arogantul... nerecunoscătorul... un tiran, murmura ea, dând frâu liber furiei cu fiecare mișcare a măturii. S-a îndreptat spre partea din dreapta a scenei și a ridicat o sabie folosită cu câteva ore în urmă de unul

dintre actori. Era ușoară și echilibrată iar aerul a șuierat când a fluturat-o. A încercat să imite mișcările pe care le văzuse mai devreme, atacând și fandând.

— Primește-o pe asta... și pe asta... a spus ea, înjunghiind un Scott imaginar.

— Parc-ai încerca să scapi de muște, s-a auzit din apropiere o voce ironică.

Madeline l-a văzut pe Scott apărând din culise. Îi venea să intre în pământ de rușine. De ce trebuise să fie martor la felul în care se făcuse ea de râs? Se aștepta ca el

să facă o remarcă umilitoare... dar ochii lui albaştri străluceau amuzaţi.

— Pe cine încercai să omori? a întrebat-o zâmbind, astfel încât ea să-şi dea seama că ştia deja despre cine era vorba. Nu i-a răspuns iar el a surprins-o,

prinzându-i ușor încheietura. Avea mâna fierbinte. Uite, așa se ține o sabie. Slăbește puțin strânsoarea. Și-a trecut degetele peste ale ei. Madeline a încercat să se relaxeze dar nu-i era ușor. El stătea mult prea aproape iar pulsul ei o luase razna. Uite,

încearcă să-mi copiezi poziția, a continuat el. Și ține-ți genunchii ușor îndoiți.

Madeline a riscat aruncând o privire spre el. Părul îi era ușor răvășit de parcă și-ar fi trecut adeseori mâna prin el.

— Nu încetezi

niciodată să regizezi, nu-i așa?

— Nu ești prima femeie care mă acuză de așa ceva, i-a răspuns el și a îndreptat sabia în unghiul corect. Pune piciorul drept înainte, îndoaie un pic genunchiul și întinde sabia... da, exact așa.

Abia acum ai putea urca pe scenă.

— Acum înțeleg de ce ai fost atât de aspru cu mine, a spus ea.

— Da? A ridicat o sprânceană, ironic.

— Te temeai pentru siguranța mea. De aceea ți-ai pierdut cumpătul. Te iert. Înainte ca el să

apuce să-i răspundă, ea l-a sărutat pe bărbie. Buzele i s-au frecat de barba scurtă.

El s-a încordat. Madeline s-a tras un pas înapoi și a așteptat ca el să reacționeze. Chipul lui era însă impenetrabil, ca o mască.

Madeline a așezat cu stângăcie sabia pe podea și l-a privit.

— Și asta a fost... de scenă?

Scott avea o expresie stranie, i-a trebuit ceva timp până să-i răspundă.

— Nu chiar, i-a răspuns într-un final.

— De ce nu?

— Erai cu spatele spre public. Dacă ai fi jucat într-o piesă ar fi trebuit să te întorci încoace. A luat-o de mână, după ce a ezitat o clipă. După care a prins-o de umeri. Degetele i-au alunecat mai apoi pe gât și pe bărbie. Trebuie să-ți arăți emoțiile prin

atitudine și prin unghiul de înclinare a capului... i-a îndreptat cu grijă bărbia. Vocea începuse să-i sune răgușit. În privința sărutului, ar trebui să-ți ții capul așa. Și să-ți pui mâinile pe umerii mei, ca și cum ai avea de gând să mă împingi..

Madeline l-a ascultat. Mâinile i-au tremurat puțin când l-a atins cu palmele desfăcute. Era mult mai înalt ca ea, aproape că-i atingea creștetul cu bărbia.

— Deci, pentru scena sărutului, a continuat el, ar trebui să ridici ușor bărbia... și să te apropii.

A tăcut când ea l-a luat pe după gât.

Mirosea frumos, a săpun cu ulei de santal și pânză apretată. Madeline nu mai simțise până atunci un miros atât de incitant. Nu-și mai dorea decât să-și ingroape fața în scobitura gâtului lui și

să-i inspire aroma.

Pe fruntea lui apăruseră câteva broboane de transpirație.

— Madeline, a rostit el cu dificultate... nu știi ce-mi ceri.

Madeline și-a lipit palmele de pieptul lui, apoi și-a încleștat

degetele pe cămașă:

— Ba știu.

S-a ridicat pe vârfuri, încercând să ajungă la el. Stăpânirea de sine l-a părăsit și și-a lipit buzele de ale ei.

Gura lui era hotărâtă și fierbinte, îi cerea lucruri pe care ea nu știa cum să i le ofere. Brațele

lui au înlănțuit-o, mușchii lui puternici s-au lipit de trupul ei. Cu mâinile lui mari i-a cuprins ceafa și a ținut-o strâns, ca să o poată explora în voie. Nimic din viața ei de până atunci nu o pregătise pentru așa ceva. Tot ce aflase din romane și

poezii nu însemna nimic în fața realității: trupul lui lipit de al ei.

Și-a trecut degetele prin părul lui. Grumazul lui puternic se potrivea perfect în palma ei. Era prinsă în îmbrățișarea lui, răspunzându-i la sărutări, cu inima bătându-i atât de

nebunește încât s-a temut că va leșina. Gura lui a părăsit-o pe a ei și i-a simțit buzele coborând pe gât, înfruptându-se avid din pielea ei vulnerabilă. Picioarele îi tremurau, așa că s-a sprijinit de el ca să-și recapete echilibrul.

El i-a atins linia delicată a sânilor și i-a prins în palmă ca într-o cupă. Ea făcuse ochii mari iar obrajii îi erau roșii ca focul.

— Oh, a gemut ea și s-a tras înapoi, ducând mâna la inimă. Abia mai putea respira.

Logan și-a șters

fruntea cu mâneca de la cămașă. Era excitat, trupul lui devenise extrem de conștient de apropierea ei. Voia să o ia din nou în brațe, să o aibă chiar acolo, pe podea. Era o nebunie, nu era posibil ca el să fie într-atât de obsedat de o fată naivă ca ea, când ar

fi putut avea cele mai râvnite femei din Europa.

— Gata cu prostiile, a murmurat.

— Prostii? a repetat ea, confuză.

A făcut câțiva pași, ocolind-o pe jumătate.

— Am treizeci de ani, Maddy. Nu m-au

interesat fetele de vârsta ta nici atunci când eram de vârsta ta.

— Nu... nu mă găsești atrăgătoare?

— Isuse! O asemenea întrebare era încă o dovadă a lipsei ei de experiență. S-a oprit în loc. Te găsesc foarte atrăgătoare, i-a răspuns.

Aș vrea să fac cu tine lucruri care... S-a întrerupt și și-a trecut mâna prin păr. E o idee proastă, Maddy. Nu ai reușit să respecți regulile jocului, așa cum îmi place mie să fie jucat. Și aș sfârși prin a te schimba. Și răni.

— Înțeleg, a spus ea.

— Nu cred că înțelegi. Tocmai de aceea voi face tot ce pot să te evit. Nu vreau să te am pe conștiință.

— Nu-mi pasă de conștiința ta. Vreau doar să mă săruți din nou.

Lui Madeline nu-i venea să creadă că spusese așa ceva. Scott o

privea și el mirat. S-a întors cu spatele, râzând:

— Asta nu se va întâmpla. Pentru binele meu, nu al tău.

— Scott...

— Nu mai am nevoie de ajutorul tău, în biroul meu. Și aș prefera să stai deoparte în timpul

repetițiilor, chiar dacă partenera mea va obiecta. A făcut o pauză, după care a adăugat sec: străduiește-te să te ții departe de mine.

Madeline era uimită de asprimea lui. Pasiunea din trup i s-a risipit, golind-o pe dinăuntru. Cum de totul

se transformase în rău, deodată? Nu-i venea să creadă. O respinsese... îi spusese că o dorea și totuși... îi spusese să stea departe de el.

— Scott...

— Hai, du-te, i-a făcut el semn să se îndepărteze. Am venit să văd câteva piese de

decor. Nu am nevoie de compania ta.

Dacă n-ar fi fost doamna Florence, Madeline ar fi căzut definitiv în melancolie. Dar interpretarea pe care a dat-o femeia celor petrecute a uimit-o.

— Mi se pare un progres, a decretat

doamna Florence după ce a aflat toate întâmplările zilei. Aproape că l-ai prins în cârlig, copilă. Nu mai durează mult și-l aduci la mal.

— Poate ca nu ți-am povestit suficient de bine, a spus Madeline, privind-o cu

neîncredere. Nu numai că nu e deloc prins în cârlig, dar mi se pare că înoată viguros în direcţie opusă. Nu vrea deloc să aibă de-a face cu mine.

— Nu ţi-a spus-o chiar el, Maddy? Ţi-a spus să te ţii deoparte pentru că prezenţa ta

constituie o tentație prea mare. E cea mai bună încurajare pe care ai fi putut-o primi.

— Poate, a murmurat Madeline. Deși părea foarte hotărât...

— Nu e timp de pierdut, a continuat doamna Florence. Dă semne de slăbiciune. A

ridicat o carte de pe masă și a scos din ea un bilet. E pentru tine, Maddy. Dacă poți, pleacă mâine mai devreme de la teatru și du-te la adresa aceasta.

— Doamna Bernard, a citit Madeline cu voce tare, privind-o întrebător pe doamna

Florence.

— Este una din bunele mele prietene. Are o prăvălie pe Regent Street. Poate că nu e cea mai bună modistă din Londra, dar cu siguranță nu este nici cea mai rea. I-am povestit câte ceva despre tine și m-a asigurat că are suficiente

materiale din care să-ți facă câteva rochii atrăgătoare. Nu-ți va lua nici un ban – una dintre ajutoarele ei le va croi, ca să-și facă mâna.

— Oh, ești atât de bună! Nu găsesc cuvinte să-ți mulțumesc...

— Să am un nou proiect este suficient, i-a

spus femeia. În ultima vreme am avut prea puține preocupări. Să te ajut să-ți atingi scopul este un hobby foarte plăcut. A făcut o pauză și a privit-o întrebător pe Madeline. Nu este problema mea, știu, dar te-ai gândit ce se va întâmpla după?

— După?

— După ce vei fi reușit să-l seduci pe Scott. Îmi imaginez că va fi foarte plăcut, dar... trebuie să te pregătești pentru clipa în care el va dori ca relația voastră să se sfârșească.

Madeline a dat din cap.

— Familia mea mă va primi înapoi, i-a răspuns. Nu le va face plăcere să afle ce-am făcut dar... sunt pregătită.

— Și merită? Să-l seduci pe Scott, adică?

— Păi... da. Madeline era stânjenită. A făcut o pauză lungă. Sunt unul

dintre acei oameni sortiți să ducă o viață obișnuită. Nu am nici un talent special, nu sunt o frumusețe, nimic nu mă face să ies în evidență. Nu pot însă să-mi petrec întreaga viață fără să fi trăit măcar o noapte de magie.

— Nu te aștepta la

magie, a sfătuit-o doamna Florence, părând preocupată. Oricărui bărbat i-ar fi greu să înfăptuiască asta, chiar și unuia ca Scott. Ca să fiu cât de poate de crudă cu tine, două trupuri în același pat pot avea o experiență plăcută... dar

magia se întâmplă doar o dată în viaţă. Sau deloc.

Madeline s-a apropiat de cabina lui Scott, aducându-i un teanc de costume proaspăt spălate şi călcate, aduse chiar atunci de la spălătorie. De obicei la ora zece cabina era

întotdeauna goală, dar în dimineața aceea, spre surprinderea ei, a auzit voci. Ușa era întredeschisă, așa că a putut să o deschidă larg doar cu cotul, Consternată, l-a văzut pe Scott care părea adâncit într-o discuție cu o femeie, stând

aplecat deasupra mesei de machiaj. Femeia era suplă și elegantă, cu părul blond și trăsături atrăgătoare. Purta o rochie albastră, din catifea, cu un model complicat. Părea o femeie de lume, sigură de ea și de locul ei în societate... tot ce nu era

Madeline.

Deși îi era greu să-și ascundă gelozia, Madeline și-a păstrat tonul reținut:

— Nu mă așteptam să fii aici, la ora aceasta...

— Am venit aici pentru că doream intimitate. Tonul lui era sec.

— Am înțeles, domnule. A pus costumele pe un scaun, în colț. Mă întorc mai târziu să le aranjez.

— Lasă fata să-și facă treaba, a spus femeia fără să-i dea atenție lui Madeline. Eu trebuia oricum să plec și nu mă interesează să mă implic

în conducerea teatrului tău.

Logan i-a zâmbit și a prins-o ușor de cot. Gestul a fost scurt, dar lui Madeline i s-a părut un semn de intimitate.

— Orice implicare din partea ta este binevenită, doamnă.

Femeia i-a atins

brațul.

— Te vei bucura deci de ea.

— Sper din toată inima. Privirile li s-au întâlnit câteva clipe.

Madeline își făcea de lucru cu hainele, le punea pe rând în dulap, așezându-le metodic pe umerașe. Se simțea

trădată, deși nu avea nici un drept. La urma urmei, Scott avea dreptul să curteze orice femeie dorea... Dar de ce să nu fiu eu aceea? și-a spus.

Scott a întrebat ceva în șoaptă iar femeia a zâmbit și a clătinat din cap înainte să răspundă.

— Pentru discreție, nu e nevoie să mă conduci.

Continuând să-l privească în ochi, ea și-a pus mănușile, aranjând cu grijă fiecare deget. Scott i-a ținut pelerina cu garnitură din blană, având grijă să o strângă bine la gât, să o apere de

vântul rece al iernii. Femeia a ieșit pe ușă, lăsând în urmă un parfum floral delicat.

În încăpere s-a lăsat liniștea. Scott privea gânditor spre ușă iar Madeline terminase de aranjat hainele în dulap. A închis ușa puțin cam prea hotărât, făcându-l

pe Scott să se întoarcă spre ea, ridicând o sprânceană.

— Are un parfum cam prea puternic, a spus Madeline dând din mână, ca și cum ar fi încercat să-l risipească.

— Mie mi se pare plăcut, i-a răspuns Scott privind-o atent în timp

ce se învârtea prin cameră, aranjând obiectele de pe măsuța de toaletă, aliniind scaunele pe perete, ridicând o monedă de pe covor.

Deși ar fi vrut să nu-l întrebe nimic, Madeline nu s-a putut abține:

— Este noua ta

amantă?

— Nu discut despre viața mea privată.

— Are verighetă.

Expresia ei total dezaprobatoare a părut să-l amuze.

— Nu înseamnă nimic, i-a răspuns el sec. Are o înțelegere cu soțul ei.

Madeline era uimită.

— Vrei să spui că nu l-ar deranja dacă soția lui... și cu tine... Chiar nu ar avea nimic de obiectat?

— Nu, atât vreme cât este discretă.

— Mi se pare ciudat.

— Deloc. Multe soții din lumea bună au voie

să-și facă „prieteni”. Așa nu se pot plânge de infidelitățile soților lor.

— Și nu te deranjează ideea că faci dragoste cu soția altui bărbat? a îndrăznit Madeline să-l întrebe.

— Prefer femeile măritate, i-a răspuns el franc. Nu sunt posesive

și nici nu-ți cer prea multe.

— Dacă femeia asta nu ar fi măritată ai mai dori să ai o relație cu ea?

— Nu e problema ta, domnișoară Ridley.

Văzându-l atât de tăios, Madeline a ieșit din încăpere.

— Oh, ba este

problema mea, a spus ea încet, având grijă să nu fie auzită. Era mai hotărâtă ca oricând. Ar fi fost în stare să facă orice ca să-i distragă atenția de la femeia blondă și să o atragă asupra ei.

În zilele care au urmat, mai mulți

angajați ai teatrului s-au îmbolnăvit pe rând. Doi din ei erau actori alți doi erau tâmplari. Simptomele erau febră mare, tuse, congestie, iar unul dintre bolnavi chiar a delirat timp de două zile. Ducesa își trimitea mereu servitorii să se intereseze de starea

angajaţilor ei.

— S-ar părea că se vor îmbolnăvi cu toţii, rând pe rând, i-a spus Julia lui Madeline, încruntată.

— Trebuie să fii precaută, doamnă, ţinând cont de starea în care te afli, i-a spus Madeline.

— Da, bineînțeles. Julia a oftat. Dar nu pot sta acasă când sunt atâtea de făcut aici.

— Sănătatea ta este mai importantă decât orice piesă de teatru.

Ducesa a pufnit:

— Să nu te audă Scott. El nu crede în boală. De când îl cunosc,

știu că este de părere că nimic, nici măcar scarlatina, nu ar trebui să afecteze programul teatrului.

— Dar oamenii se mai și îmbolnăvesc, a protestat Madeline, întrebându-se dacă Scott era într-adevăr atât de absurd.

Julia și-a dat ochii peste cap:

— Logan nu este deloc tolerant când vine vorba de fragilitatea umană. Cum să înțeleagă o slăbiciune când el nu are nici una? S-a sprijinit cu ambele mâini de birou și s-a ridicat cu greutate.

Trebuie să-l anunț pe Scott. Mă aștept să tune și să fulgere.

Contrar așteptărilor ducesei, din biroul lui Scott nu s-a auzit nici un strigăt... dar lui Madeline i s-a părut că în ziua aceea teatrul a fost străbătut de un curent ciudat,

neliniștitor, i-a cerut ducesei permisiunea să plece mai devreme și a primit-o fără ezitare.

Ținând în mână bucata de hârtie, Madeline a străbătut Regent Street. Încerca să pară sigură pe sine prin mulțimea de oameni, trăsuri și animale,

trecând pe lângă șirul de magazine de mobilă, porțelanuri, mâncare sau țesături. Când era pe punctul de a renunța să mai caute prăvălia doamnei Bernard s-a trezit în fața unei case cu o firmă mică, verde și cupoane de mătăsuri în vitrină.

A intrat temătoare în magazin, făcând să sune clopoțelul de deasupra ușii. O fată îmbrăcată curățel, nu cu mult mai mare decât ea, a apărut imediat.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară?

— Aș dori să o văd pe doamna Bernard. Mă

numesc Madeline Ridley.

Auzindu-le, o femeie înaltă s-a ridicat de la o masă aflată într-un colţ, încărcată de tipare şi de bucăţi de materiale. Avea spre cincizeci de ani şi era îmbrăcată într-o rochie albastră elegantă.

— Sunteți doamna Bernard? a întrebat aproape șoptit Madeline în timp ce fata îi lua pelerina și mănușile.

— Tu ești deci protejata lui Nell Florence, a remarcat doamna Bernard, privind-o cu mare atenție. Nell mi-a trimis

o scrisoare în care îmi spunea că vrei să atragi atenția unui domn anume dar nu ai hainele potrivite... A aruncat o privire dezaprobatoare spre ținuta ei modestă. Cu asta sigur nu ai reușit să-ți găsești un protector înstărit. A făcut un gest spre fata

care deschisese ușa și a condus-o spre spatele prăvăliei. Ruth te va ajuta să probezi câte ceva. Vin și eu imediat.

Madeline s-a uitat peste umăr la ea:

— Doamnă Bernard, vreau să vă spun cât de mult apreciez...

— Bine, bine...

oricum voiam să-i dau lui Ruth să transforme câteva rochii. Trebuie să capete experienţă. Probabil că meriţi, nu degeaba a prins doamna Florence drag de tine. Îi sunt datoare, pentru că mi-a trimis câţiva clienţi de-a lungul vremii. A făcut o pauză şi a

strigat: Ruth, nu uita de rochia din catifea maro și de cea din mătase galbenă, italiană. Îi vor veni de minune domnișoarei Ridley.

Madeline nu mai fusese niciodată la o modistă. Mama ei obișnuia să cheme o croitoreasă din partea

locului căreia îi comanda cinci-șase rochii pentru sezonul următor. Se uitau adesea pe revistele de modă, deși în cazul lui Madeline asta nu părea să conteze prea mult. I-ar fi plăcut să aibă rochii stilate, dar mamei ei i se părea un lucru complet

nepotrivit.

— După ce te vei căsători cu lordul Clifton n-ai decât să-ți alegi singură rochiile, îi spusese mama. Deși este un bărbat conservator și sunt convinsă că nu-i va face plăcere ca nevasta lui să se dea în spectacol împopoțonându-se.

— Nu vreau să mă dau în spectacol, mamă, îi răspunsese Madeline exasperată. Vreau doar să am și eu rochii ca ale prietenelor mele, frumos colorate, poate și cu puțină dantelă...

— Nu ai nevoie de asemenea rochii, îi spusese calmă mama ei.

Acestea sunt doar pentru a atrage atenția bărbaților – iar tu îi ești promisă deja lordului Clifton.

Amintindu-și insistențele mamei ei și propria-i disperare de a fi fost promisă acelui bătrân, Madeline a devenit și mai hotărâtă.

Avea să facă orice era necesar pentru ca Scott să o vadă într-o nouă lumină.

La îndemnul fetei, Madeline și-a scos rochia și a rămas în pantalonași și cămașa lungă și șifonată din bumbac. Ruth i-a privit ciudat dessous-urile și a

murmurat ceva de neînțeles, după care a dispărut. S-a întors un minut mai târziu, însoțită de doamna Bernard. Aceasta s-a dat un pas înapoi văzându-i cămașa lungă până la genunchi.

— Ești îngrozitor de demodată, a spus

doamna Bernard încrucișând brațele și clătinând din cap. Nu poți să porți așa ceva pe sub rochiile mele, domnișoară Ridley. Le vei distruge linia.

Madeline i-a cerut scuze din priviri:

— Tot ce am arată așa, doamnă.

— Unde ți-e corsetul, dragă? a continuat modista. Văzându-i privirea nedumerită, a devenit ușor nerăbdătoare: nu porți corset? Pentru numele lui Dumnezeu, câți ani ai?

— Optsprezece. Dar n-am...

— Orice fată de vârstă ta ar trebui să poarte corset. Nu este numai decent, ci și sănătos. Mă mir că nu te-ai cocoșat până acum.

Îngrijorată, Madeline s-a privit în oglindă, de parcă se aștepta să vadă o cocoașă grotescă.

Doamna Bernard a

oftat și i-a spus fetei:

— Ruth, adu-mi trei seturi complete de lenjerie din comanda lui lady Barkham. Îi vom face altele peste weekend. Și adu-mi câteva corsete din cutia de pe raftul al doilea.

— Îmi pare rău, a spus Madeline cu regret,

dar nu-mi pot permite...

— Nu e nici o problemă, i-a spus doamna Bernard. Nell mi-a spus că vă veţi înţelege în cazul în care vor apărea cheltuieli neprevăzute. Că-i vei face comisioane în schimbul banilor, de exemplu. Eşti de acord?

— Da, cred...

— Să începem, atunci.

Madeline a fost dezbrăcată de dessous-urile lălâi și îmbrăcată cu o cămășuță și pantalonași căreia nu-i ajungeau nici până la genunchi. Erau croite dintr-un material diafan.

I se părea că nu purta nimic. Erau și aproape transparente, așa ca Madeline a roșit când s-a văzut în oglindă. Dacă ar fi văzut-o mama ei ar fi dat în apoplexie.

A urmat corsetul care îi ridica sânii și se strângea cu panglici la spate, făcând ca talia ei

să se subțieze. Madeline se uita în oglindă și nu-i venea să creadă. Asta își doreau cu adevărat bărbații? Așa avea să-l impresioneze pe Scott? De-abia aștepta să se convingă.

Prima rochie pe care a probat-o era de culoare galbenă, din

mătase fină. Deși fusese croită pentru o femeie mult mai înaltă, linia simplă i se potrivea de minune. Madeline aștepta plină de încântare ca Ruth să-i închidă copcile de la spate.

— Excelent, a spus doamna Bernard,

prinzând câteva ace. Nu sunt multe femei care să poată purta această nuanță de galben, dar ție îți pune în valoare culoarea părului.

Decolteul era destul de adânc iar pensele îi urmau linia taliei, făcând-o să pară imposibil de subțire.

— Arăt complet altfel, a spus Madeline.

— Cu siguranță, i-a răspuns doamna Bernard. Păcat că nu-ți poți permite mai multe ornamente pe rochie, dar poate că așa e mai bine. Aparițiile cele mai simple sunt și cele mai sofisticate.

Au urmat alte trei rochii: una din catifea maro cu mâneci lungi și garnituri din dantelă, una din caşmir albastru și una de culoarea fildeșului, atât de decoltată încât Madeline se îndoia că ar putea-o purta în public. La ea se adăuga un șal tot de

culoarea fildeşului, brodat delicat cu motive bleu, care să-i acopere braţele.

Dându-şi seama că nu avea nici pantofi potriviţi, doamna Bernard i-a adus o pereche de pantofi din catifea albastră care se prindeau cu panglici

înguste în jurul gleznei.

— I-au fost mici clientei care i-a comandat, a spus ea, refuzând oferta lui Madeline de a-i plăti.

Doamna Bernard a decretat în final că după-amiaza fusese un succes și i-a promis lui Madeline că va primi

rochiile în câteva zile, în funcție de timpul pe care îl avea Ruth la dispoziție ca să le modifice. Madeline le-a mulțumit amândurora din tot sufletul.

— Lui Nell Florence ar trebui să-i mulțumești, i-a spus doamna Bernard. E o

mare doamnă. Ai fost tare isteață să o alegi drept mentor.

— Nu are nimic de-a face cu isteţimea, i-a răspuns Madeline. A fost pur și simplu un noroc. Și dacă aș mai avea doar puţin...

— Dacă te gândești la bărbatul acela, n-ai

nevoie de noroc, să știi. De îndată ce te va vedea îmbrăcată într-una din rochiile mele se va fâstâci de tot.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta, a spus râzând Madeline, gândindu-se la figura lui sobră în timp ce-și lua rămas-bun de la modistă.

Capitolul 4

— Cele mai bune bârfe se află la modistă, a spus doamna Florence după ce Madeline i-a descris vizita făcută doamnei Bernard. Îndrăznesc să spun că am fost subiect de discuţie de nenumărate ori femeile erau mereu

îngrozite că le-aș fi putut fura soției sau amanții.

— Și ai făcut-o? Madeline nu s-a putut abține să n-o întrebe.

— Doar o dată sau de două ori.

Madeline a zâmbit și s-a uitat în jur, prin camera de zi a doamnei

Florence. Un costum din voal, bătut în pietre semipreţioase era atârnat pe unul din pereţi. De fiecare parte a costumului erau cufere triunghiulare comandate special ca să se potrivească în colţurile încăperii.

— Ce păstrezi în ele?

a întrebat-o.

— Amintiri ale tinereții mele. Doamna Florence s-a așezat mai comod în fotoliul tapițat cu catifea pictată și a întins mâna spre platoul cu sandvișuri. Poți să te uiți înăuntru, dacă vrei.

Fără să aștepte să i se mai spună o dată,

Madeline a îngenuncheat pe covorul Aubusson și a învârtit cheia primului cufăr. Din el s-a ridicat un nor de parfum de levănțică. A ridicat cu grijă primul costum, frumos împachetat într-o pânză fină.

Pe acesta l-am purtat

când am jucat-o pe Hippolita, i-a spus doamna Florence pe când Madeline despacheta costumul militar, împreună cu pantalonii scurți bufanți și pălăria cu pene. Mi-au plăcut întotdeauna rolurile de băieței, pentru că aveam

picioare frumoase. S-a aplecat și a privit cu încântare următorul costum: iar aceasta a fost rochia mea de Ofelia.

Madeline a scos cu grijă un costum transparent alb-verde, împodobit cu sute de boboci de trandafiri

minusculi brodați.

— Cred că ai fost uluitoare!

— Este și un ac de păr care se potrivește, într-una din casete, i-a spus doamna Florence.

Madeline a deschis o cutie din piele și a descoperit o mulțime de bijuterii atent lucrate,

mănuși din dantelă, mătase și piele, pantofi din pânză înflorată și o mulțime de evantaie. Doamna Florence i-a povestit despre fiecare în parte, despre zilele trăite în teatru, iar Madeline a ascultat-o cu aviditate.

Dar când a ajuns la o

casetă verde lăcuită, zâmbetul a dispărut de pe chipul doamnei Florence. S-a întristat brusc:

— Nu o deschide, copilă. Conține lucruri intime.

— Oh, îmi pare rău...

— Nu face nimic. Dă-mi-o, te rog. A luat-o în

mâinile ridate și a strâns-o cu putere. Se uita fix la ea, părând să fi uitat de prezența lui Madeline.

— Să pun totul la loc și să plec? a întrebat-o încet Madeline.

Doamna Florence s-a speriat auzindu-i vocea. În priviri i se citea un

imens regret.

— Conține un set de miniaturi, i-a spus Iul Madeline, trecându-și degetul mare peste capac. Ai ridicat caseta la buze și a sărutat-o, apoi a privit-o pe Madeline cu ochii strălucind: vrei să vezi una dintre ele?

Madeline a dat din cap și a îngenuncheat la picioarele ei.

Doamna Florence a scos o miniatură cu ramă aurie și i-a întins-o lui Madeline. Era portretul unei fetițe de cinci-șase ani, cu ochi mari, albaștri și chipul de înger. Purta pe cap o

bonetă care abia reușea să-i stăpânească buclele roșii.

— Cât e de frumoasă! a exclamat Madeline sinceră. Cine este?

— Fiica mea.

Surprinsă, Madeline a continuat să privească chipul din miniatură.

— Nu știam că...

— Sunt puțini cei care știu. Era copil ilegitim, înțelegi? A făcut o pauză și i-a cercetat chipul luil Madeline, așteptându-se probabil la consternare sau un semn că ar fi dezaprobat-o. Pentru că nu a văzut nici una nici alta, a continuat: nu

eram mult mai mare ca tine când s-a născut Elizabeth a mea. Tatăl ei era un bărbat minunat, frumos și onorabil, deși nu de familie nobilă. A vrut să se căsătorească cu mine, dar numai cu condiția să părăsesc teatrul pentru totdeauna.

— L-ai iubit?

— Dumnezeule, da! El a fost singurul cu care am trăit clipe magice, dar l-am refuzat. Nu am vrut să-mi sacrific cariera. Însemna mult prea mult pentru mine. Nu i-am spus niciodată că așteptam un copil, în final s-a căsătorit cu

altcineva și se pare că a fost mulțumit. O cunoștință comună mi-a spus că a murit, cu zece ani în urmă.

— Ai regretat vreodată că nu te-ai măritat cu el?

— Nu-mi îngădui niciodată să am regrete.

Au tăcut amândouă,

uitându-se la portret.

— Unde este ea acum? a întrebat Madeline.

Abia dacă a auzit-o:

— Elizabeth a murit acum mulți ani.

— Oh, doamnă Florence... Madeline era plină de compasiune.

— Nici măcar nu am

cunoscut-o prea bine, a mărturisit bătrâna, întinzând mâna după miniatură și ținând-o strâns. Am ținut-o lângă mine în primii ani, dar mai apoi am trimis-o la școală, departe.

— De ce?

— Viața din teatru nu era potrivită pentru ea.

Aveam mulți domni care îmi erau prieteni... și altele. Am vrut să fie la adăpost și să primească o educație bună. Am avut grijă să aibă cele mai bune haine, cărți, păpuși... orice și-ar fi dorit. Uneori o luam cu mine în câte o călătorie. Nu am discutat

niciodată despre profesia mea sau despre stilul meu de viaţă. Visam ca într-o zi ea să se mărite bine, să locuiască într-un conac imens... şi în loc de asta... Doamna Florence a tăcut, clătinând din cap.

Mintea lui Madeline a

cântărit diverse posibilități, până când expresia femeii i-a dat răspunsul:

— Elizabeth a vrut să fie ca tine, i-a spus sigură de răspuns.

— Da. A părăsit școala și mi-a spus că voia să devină actriță. Am implorat-o să nu

facă asta dar nimic nu a făcut-o să se răzgândească. Dorința de a juca este foarte puternică la persoanele care au un mare gol de umplut. Fără îndoială că și Elizabeth era una dintre ele, avea dorințe care nu i se îndepliniseră niciodată:

un tată, o familie. Eu am făcut tot ce m-am priceput, dar este evident că ar fi trebuit să-i fac mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A început să joace la șaisprezece ani. Cronicile au fost elogioase. Jocul ei avea o

subtilitate și o putere care mie îmi lipseau. Cred că ar fi devenit o mare actriță, mai mare chiar și decât draga de Julia. Deși la început nu am fost de acord cu alegerea ei, aveam mari speranțe în ceea ce o privea.

Doamna Florence a

oftat și a pus miniatura la loc în casetă.

— Imediat după ce a împlinit șaptesprezece ani a întâlnit un bărbat. Un aristocrat. Frumos, inteligent, cu sânge rece. L-a iubit nebunește, era în stare să renunțe la carieră, la tot, doar ca să-i devină iubită. Când

a rămas însărcinată, radia de fericire. Nu știu ce gândea el despre toată această situație, dar era clar că nu avea de gând să se căsătorească cu ea. Într-o zi... S-a oprit. Îi era greu să continue... Un servitor de-al lui m-a anunțat că fiica mea a

murit la naștere.

— Și copilul? a întrebat Madeline după o lungă tăcere.

— Mi s-a spus că nici el nu a supraviețuit.

— Cine era...

— Nu vreau să vorbesc despre el. Bărbatul acesta a răpit viața fiicei mele și mi-a

adus mai multă suferință decât am crezut că voi îndura vreodată. Buzele mele nu-i vor rosti niciodată numele.

—Înțeleg, a spus Madeline bătând-o ușurel pe mână. Sunt onorată că mi-ai împărtășit o parte din

trecutul tău, doamnă.

Bătrâna i-a zâmbit.

— Și celelalte miniaturi o înfățișează tot pe Elizabeth? a întrebat Madeline.

— Da... dar nu suport să le privesc sau să le arăt cuiva.

— Înțeleg. Madeline se uita curioasă la ea,

simțind că mai erau multe secrete pe care doamna Florence nu voise să i le împărtășească.

A doua zi dimineață, când a revenit la teatru, Madeline a descoperit că Arlyss Barry se îmbolnăvise și ea. Soțul ei, șeful echipei care se

ocupa de decoruri, rămăsese acasă să o îngrijească. Ducesa era foarte îngrijorată.

— Trebuie să fie grav, altfel nimeni și nimic nu ar reușI să o țină pe Arlyss departe de teatru, i-a spus ea lui Madeline. Aș fi vrut să o vizitez dar ducele mi-a interzis

categoric. M-a și amenințat că mă va ține acasă în următoarele săptămâni, până trece molima.

— Mi se pare o idee înțeleaptă, a spus Madeline. Ar trebui să te gândești la asta.

Ducesa a oftat, frustrată.

— Sunt atâtea de făcut... Mi se apropie sorocul, așa că trebuie să-mi petrec cât de mult timp aici. Oricum, și Arlyss și dublura ei s-au îmbolnăvit. Ce-ai zice să interpretezi tu rolul la repetiție până ce se va însănătoși una din ele?

— Oh, nu pot...

Madeline a clătinat din cap. Nu sunt în stare să joc. Nu am talent și nici cea mai mică dorință să...

— Nu trebuie să joci, ci doar să spui replicile. Le știi chiar mai bine ca Arlyss. Și mișcă-te pe scenă așa cum ai văzut-o pe ea. Nu trebuie să fii

timidă, Madeline. Toată lumea va înțelege că îi ții temporar locul pentru ca repetițiile să se desfășoare cu ușurință. Nu vrei să te mai gândești, totuși?

— Lui Scott n-o să-i placă deloc.

— Lasă-l în seama mea. Mai presus de

toate, Logan vrea ce e mai bun pentru teatrul lui.

Madeline nu l-a văzut deloc pe Scott în dimineața care a urmat. Și ca stânjeneala pe care o simțea să fie și mai mare, a fost anunțată că repetiția era cu costume. Nu era destul

că îi ținea locul lui Arlyss, mai trebuia să poarte și costumul personajului ei, câteva straturi de mătase transparentă, albastre și argintii, strânse pe trup. Pentru că era mai slabă ca Arlyss, decolteul și așa generos arăta mai mult decât se

intenționase inițial.

— Ești o adevărată frumusețe, i-a spus doamna Lyttleton dându-se un pas înapoi ca să admire mândră costumul. Păcat că domnișoara Barry nu are silueta ta. Tu dai costumului un tușeu eteric, ceea ce ea nu

reușește.

— Mie mi se pare că domnișoara Barry are o siluetă frumoasă, a spus repede Madeline.

— Ar avea dacă n-ar mai mânca atâția biscuiți la ceai, în fiecare zi, a spus doamna Lyttleton începând să împingă stativul pe care

erau așezate costumele care urmau să fie purtate în acea zi.

Madeline s-a alăturat celorlalți actori în sala de repetiții și s-a retras într-un colț, încercând să treacă neobservată. Din nefericire, decolteul i-a adus un șir de comentarii din partea

lui Charles Haversley.

Acesta a văzut-o imediat și a întâmpinat-o cu un șir de fluierături admirative.

— Dumnezeule, ce transformare! a strigat el, apropiindu-se și prinzând-o de mână. Privirea lui avidă a cercetat-o, zăbovind

asupra sânilor abia acoperiți. Dragă domnișoară Ridley, nici nu bănuiam ce poți să ascunzi sub hainele tale banale. Trebuie să recunosc însă că în anumite momente de intimitate, m-am întrebat...

— Charles, l-a

întrerupt un actor mai în vârstă, cel care îl juca pe tatăl ei. Niciunul dintre noi, și mai ales domnișoara Ridley, nu dorim să auzim nimic despre momentele tale de intimitate.

Madeline și-a retras mâinile din strânsoare.

— Domnule

Haversley... a început ea. Înainte să mai spună ceva, Stephen Maitland li s-a alăturat, și el cu privirea lipită de decolteul ei.

— Dă-mi voie să te conduc până la scenă. E întuneric și n-aș vrea să te împiedici...

Cuvintele i-au fost

întrerupte de o voce calmă care venea din celălalt colţ al încăperii.

— De ajuns, domnilor.

Madeline s-a uitat în direcţia din care venea vocea şi l-a văzut pe Scott, care avea într-una din mâini câteva pagini cu notiţe, i-a privit pe

toți, fără să-i dea lui Madeline mai multă atenție decât celorlalți.

— Să începem. Mi-am notat câte ceva legat de repetiția de ieri. Vă rog să vă ocupați locurile pentru scena întâi.

A început să spună comentariile iar actorii

îl urmăreau cu atenție. Când a terminat, s-a uitat direct spre Madeline, pentru prima dată:

— Domnișoară Ridley, cred că toți cei de aici știu că ai acceptat să participi la repetiție numai pentru că domnișoara Barry și

dublura ei sunt bolnavi. Mulțumirile noastre pentru ajutor.

Madeline a simțit că roșea. A reușit doar să dea din cap, în semn de răspuns. El și-a mutat imediat privirea de la ea, părând indiferent.

Actorii au început să părăsească sala de

repetiției iar Madeline i-a urmat. Când a trecut pe lângă Scott, s-a oprit și l-a privit în ochi.

— Știu că mi-ai spus să mă țin departe, i-a spus abia șoptit, cu grijă să nu fie auzită de altcineva, dar ducesa m-a rugat...

— Știu, a întrerupt-o

el.

— Nu ești furios pe mine?

Fața lui era o mască a indiferenței.

— Prezența ta nu mă afectează cât de puțin.

— Bine, atunci, i-a zâmbit și și-a continuat drumul spre scenă. În timp ce trecea pe lângă

el a observat că își încleștase degetele pe tocul ușii, atât de tare încât acestea se albiseră. Uimită, și-a dat seama că el nu spusese adevărul. Era furios pe ea. A oftat adânc.

De ce oare alesese un bărbat care era atât de greu de sedus? Putea să

se fi mulțumit cu Charles Haversley. Numai că Haversley nu-i inspira aceleași sentimente... starea de nervozitate, teama și bucuria pe care le simțea când se afla în apropierea lui. Voia să fie în brațele lui, nu în ale altcuiva. Să cunoască

plăcerea interzisă de a fi cu el...

— Maddy, a auzit vocea ducesei de Leeds, așa că a ieșit de după cortină.

— Da, doamnă?

Julia era așezată pe un fotoliu aflat pe primul rând. A zâmbit atunci când a văzut-o.

—Arăți foarte bine în costum, Maddy. Înainte de a începe vreau să-ți spun că nimeni nu se așteaptă ca tu să-ți interpretezi perfect rolul. Străduiește-te și, mai ales, încearcă să te distrezi.

Madeline i-a ascultat atentă indicațiile.

Urmau să repete partea de început, în care fantoma unei tinere îi vizita pe cei pe care îi iubise: pe fratele ei, interpretat de Charles Haversley, pe părinții ei... și bineînțeles pe soțul ei, al cărui rol îl juca Scott.

— Se presupune că

nimeni nu te aude și nici nu te vede, i-a spus Julia. Îți simt însă cu toții prezența.

— Înțeleg, a spus Madeline îndreptându-se spre aripa din care Arlyss urma să-și facă apariția.

Repetiția a decurs bine, fără prea multe

întreruperi. După un timp, Madeline s-a relaxat și a început să imite stilul lui Arlyss de joc, inclusiv unele gesturi și inflexiuni ale vocii.

— Foarte bine, Maddy, îi spunea din timp în timp Julia.

Acțiunea s-a

întrerupt doar o dată, atunci când Charles Haversley a privit-o și s-a oprit brusc, în mijlocul frazei. După care a izbucnit în râs. Madeline l-a privit uimită iar Julia l-a întrebat iritată ce se întâmplase.

Haversley a clătinat

din cap, în semn de scuză:

— Nu m-am putut abține. Domnișoara Ridley se uită la mine de parcă ar crede cu adevărat tot ce spun și e atât de naturală... este absolut adorabilă.

Julia l-a privit dojenitor:

— Nu trebuie să te uiți la ea, Charles. E o fantomă.

— Nu mă pot abține, a repetat el. Iar dacă ai fi bărbat ai înțelege.

— Înțeleg foarte bine, i-a replicat sec Julia. Și aș aprecia dacă ai reuși să te comporți ca un frate, nu ca un taur

comunal.

— Taur comunal? a întrebat uimită Madeline. Nu auzise această expresie la școala domnișoarei Allbright. Întrebarea i-a stârnit din nou râsul lui Charles. S-a uitat în lateral, acolo unde Scott aștepta să-și facă intrarea. Arăta

superb, încadrat de cortina din catifea, îmbrăcat în haine elegante, cu o atitudine relaxată dar controlată.

Madeline s-a gândit atunci că oamenii aveau să citească despre el în cărţile de istorie, peste o sută de ani. Dar nici un cuvânt nu putea să

descrie cu acurateţe sunetul vocii lui, profunzimea, vibraţiile, dimensiunea remarcabilă a talentului său. Părea să fie vorba de doi bărbaţi diferiţi: cel disciplinat, din afara scenei şi actorul plin de emoţie care exploda pe scenă. Doamna Florence

avusese dreptate: acesta era locul în care se putea apropia de el.

Logan urmărea repetiția din culise, plin de resentimente. Naiba să o ia pe Julia pentru că sugerase ca Madeline să-i ia locul lui Arlyss... s-o ia naiba și pe Arlyss pentru că se

îmbolnăvise... și pe dublura ei la fel... și pe el, pentru că era atât de tulburat de prezența ei că abia dacă-și mai amintea replicile. Cine l-ar fi putut învinui pe Charles că nu se putea concentra? Logan se îndoia că s-ar fi descurcat mai bine, cu

Madeline îmbrăcată în costumul acela transparent care îl făcea să-și dorească să-și îngroape fața între sânii ei. Părea atât de tânără, de proaspătă, cu pielea ca laptele. Nu frumusețea ei îl tulbura cel mai tare, ci dorința lui de a o lua pe sus și a

o duce undeva, departe de privirile celorlalți. Voia să o aibă doar pentru el.

Cumva, Madeline reușise să se strecoare în viața lui și-l obligase să o remarce. Iar acum nu mai avea cale de întoarcere. Devenise femeia pe care o dorea

cu ardoare. Oricărei alte femei i se părea că-i lipsește ceva: în subconștient, încerca să descopere cea mai mică asemănare cu ea și asta îl enerva cel mai tare. Nu se putea abține să nu se întrebe cum ar fi fost să se lase molipsit de tinerețea lui. Ea îl făcea

să-și dorească să se joace, să experimenteze ceva din copilăria de care nu avusese parte... Așa ceva nu mai trăise cu nici una din iubitele lui.

Și-a dat seama că venise rândul lui. A luat sticla pe care i-o întinsese unul din

recuziteri și a păşit pe scenă. Ceilalţi actori ieşiseră; nu mai erau decât el şi Madeline.

Îl întruchipa pe văduvul îndurerat, deci se presupunea că era băut. Era o stare dificil de redat prin joc. Majoritatea actorilor tindeau să exagereze,

sau și mai rău, să fie reținuți. Străduindu-se să se concentreze, Logan a regăsit gesturile și dezechilibrul bărbatului care bea de ceva vreme.

S-a așezat într-un fotoliu din stejar, în fața decorului care înfățișa rafturile unei biblioteci. Și-a golit mintea de

orice alt gând și a început un lung monolog care scotea la iveală ironia și disperarea surdă a personajului său.

Cumva pe la mijlocul monologului, Logan a simțit mai degrabă decât a văzut că Madeline se apropiase

de spătarul fotoliului lui și-și sprijinise palmele de el. Așa cum cerea piesa, ea s-a aplecat deasupra lui și i-a vorbit în pauzele monologului. Vocea ei dulce îi mângâia urechile.

Logan nu s-a mișcat. Era dureros de conștient de apropierea trupului

ei, de parfumul ei, de felul în care îi simțea respirația pe pielea lui. A început să transpire din greu. Una din buclele ei îi căzuse pe umăr și îl gâdila ușor. Era excitat, întregul lui trup era consumat de dorință.

Nu mai putea rezista

nici o clipă. S-a întrerupt în mijlocul frazei, așa cum făcuse și Charles... numai că el nu râdea.

Toată lumea tăcuse. Logan a încercat să se adune, conștient că era privit de ceilalți actori și de recuziteri. Poate crezuseră că-și uitase

replica, deși asta nu se mai întâmplase niciodată. Se ruga la Dumnezeu ca nimeni să nu bănuiască adevărul – că era complet vrăjit de o fată naivă. A inspirat adânc de câteva ori, cu fălcile încleștate.

— Dacă vrei să-ți spun eu replica... a auzit

vocea lui Madeline, venind din spatele lui.

— Știu nenorocita de replică, a spus el, fără să se miște. Se temea de ce se putea întâmpla dacă o privea, o clipă măcar.

S-a auzit și vocea Juliei:

— E vreo problemă?

Logan i-a aruncat o

privire ucigătoare. Ar fi fost în stare să o strângă de gât pentru că îl adusese în situația aceea. Julia era însă uimită cu adevărat și-și muta privirea de la el la Madeline. Atunci a înțeles. Erau prieteni de prea mult timp, el și Julia. Îl cunoștea mult

prea bine.

— Facem o pauză de câteva minute? a întrebat repede.

— Nu, a mormăit Logan. Mai întâi să terminăm blestemata asta de scenă. Și-a șters fruntea cu palma și și-a reluat monologul de undeva din mijloc.

Madeline i-a dat replica, cu voce nesigură.

Fără să mai țină seama de tehnică sau de modalitatea de interpretare, Logan a terminat rapid scena. Julia nu a făcut nici un comentariu, mulțumindu-se să-i privească încruntată.

În clipa în care scena s-a încheiat Julia a cerut o pauză de douăzeci de minute. Actorii s-au risipit imediat în cabinele lor. Logan a rămas așezat în fotoliu, pe scenă. Nu s-a întors până când nu a fost sigur că Madeline plecase.

Julia s-a apropiat încet de scenă, frecându-și ceafa.

— Logan, a spus ea încet, nu am de gând să mă bag...

— Atunci n-o face. A coborât de pe scenă și s-a oprit la câțiva pași de ea.

Julia s-a asigurat că

nu mai puteau fi auziți de altcineva și și-a ales cu mare grijă cuvintele:

— Am bănuit că ai putea fi atras de Maddy, dar ea nu este genul de fată care să te fi interesat în trecut și nici n-am visat că...

— Unde vrei să ajungi, doamnă?

Ea a părut jignită de felul în care i-a vorbit.

— Îmi place Maddy. Sper că nu vei profita de ea. Și tu și eu știm că ea nu își va reveni ușor după o aventură.

Chipul lui Logan era împietrit:

— Ceea ce fac – sau nu – cu ea este treaba

mea.

— Soarta lui Maddy nu-mi este indiferentă. Și-mi amintesc că aveai o regulă: să nu te încurci cu vreuna din angajatele tale.

— Este angajata ta, nu a mea. Nu eu am angajat-o, așa că pot să fac orice vreau cu ea.

— Logan... l-a avertizat ea, frustrată, văzându-l că se îndepărta.

Madeline se învârtea prin culise, încercând să le zâmbească celor care o lăudau pentru efortul ei.

— Ce să se fi întâmplat cu domnul

Scott? a auzit pe cineva întrebând. Se poartă destul de ciudat în ultima vreme.

— Cine știe? i-a răspuns un altul. Sper doar să nu fie boala asta nenorocită care bântuie. Nu ne lipsește decât să se îmbolnăvească și el.

Madeline nu a mai

auzit și restul conversației, pentru că se îndrepta spre una din sălile de repetiții. Avea nevoie să găsească un loc în care să se poată gândi. Ce se întâmplase acolo, pe scenă? Crezuse că totul mergea bine. Chiar simțise un soi de legătură între ei. Dar el

începuse să joace mecanic, ca și cum abia dacă îi suporta prezența. Îi venea să plângă... ar fi vrut să se poată ascunde undeva.

A auzit pași repezi în spatele ei. Cineva a luat-o de braț și a condus-o spre cea mai apropiată sală de repetiții.

Madeline s-a clătinat puțin și l-a privit cu ochi mari pe cel care o răpise iar acum închidea ușa în urma lor.

— Scott...

Fața lui era umbrită, respirația rapidă și nesigură. Ea s-a dat un pas înapoi dar el a prins-o cu o rapiditate

uluitoare. Părea să încerce să-i spună ceva, dar a renunțat și a sărutat-o.

Gura lui era uimitor de fierbinte, aproape neîndemânatică din cauza nerăbdării. O explora de parcă nu s-ar fi săturat niciodată de ea. Madeline tremura

din cauza surprizei, lucru care părea să-l întărâte și mai mult.

Mâna lui îi rătăcea pe spate, aproape sfâșiindu-i costumul. Madeline nu se putea abține să nu-și dorească mai mult. Și-a desfăcut ușor picioarele, făcând loc coapsei lui, l-a înlănțuit cu brațele și

i-a simțit mușchii puternici ai spatelui. Era tot ce-și dorea, tot ce visase, era chiar mai dulce decât își imaginase. Gura lui era tandră și erotică, trupul lui ferm se lipise de ea și o făcea să se simtă delicios de slăbită, de ameţită.

Și-a desprins cu bruschețe gura de a ei, respirându-i greu în dreptul urechii. Și-a lipit apoi buzele de gâtul ei. A găsit un loc sensibil acolo și a continuat să o sărute până când a auzit-o gemând ușor de plăcere. Se simțea cumplit de goală pe

dinăuntru: voia ceva... ceva...

A prins-o de mânecile rochiei și a tras până ce capsele au cedat, dezvelindu-i sânii. Madeline și-a ținut răsuflarea când l-a simțit ținându-i în palmă ca într-o cupă, mângâindu-i sfârcurile. S-a sprijinit

de el pentru că întreg trupul îi tremura necontrolat.

— Să nu-ți fie teamă, i-a șoptit el ținând-o strâns. În secunda următoare, ea l-a simțit atingându-i unul din sfârcuri cu buzele, jucându-se cu limba, părând să știe exact ce

trebuia să facă pentru a-i produce plăcere.

Cu un gest brusc, și-a ridicat capul și i-a dat drumul din brațe. Uimită, Madeline îl privea în tăcere. A încercat să se acopere cu rochia și s-a întors cu spatele la el. Degetele îi tremurau violent, făcând

ca sarcina de a se acoperi să devină și mai dificilă. A continuat să se lupte cu hainele până când i-a simțit mâinile alunecându-i pe trup, ajutând-o să-și tragă rochia.

După ce a fost îmbrăcată complet, Scott s-a retras în

celălalt colț al încăperii. Și-a trecut degetele prin păr și a oftat adânc. După o lungă tăcere i-a vorbit, ferindu-și fața:

— Maddy, n-am vrut să se întâmple asta. Numai că... S-a oprit și a zâmbit amar: se pare că nu mă pot abține.

— Scott, a rostit ea

cu greutate. Nu-mi pare deloc rău că m-ai sărutat.

Auzindu-i cuvintele, el s-a întors spre ea. Ochii lui ardeau. A ajuns lângă ea din trei pași și i-a cuprins fața în palme:

— Maddy... a rostit în șoaptă. Cât aș vrea să nu

te doresc într-atât!

Inima i-a tresărit de plăcere auzindu-l:

— Scott...

— Ascultă-mă, Maddy. I-a dat drumul și s-a dat un pas înapoi. Nu voi face dragoste cu tinet cât de mult te doresc. M-ai urî mai apoi și m-aș urî și eu,

probabil.

— Nu te-aș putea urî niciodată.

El a zâmbit ironic:

— Nu? Nici măcar după ce ți-aș răpi inocența? O idilă cu mine te va schimba pentru totdeauna, și nu neapărat în bine.

— Sunt dispusă să-mi

asum acest risc.

— Nu înțelegi. Eu folosesc femeile doar pentru propria plăcere, nimic mai mult. De îndată ce am primit de la partenera mea tot ce are de oferit, nu mai durează mult și mă plictisesc, așa că trec la următoarea. Nici tu nu

vei zăbovi prea mult în dormitorul meu.

— Nu ai fost niciodată îndrăgostit? l-a întrebat Madeline, uitându-se atentă la chipul lui hotărât.

—O dată. N-a mers.

—De ce...

—Nu e nevoie să știi prea multe despre

trecutul meu, așa cum nici eu nu vreau să-ți cunosc trecutul.

Madeline nu a protestat, știind că avea probabil dreptate. Cu cât știa mai multe despre el, cu atât avea să-i fie mai greu să-l părăsească, atunci când va veni timpul.

Asemenea multor alte femei, și ea fusese vrăjită de acest amestec de bărbăție și mister. Pentru propria-i protecție trebuia să-și țină inima la adăpost, i-a venit în minte sfatul doamnei Florence: orice ai face, ai grijă să nu pari îndrăgostită. Arată-i

doar că ești disponibilă și doritoare... că vrei să-i oferi plăcere fără să te aștepți ca el să se poarte responsabil.

— Dacă ești atras de mine, nu văd de ce n-am merge mai departe. Tot ce vreau este o noapte cu tine, i-a spus ea încet.

Expresia lui nu s-a

schimbat, dar a simțit că era surprins.

— De ce? a întrebat-o încet. O fată ca tine... de ce să te coborî într-atât?

În timp ce-i aștepta răspunsul, i-a ridicat ușor bărbia cu două degete, obligând-o să-l privească în ochi. Ea a coborât pleoapele,

încercând să-și ascundă gândurile.

— Cred că o să-mi placă, i-a răspuns. Nu e de ajuns?

A urmat o tăcere scurtă.

— Uită-te la mine, i-a șoptit el iar ea l-a ascultat. Nu ești o actriță prea bună,

Maddy. Aș vrea să aflu ce vrei cu adevărat, numai că azi chiar nu am timp. Am și alte treburi, mai ales acum, când mai bine de un sfert din actorii mei s-au îmbolnăvit. Când teatrul Capital va reveni la ce a fost odată, aș vrea să pleci. O să-ți găsesc o

altă slujbă, mult mai bună.

— Dar eu vreau să rămân aici.

El părea de neclintit.

— E mai bine pentru amândoi, crede-mă.

Madeline a înghiţit în sec, dezamăgită. Ce urma acum? îi respinsese oferta.

Sunetul refuzului lui îi răsuna în urechile care îi ardeau din cauza ruşinii. Şi-a înfipt degetele în faldurile fustei, boţind materialul.

Cât de naivă fusese! Irosise atât de mult timp cu fantezii în ceea ce-l privea, despre lucruri care nu aveau să se

întâmple niciodată. Iar acum nu-i rămăsese nimic altceva în afară de faptul că absența ei de la școală avea să fie descoperită curând de familia ei.

Preț de o fracțiune de secundă a fost tentată să-i mărturisească totul și să se lase la bunul lui

plac. Nu... Știa că nu va da dovadă de înțelegere. Mărită-te cu Clifton, e cea mai bună soluție, îl și auzea spunându-i, cinic.

Strângând din pumni, Madeline s-a apropiat de ușă cu pași hotărâți. Nu avea de gând să-și petreacă restul vieții

alături de Clifton.

— Foarte bine, i-a spus, oprindu-se în prag. Voi părăsi teatrul când vei dori. Și nu este cazul să te obosești să-mi cauți o altă slujbă. Sunt perfect capabilă să-mi găsesc și singură. Și a ieșit fără să-i dea ocazia să-i răspundă.

Logan s-a apropiat de ușă și s-a sprijinit de un lambriu. Și-a lipit fruntea de lemnul rece și a gemut înăbușit.

O noapte cu tine... și-ar fi dat averea toată pentru ea. Nu mai simțise niciodată ceea ce simțise când o îmbrățișase. Numai că

nu putea lăsa pe nimeni să dărâme zidul pe care îl înălțase cu greu.

Ea avea să plece curând. Se aștepta să se simtă distrat, dar nu s-a întâmplat asta.

A deschis ușa și s-a îndreptat spre biroul lui, ignorând privirile curioase ale celor pe

lângă care trecea. S-a închis în mica încăpere și a căutat cu frenezie prin birou, până a dat de o sticlă de whiskey Highland. Atras o dușcă direct din sticlă, lăsând c a aroma subtilă să-i zăbovească pe limbă. La următoarea înghițitură a simțit cum gâtul i se

încălzea. Numai că nu-i putea topi gheața din inimă.

Logan a savurat băutura, cu picioarele pe birou, contemplându-și vârful pantofilor. Ajunsese la un punct din viață în care se crezuse invulnerabil. I se părea de-a dreptul amuzant că

o femeie mititică reușise să-l tulbure într-atât.

Poate pentru că Maddy era o experiență unică pentru el. Diferită de femeile din înalta societate, care nu-l lăsau să uite că îi erau superioare chiar și atunci când îi strecurau câte un bilețel în care îi

dădeau un rendez-vous.

Mai erau și ființele pe care le detesta cel mai tare... fiicele cu pedigriu ale căror unic scop în viață era să se mărite și să aibă cât mai mulți copii asemenea lor. El nu era suficient de bun pentru ele. Nu era de familie bună, nu avea

titlu iar banii mulți pe care îi avea nu erau de ajuns.

Dacă ar fi încercat să curteze astfel de tinere privilegiate ar fi fost imediat informat de familia ei că fata avea alte perspective, mult mai de dorit. Orice virgină îmbrăcată în

rochie albă de seară și păzită cu străşnicie de guvernantă nu făcea decât să-i amintească faptul că nu putea obține anumite lucruri, indiferent de cât de mari i-ar fi fost realizările nu putea fi acceptat nicăieri pe deplin. Teatrul singurul loc căruia îi

aparținea cu adevărat.

Madeline Ridley părea la fel de rătăcită ca și el, era prea lipsită de afectare ca să se potrivească cu domnișoarele din înalta societate, prea idealiști pentru a fi o curtezană. Era menită să fie șoim cuiva, numai că nu știa

cine ar fi fost suficient de bun pentru ea. Avea nevoie de un bărbat care să o protejeze, care să nu-i zdrobească spiritul, care să fie în stare să o iubească la fel de mult cum știa ea să iubească.

Iar el nu putea să-i ofere nimic din toate astea. Nu era înzestrat

pentru o astfel de relație și fusese învățat de mic să dispreţuiască cuvinte precum cămin sau familie. Reușise să supravieţuiască doar devenind la fel de neîndurător precum cel care îi era tată.

Anii de bătăi și abuzuri îl întăriseră și-l

făcuseră un mincinos desăvârşit. Tatăl lui, Paul Jennings, avea dese accese violente, din cauza băuturii... după care „uita” tot ce făcuse. Iar lui Logan i se cerea să pretindă că nu se întâmplase nimic, că în casa lor domnea veselia. O singură lacrimă, o

singură privire piezișă erau suficiente pentru o nouă bătaie, mai crâncenă ca prima. Fără să-și dea seama, tatăl lui îi fusese un profesor de actorie minunat.

O dată, după o bătaie crâncenă, Logan umblase trei zile cu brațul rupt, negând

durerea, până când Andrew îl târâse cu forța la conac și chemase doctorul care i-l imobilizase și bandajase.

— Cum s-a întâmplat, băiete? îl întrebase lordul fixând cu privirea chipul tumefiat al băiatului. Logan refuzase să-i

răspundă, știind că Paul Jennings ar fi fost în stare să-l omoare dacă spunea adevărul.

Mulţi ani mai târziu, Logan se întrebase de ce mama lui nu-l consolase niciodată, nu-i alinase durerile. Ajunsese la concluzia că mama lui încercase cu disperare să

menţină pacea în casa lor, nedându-i ea multă atenţie. El încetase demult să mai caute tandreţe din partea vreunei femei... nu avea nevoie de aşa ceva. De femei trebuia să profiţi şi apoi să te descotoroseşti, să nu ai niciodată încredere în

ele. Ai nevoie de ele.

Acum, că pusese lucrurile la punct cu Madeline, tot ce-i mai rămânea de făcut era să o ignore până când Arlyss se însănătoșea. Era convins că Julia urma să protesteze auzind că o concedia, dar avea să se descurce

cu ea. Julia urma să fie foarte ocupată curând cu bebelușul ei, iar Madeline avea să-i dispară din minte.

Logan a simțit cum whiskey-ul începea să-și facă efectul și-l amorțise plăcut. Așa cum îi plăcea. A pus cu grijă sticla la loc și a închis

sertarul.

Capitolul 5

Madeline s-a dus devreme la culcare, hotărâtă să se eschiveze de la conversaţia de seară cu doamna Florence. Durerea provocată de respingere era prea proaspătă. Poate că avea să fie în stare să vorbească

despre asta a doua zi, sau în ziua următoare, dar nu acum.

Privea în gol în întuneric şi se gândea să nu se mai întoarcă la Capital. Nu mai putea suporta să dea cu ochii de Scott. Din nefericire însă îi promisese ducesei să o ajute la repetiţii

până când se înzdrăvenea domnișoara Barry. Nu-și putea încălca promisiunea, dar și să stea în fața lui Scott, pe scenă, să-l privească în ochi... Nu se prea simțea în stare.

Doar o zi-două... Cu siguranță că nu dura mai mult ca domnișoara

Barry să-și revină. Trebuia să se adune și să-i facă față lui Scott. Trebuia să fie stăpână pe sine și calculată.

Madeline s-a răsucit în așternuturi toată noaptea, încercând în van să scape de gânduri. De dimineață, extenuată, s-a întrebat

dacă se mai temuse vreodată de vreo zi așa cum se temea acum. Nu era prima femeie care nu reușise să seducă un bărbat, era un lucru sigur, dar câte dintre ele fuseseră obligate să dea ochii cu el chiar a doua zi și să pretindă că nu se întâmplase nimic?

S-a îmbrăcat și și-a prins părul într-un coc strâns la ceafă. A reușit să iasă din casă înainte ca doamna Florence să se trezească și a luat o trăsură până la Capital.

Teatrul era pustiu și neobișnuit de liniștit. Descoperind că repetițiile de dimineață

fuseseră anulate, Madeline s-a dus la atelierul de croitorie și a fost imediat luată în primire de doamna Lyttleton.

— Se pare că jumătate din companie s-a îmbolnăvit, a spus femeia în timp ce mânuia cu îndemânare

acul. Cel puțin douăsprezece persoane au trimis vorbă de dimineață că nu pot veni. Iar eu am o mulțime de treabă, ca de obicei, și nici un ajutor.

Madeline a muncit cot la cot cu ea întreaga dimineață, recunoscătoare că nu era

obligată să dea ochii cu Scott. Abia când doamna Lyttleton i-a spus să ducă niște schițe ale unor costume la biroul ducesei, Madeline s-a îndreptat cu pași timizi spre clădirea principală. În timp ce se apropia de birou a auzit o voce necunoscută, de

bărbat, care se amesteca cu vocea limpede a Juliei. Madeline a rămas în prag, ezitând.

— Ajunge! spunea bărbatul. Ți-am spus să te ții departe de teatrul acesta blestemat!

— Dar sunt atâtea de făcut! i-a răspuns Julia. Încă o zi, doar. Poate

două, cel mult. Nu pot lăsa treburile neterminate, dragule...

— Sănătatea ta înseamnă totul pentru mine.

— Îți promit că voi fi bine...

— Vino cu mine acasă, Julia.

— Trebuie mai întâi

să-mi împachetez una-alta.

— Trimit mai târziu un servitor să-ți aducă tot ce-ți trebuie.

— Nu ești deloc înțelegător...

A urmat o pauză lungă, apoi un geamăt înfundat pe care Madeline nu a reușit să-l

descifreze. După care s-a auzit vocea îmblânzită a bărbatului:

— Mai ai de gând să te cerţi în continuare cu mine, Julia?

— Nu.

Madeline n-o mai auzise niciodată pe ducesă folosind acel ton dulce. De obicei era

fermă și autoritară. A aruncat pe furiș o privire și a văzut-o sărutându-se cu un bărbat cu părul închis la culoare. Era ducele de Leeds, și-a spus Madeline, brusc interesată. El a ridicat capul și și-a privit ușor exasperat soția. A simțit

imediat că nu mai erau singuri și s-a uitat în direcția lui Madeline cu ochii lui gri, alerți.

Madeline a roșit și a făcut un pas înainte.

— Vă rog să mă scuzați, n-am vrut să deranjez...

— Nu-i nimic, Maddy, i-a răspuns Julia,

îmbujorată, în timp ce se desprindea din braţele soţului ei. A făcut prezentările iar Madeline a făcut o plecăciune, plină de respect.

— Este plăcerea mea, a murmurat ducele. În ochi i se citea o sclipire prietenească.

Domnișoară Ridley, te rog să o ajuți pe ducesă să-și strângă hârtiile pe care le consideră necesare. Doresc să plece imediat de aici.

— Da, domnule.

Julia a dat ochii peste cap și a oftat.

— Se pare că nu am încotro, Maddy. Te rog

să-i spui domnului Scott că vreau să-i vorbesc neîntârziat. Este în biroul lui de azi-dimineaţă. Încearcă să adapteze programul zilnic la numeroasele absenţe din companie.

Deşi nu voia să dea ochi cu el, Madeline a dat din cap, hotărâtă. În

timp ce se îndepărta, ducele și ducesa și-au reluat discuția, părând să savureze fiecare replică în contradictoriu.

Madeline a ajuns la ușa lui Scott și a ezitat, atentă să audă vreun zgomot venit dinăuntru. În birou domnea însă

liniștea. Sperând ca Scott să nu fie înăuntru, a bătut ușor în ușă.

— Lucrez! s-a auzit un mormăit amenințător.

Madeline și-a împreunat mâinile și a rămas privind fix ușa. Și-a adunat tot curajul și a vorbit răspicat, pe un

ton stăpânit:

— Ducesa vrea să-ți vorbească.

A urmat o tăcere.

— Tu, a zis el pe un ton neprietenos.

— Cred că ducesa vrea să te anunțe că pleacă. Ducele a venit s-o ia acasă. Nu e deloc înțelept să rămână în

teatru, în starea ei. Sunt atâția care s-au îmbolnăvit și...

— Cale bătută, din partea mea. Iar acum dispari de la ușa mea.

Madeline l-a ascultat bucuroasă, însă după doar câțiva pași s-a oprit. Simțise ceva straniu în vocea lui, ceva

care o tulburase. Sau poate era doar obosit? N-ar fi fost de mirare, doar lipseau atâția din oamenii lui. În ciuda faptului că îi spusese să plece, în ciuda stânjenelii pe care o simțea încă, s-a întors la ușa lui.

— Pot să te ajut cu

ceva? Vrei un ceai?

— Pleacă, a murmurat el. Am treabă... n-am chef de nimic altceva.

— Bine. Dar nu se simțea în stare să plece. Era convinsă că era ceva în neregulă. În încăpere era prea multă liniște. Nu-i stătea în obicei să

ţină uşa încuiată, să se izoleze de restul companiei. A pus mâna pe clanţa din alamă, a închis ochii şi a inspirat adânc. Dacă suspiciunile ei aveau să se dovedească neîntemeiate, Scott avea să-i ia capul, mai mult ca sigur.

A intrat, dar Scott a observat-o abia atunci când a ajuns lângă el. Stătea la birou, înconjurat de teancuri de hârtii și scria ceva, ștergându-și în răstimpuri fruntea cu mâneca de la cămașă. Nu purta nici haină și nici vestă și părea să

tremure ușor din cauza frigului din cameră. A tușit violent iar câțiva stropi de tuș au împroșcat biroul.

— Domnule... a spus încet Madeline.

Scott a întors capul spre ea. Era roșu la față iar privirea îi părea înghețată. Ca și cum ar

fi privit-o printr-o ceață deasă. Fără să stea pe gânduri, Madeline i-a mângâiat părul și i-a atins fruntea. Avea temperatură.

— Lasă-mă să te ajut, i-a spus deși el încerca să o îndepărteze.

— Am ceva de terminat. A întins din

nou mâna după stilou.

— Ai febră, Scott. Trebuie să te duci acasă și să te odihnești.

— Nu sunt bolnav. Eu niciodată... A tresărit când ea i-a atins din nou fruntea, apoi a închis ochii. Ai mâna rece, i-a spus răgușit, prinzându-i mâna. Dumnezeule,

îmi plesnește capul!

Madeline era foarte îngrijorată. Nu exista chiar nimeni care să aibă grijă de el? împietrită din cauza nehotărârii, a rămas lângă el, privindu-l cum tremura.

— Trebuie să te duci acasă, i-a spus ferm și a

repetat asta de câteva ori, până l-a redus la tăcere. El și-a sprijinit capul pe pumnul închis, pe birou, fără să-i dea drumul din strânsoare. Madeline a reușit să-i descleștеze degetele și i-a spus: nu te mișca. Mă întorc imediat.

Scott nu i-a răspuns.

Printr-un noroc, Jeff, unul din băieţii de la atelierul de tâmplărie, tocmai trecea pe acolo. Madeline l-a strigat iar el s-a oprit imediat.

— Domnul Scott este bolnav, i-a spus arătând spre uşa semi-închisă din spatele ei. Trebuie să plecăm imediat. Vrei să

le spui tu să tragă trăsura la scară?

— Domnul Scott... este bolnav? a repetat băiatul, părând că nu mai auzise și restul. Arata ca lovit de trăsnet, ca și cum așa ceva depășea limitele posibilului.

— Mai e ceva, a

adăugat Madeline. Transmite-i tu ducesei să plece imediat. Nu trebuie să se vadă cu domnul Scott. Ar fi prea periculos.

Băiatul s-a îndepărtat, aruncând priviri îngrijorate spre ușa biroului.

— Și tu? a întrebat-o

preocupat. N-ar trebui să te ții și tu departe?

— Nu cred să mă îmbolnăvesc, i-a răspuns Madeline. Dacă chiar era să se întâmple, m-aș fi îmbolnăvit deja. Haide, du-te repede. Rămân eu cu domnul Scott până când sosește trăsura.

— Bine, domnișoară

Maddy. I-a aruncat o privire plină de admirație. Nu te supăra că-ți spun, dar ești un adevărat înger. Cea mai dulce fată din câte am cunoscut eu.

Madeline a clătinat din cap, absentă.

— Îți mulțumesc, Jeff. S-a întors în birou, i-a

luat din cuier pelerina și i-a pus-o pe umeri. Materialul gros ar fi trebuit să-i țină de cald, dar el continua să tremure și să tușească. Când l-a văzut că încerca se ridice, s-a repezit la el: nu te mișca! Vin imediat băieții să te ajute!

— Sunt în stare să merg și singur, a mormăit el dându-i mâinile deoparte.

— Eu nu te pot susține, a insistat Madeline. Și dacă vei cădea în drum spre trăsură e posibil să te lovești... și gândește-te cum vei apărea în ochii

celorlalți. Nu cred că vrei să fii văzut într-o asemenea stare.

Scott a rămas nemișcat iar Madeline a înțeles că-i atinsese un punct sensibil. El nu avea voie să dea semne de slăbiciune. Trebuia să-și mențină imaginea autoritară în fața

angajaților. Și-a sprijinit capul în palme și a așteptat cu o supunere care aproape că a înspăimântat-o pe Madeline. Nu-l mai recunoștea.

După doar câteva minute care ei i-au părut o eternitate și-a făcut apariția un servitor

îmbrăcat într-o livrea neagră cu borduri argintii. S-a străduit să nu o arate, dar a făcut ochii mari văzându-l pe Scott. Madeline l-a rugat să-l sprijine iar el a ascultat-o, uluit. Madeline se întreba de ce era atât de surprins să-şi vadă stăpânul

bolnav. Scott părea să fie o adevărată legendă, iar cei din jurul lui păreau să uite că era și el doar un biet om.

Un pâlc de actori și recuziteri se adunaseră în fața biroului. Pe fețele lor se citeau de toate, de la curiozitate la panică. Cu toții încercau măcar

să-l zărească pe Scott.

—Cred că ar fi mai bine să vă daţi înapoi, le-a spus Madeline. Ar fi groaznic dacă v-aţi îmbolnăvi şi voi.

Au ascultat-o imediat cu toţii şi s-au retras la o distanţă respectabilă.

—Ce e de făcut acum? a întrebat cineva,

fără să se adreseze cuiva în mod special. Ducesa pleacă și domnul Scott e bolnav. Cine va conduce totul pe-aici?

— Îl întreb pe domnul Scott, a spus Madeline și a intrat înapoi în birou. Servitorul l-a ajutat pe Logan să se ridice în

picioare. Era palid, căpătase o culoare cenușie. Și-a rotit privirea prin încăpere, apoi și-a ațintit-o pe Madeline. Pot să le spun oamenilor că vrei ca domnul Bennett să se ocupe de teatru în absența ta?

Bennett era asistentul

regizorului de scenă, cel care ținea repetițiile și arbitra disputele atunci când ducesa și Scott erau ocupați. Scott a privit-o cu ochii tulburi din cauza febrei iar Madeline s-a întrebat dacă înțelesese ce-i spusese. După care a făcut un semn scurt din

cap.

Madeline s-a întors și le-a dat celorlalți ultimele instrucțiuni. Scott a ieșit la rândul lui, cu mâna încleștată pe umărul servitorului, concentrat asupra mersului.

Madeline a luat-o înainte spre ieșirea din

spate, deschizându-le drumul. Îi auzea respirația anevoioasă, zgomotul pașilor nesiguri și știa că nu va mai rezista mult în picioare. Iar servitorul dădea deja semne de oboseală, pentru că trebuia să-i susțină întreaga greutate.

— Aproape că am ajuns, a spus Madeline, sperând cu disperare ca el să nu se prăbușească.

Au ajuns la ieșire și au pășit afară, în vântul tăios un al doilea servitor a deschis ușa trăsurii din lemn negru, lăcuit, cu ornamente aurii. Acoborât scărița a

privit-o întrebător pe Madeline.

Ea a ezitat. Știa că nu avea nici un drept să-i însoțească. Și totuși, dacă avea nevoie de ea?

S-a urcat în trăsură fără să mai stea pe gânduri, cu un ultim efort, cei doi l-au împins pe Scott înăuntru.

Pelerina îi alunecase de pe umeri, așa că Madeline i-a strâns-o în jurul gâtului. El respira greu și a început din nou să tușească.

Trăsura a pornit. Interiorul era cel mai frumos din câte văzuse Madeline până atunci: lemnul era impecabil

lucrat, tapițeria era de culoarea cafelei iar blazonul complicat al teatrului era pictat pe tavan, cu bronz. Chiar și tatăl ei, care se mândrea cu trăsurile lui, ar fi fost impresionat.

S-a uitat din nou la Scott, care aducea cu un leu rănit. L-a auzit

gemând când trăsura s-a poticnit într-o groapă. A întins mâna spre el, încercând să-i răcorească fruntea cu palma ei.

Atingerea ei a părut sa-i aducă un moment de luciditate.

— M-Maddy, a rostit el cu greutate, pentru că

dinții îi clănțăneau.

— Da? l-a atins ușor obrazul.

— N-ar fi trebuit... să vii cu mine.

— Îmi pare rău. Și-a retras mâna. Știu că pui mare preț pe intimitate. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Nu rămân mult. Vreau doar să mă asigur

că ajungi cu bine acasă.

— N-nu e vorba de asta. Te poţi îmbolnăvi.

Madeline l-a privit surprinsă. Câţi oameni aflaţi în puterea lui s-ar fi gândit la binele altora? A zâmbit, impresionată.

—Mă simt bine.

Părând prea extenuat ca să o contrazică, Scott

a închis ochii și și-a sprijinit capul de spătar. Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui Madeline, care încerca să-și amintească ce făcea de obicei doica ei atunci când se îmbolnăveau fie ea, fie surorile ei. Le îmbrăca bine, le punea comprese cu muștar pe

piept și cărămizi calde la picioare, le dădea supă de vită. Iar atunci când tușeau le făcea un sirop d i n lămâi și ulei de alune. Cam asta era tot ce știa ea, din păcate. A oftat, simțindu-se neputincioasă.

Trăsura a străbătut St. James Square și a

trecut de o poartă mare, împodobită cu grifoni din bronz. Madeline s-a uitat pe după perdele la aleea lungă, străjuită de copaci, și la conacul cu coloane canelate.

Trăsura a încetinit iar unul dintre servitori a sărit de pe platformă și a luat-o la fugă. A ajuns la

ușile mari, duble, și a început să bată cu putere, una dintre uși s-a deschis și a ieșit cineva.

Un băiat îmbrăcat cu o haină groasă și cu pălărie a venit să-l ajute pe vizitiu să-i priponească pe cei doi cai. Doi servitori l-au

scos aproape târâș pe Scott din trăsură și l-au dus în casă, fiind urmați de Madeline. Ei i se părea că pășea pe un teren interzis, că Scott nu i-ar fi permis să pătrundă în intimitatea lui dacă s-ar fi simțit bine.

Au intrat cu toții

într-un hol superb, luminat de un candelabru din cristal, apoi într-o încăpere unde menajera le dădea instrucţiuni celorlalte servitoare:

— Aduceţi aşternuturi curate şi apă, le spunea pe un ton autoritar. Tilda, adu-mi

geanta cu medicamente și spune-i lui Gwyn să aducă borcanul cu lipitori. S-ar putea ca doctorul să aibă nevoie de ele.

Un majordom grizonant le dădea și el instrucţiuni servitorilor de gen masculin: să aducă câteva sticle de

coniac și whiskey și să-l ajute pe valet să-l aşez e pe Scott în pat. Madeline stătea deoparte şi privea neputincioasă cum Scott era urcat în braţe pe scara din marmură albă şi gri.

Menajera i-a remarcat prezenţa şi s-a

prezentat, ca fiind doamna Beecham.

— Vă rog să ne scuzați, domnișoară...

— Ridley.

— Domnșoară Ridley, a repetat menajera. Mă tem că acum suntem cam bulversați. E o situație foarte neobișnuită.

— Înțeleg.

Își dădea seama că menajera o studia din cap până în picioare, încercând să înțeleagă ce legătură era între ea și domnul Scott. Se abținea însă să o întrebe.

— Foarte drăguț din partea ta că l-ai însoțit

de la teatru, a spus femeia.

Madeline s-a uitat în direcția în care fusese dus Scott.

— Sper să fie bine.

— Încercăm ca domnul Scott să stea cât mai confortabil până la sosirea doctorului. Vreți să-l așteptați în salon?

— Da, mulțumesc.

Doamna Beecham a condus-o într-un salon spațios, decorat în nuanțe aurii și mov închis, cu fotolii franțuzești tapițate în catifea și mătase și măsuțe încărcate de cărți de poezii și gravuri. Pe unul din

pereți era o tapiserie care înfățișa un peisaj d i n Franța. Iar între două geamuri mari, care se întindeau de la podea la tavan, era o masă lungă pe care erau așezate figurine orientale.

Remarcându-i interesul pentru una

dintre statuetele japoneze care reprezenta un bărbat în vârstă, cu barbă, ţinând un toiag aurit, menajera a zâmbit:

— Este zeul norocului, aşa spune domnul Scott. Nu ştiu să-i pronunţ numele. Are o mulţime în

colecția lui de obiecte păgâne.

— Mie îmi place aceasta, a spus Madeline atingând statueta cu vârful degetelor. Sper să facă cinste reputației lui și să-i aducă noroc lui Scott.

— Sunt destui care ar spune că a avut parte

deja de mult noroc, a comentat doamna Beecham și a ieșit.

Rămasă singură, Madeline s-a apropiat de fereastră, privind la fântâna din marmură din grădină. Era o zi senină dar răcoroasă, iar vântul bătea printre arbuștii ornamentali,

făcându-i să tremure.

Madeline s-a înfiorat și s-a retras pe unul din fotolii. S-a așezat și a început să bată din picior, nervoasă, pe covorul gros. A observat că pe măsuța de lângă ea era o casetă din lemn și a deschis-o, curioasă. În interior, pe o pernuță

argintie, era o medalie cu chipul gravat al lui Shakespeare și cu înscripția „Domnului Logan Scott, din partea Corporației Stradford'.

O voce i-a întrerupt reveria. Două servitoare îi aduceau o ceașcă cu ceai.

— Caseta a fost

confecţionată chiar din dudul lui Shakespeare, i-a spus cu mândrie una dintre fete.

Stăpânul primeşte adesea astfel de premii, pentru operele caritabile pe care le face.

Madeline a zâmbit, văzând cu câtă afecţiune admiraţie

vorbeau servitoarele despre el.

Servitoarea a așezat tava pe o măsuță joasă.

— Doamna Beecham a spus să sunați dacă doriți ceva.

— Îți mulțumesc, dar nu am nevoie de nimic. Pentru mine contează doar sănătatea domnului

Scott.

— Doctorul Brooke trebuie să sosească. Îl va pune pe picioare cât ai clipi.

— Sper să fie așa, i-a răspuns Madeline, privind spre ușă și întrebându-se cât mai dura până când doctorul avea să se pronunțe

asupra stării lui Scott.

Cele două au ieșit din salon, șoptind în timp ce se îndepărtau:

— Crezi că e ultima cucerire?

— Nu.

— E destul de drăguță.

— Da, dar e prea tânără... Nu e genul lui.

Madeline a lăsat ceașca jos, încruntată. S-a ridicat de pe scaun și a început să se învârtă prin cameră. Aluzia la tinerețea ei o rănea profund. A zărit în oglindă că i se desprinseseră câteva șuvițe din coc și a oftat. Chiar arăta ca un copil

dezordonat care zburdase pe-afară.

S-a apropiat de ușile aurite din cealaltă extremitate a salonului și a descoperit că dădeau spre camera de muzică, spre două galerii lungi și spre camera de desen. Peste tot erau adevărate

comori: portrete și peisaje, statuete din marmură, ceramică și porțelanuri.

Madeline străbătea încăperile elegante, simțind că Scott alesese personal totul. Era o reflectare a ceea ce admira el, a ceea ce își dorea să fie. O fascina.

Madeline ar fi vrut să-l cunoască mai bine, să-i împărtășească cele mai intime gânduri, să facă parte din lumea pe care și-o crease doar pentru el. Numai că el îi spusese clar că nu o dorea. Întristată, s-a întors în holul de la intrare. Doctorul era

probabil sus, îl examina pe Scott. În casă era o tăcere stranie, ca și cum toți servitorii își țineau răsuflarea.

— Aveți nevoie de ceva, domnișoară Ridley? a întrebat-o majordomul, ridicându-se de pe un scaun aflat la baza scării.

— Da. Madeline s-a apropiat de treptele din marmură, temându-se ca nu cumva el să o oprească să urce. Aş vrea să ştiu unde este camera domnului Scott.

Majordomul nu şi-a schimbat expresia, dar Madeline a simţit că era consternat. Ştia că şi el

și ceilalți servitori se întrebau care era relația ei cu Scott, dacă era o angajată a lui, ca și ei, sau ultima lui cucerire.

— Este doctorul cu el, domnișoară, a spus majordomul. Dacă salonul nu vă este pe plac, poate că doriți să așteptați în altă parte...

— Aș prefera să merg în camera lui, a spus sec Madeline, imitând tonul pe care mama ei îl folosea mereu în prezența servitorilor.

— Da, domnișoară Ridley, a spus el fără convingere. A sunat după un alt servitor, căruia i-a spus să o

conducă în apartamentul lui Scott, aflat în aripa estică.

Holul era luminat de un șir lung de ferestre care străjuiau patru alcovuri în care se aflau statui, inclusiv un nud de femeie care se îmbăia și care a făcut-o pe Madeline să roșească. Au

trecut de o arcadă din lemn de mahon lustruit şi au intrat în încăperile cu aer masculin, cu lambriuri şi un set de hărţi germane înrămate în lemn de trandafir sculptat, cu covoare groase, persane.

Servitorul a condus-o până la o uşă închisă,

acolo unde era doamna Beecham. O altă servitoare aştepta acolo, gata să o ia la fugă după orice ar fi avut doctorul nevoie.

Doamna Beecham a ridicat întrebător o sprânceană văzând-o.

— Domnişoară Ridley... Salonul nu a

fost suficient de confortabil?

— Voiam să știu dacă aveți vreo veste.

Doamna Beecham a clătinat din cap.

— Doctorul este încă înăuntru. Vă anunț imediat ce vom afla ceva. Până atunci, dați-i voie fetei să vă conducă

într-una dintre încăperile de primire de la parter.

Madeline se pregătea să riposteze.

— Aș vrea mai degrabă...

Zgomotul făcut de clanță a întrerupt-o. Un valet deschisese ușa din interior. A tăcut,

așteptând ca doctorul să iasă.

Doctorul Brooke era un bărbat trecut de treizeci de ani, cu un început de chelie și ochelari rotunzi care îl făceau să semene cu o bufniță. Avea o figură blândă și ochi negri, solemni. S-a uitat mai

întâi pe doamna Beecham, apoi la Madeline.

— Mă numesc Madeline Ridley, a spus ea făcând un pas înainte. Aş dori să vă întreb cum se simte domnul Scott. Eu sunt... însoţitoarea lui.

Doctorul i-a luat

mâna într-a lui și s-a aplecat, politicos.

— În ce stare este? a întrebat menajera.

Privirea doctorului le cuprindea pe amândouă.

— Am văzut recent numeroase cazuri asemănatoare. Din păcate acesta pare să fie din cele mai grave. Este

surprinzător pentru un bărbat care era mereu sănătos... deși moderația nu-l caracterizează niciodată, nu-i așa?

— Mă tem că nu, a răspuns menajera.

— Voi veni și mâine, să văd cum evoluează febra, a continuat doctorul. Din nefericire

ce e mai rău abia urmează. Răcoriți-l cu comprese frecvente cu apă rece și gheață.

— Știu o rețetă veche cu frunze de eucalipt fermentate în coniac, a spus doamna Beecham. Să-i dau câte o doză, seara?

— Nu văd de ce nu.

Doctorul a făcut o pauză, cu privirea aţintită pe Madeline. Domnişoară Ridley, ai de gând să ne ajuţi să-l îngrijim pe Scott?

— Da, a spus ea hotărâtă.

— Îţi sugerez atunci să limitezi pe cât posibil contactul cu cei din

afara casei. Febra aceasta este foarte contagioasă. Este posibil să te îmbolnăvești și tu, să știi.

Doamna Beecham o privea uimită.

— Înseamnă că trebuie să mai pregătim o cameră.

Madeline îi înțelegea

reţinerea. Nimeni nu auzise de ea până atunci. Ţineau cu toţii la stăpânul lor şi erau reticenţi în a permite cuiva să-i invadeze intimitatea în timp ce el nu era în stare să se opună.

— Mulţumesc, doamnă Beecham. Te

asigur că singura mea intenție este să-l ajut pe domnul Scott... pe Logan... cât de mult pot.

Menajera a încuviințat din cap, continuând să pară tulburată, apoi a început să dea instrucțiuni cameristei. Doctorul Brooke și-a luat la

revedere și a plecat, însoțit de un lacheu iar Madeline a profitat de ocazie și s-a strecurat prin ușa întredeschisă.

Dormitorul era mobilat și decorat simplu, fără vreo operă de artă cu excepția unui cer înstelat pictat pe tavan. În mijloc era un

pat imens, cu o tăblie capitonată cu mătase mov închis. Scott era acoperit cu un cearșaf și o pătură subțire și dormea adânc, ca și cum ar fi fost drogat cu medicamente. Un valet a adus un vas cu apă și un teanc de cârpe frumos împăturite și le-

a așezat pe măsuța de la capul patului. Deși lângă pat fusese tras un fotoliu, Madeline a preferat să se așeze pe marginea saltelei. Logan s-a întors și a murmurat ceva, incoerent, cu ochii închiși.

— Totul va fi bine, i-a șoptit Madeline. A

înmuiat o cârpă în apa rece și i-a pus-o pe frunte. Răcoarea a părut să-l mai liniștească. Și-a cufundat capul și mai adânc în perne. Ea a întins mâna și i-a mângâiat părul frumos, așa cum își dorise dintotaeauna.

I-a studiat chipul,

paloarea îi accentua frumusețea osaturii. Genele lungi îi adumbreau obrajii iar pleoapele îi tremurau ușor, fiind cufundat probabil într-un vis indus de febră. Un bărbat solitar, atât de mândru, părea acum neputincios, un copil.

Dacă l-ar fi iubit ar fi fost distrusă să-l vadă așa.

A rămas nemișcată, încercând să înțeleagă de unde venea durerea pe care o simțea în capul pieptului. Dacă ar fi fost îndrăgostită de el această durere n-ar mai fi părăsit-o niciodată.

Amintirea lui avea să o bântuie întreaga ei viață... pentru că nu avea să mai cunoască un bărbat ca el.

Și-a adus aminte de problema ei. Nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Probabil că era deja prea târziu; părinții ei aflaseră mai

mult ca sigur că fugise de la școală. Iar acum erau înnebuniți de spaimă. Și o căutau – iar de îndată ce o găseau aveau să o amenințe, să o terorizeze. Urma să devină soția lordului Clifton, în ciuda eforturilor ei.

Ar fi trebuit să plece

imediat de acolo și să găsească un bărbat cu care să aibă o aventură. Fără îndoială că existau și alții, mai dispuși ca Logan Scott. Nu-și imaginase niciodată că putea fi atât de greu să seduci un bărbat cu reputația lui. Nu se gândise că ar fi putut să

aibă scrupule. Refuzase să o dezonoreze iar ea nu avea cum să-l facă să se răzgândească.

Nu era nevoie de ea acolo. Scott avea destui servitori care să-i poarte de grijă, un doctor excelent și numeroși prieteni. Avea să se însănătoșească și fără

ajutorul ei. A rămas un timp îndelungat privindu-l, încruntată, i-a schimbat compresele și i-a turnat pe gât câte o linguriță de tonic, atunci când tusea îl chinuia.

Din când în când apărea câte un servitor s-o întrebe dacă avea

nevoie de ceva, iar ea refuza.

I se părea că lumea de afară nu mai exista. Minutele s-au transformat în ore și curând s-a făcut seară.

Chiar atunci când Madeline a vrut să ceară să i se aducă o supă de vită, Scott a dat semne

că se trezea. S-a foit și a clipit. Madeline i-a luat compresa de pe frunte și și-a reluat locul pe marginea patului.

— Scott, a spus ea, zâmbindu-i.

El o fixa cu privirea, ca și cum ar fi fost o apariție din vis. I-a zâmbit la rândul lui și a

șoptit, răgușit:

— Se pare... că nu mai scap niciodată de tine.

Madeline l-a ajutat să bea puțină apă, susținându-i capul. El a înghițit cu greu iar când nu a mai vrut sa bea a întors capul.

— Vrei să plec? l-a

întrebat ea încet.

El a închis ochii și nu a răspuns imediat, făcând-o să creadă că adormise la loc.

— Rămâi, a spus el într-un sfârșit.

— Vrei să chem pe cineva care să aibă grijă de tine? Vreo prietenă, vreo rudă...?

— Nu. Te vreau pe tine. A închis ochii. Conversaţia se încheiase. Degetele lui s-au încleştat în faldurile rochiei ei.

Madeline a zâmbit, în ciuda îngrijorării. Chiar şi bolnav fiind, era la fel de poruncitor. Nu ştia ce motiv putea să aibă,

dar voia ca ea să rămână. Avea încredere în ea. Iar ei nici prin minte nu-i trecea să plece.

— Logan, i-a șoptit ea numele.

Planul ei de seducere eșuase și se trezise veghind un bolnav. Nimic nu mersese conform planului. I se

părea ciudat dar nu-i mai păsa deloc de problemele ei. Își dorea numai să-l vadă pe Scott din nou pe picioare.

S-a așezat la biroul din fața uneia dintre ferestre și i-a scris un bilet doamnei Florence, explicându-i ce se întâmplase. A împăturit

scrisoarea, a sigilat-o cu ceară și i-a cerut cameristei să-i fie dusă doamnei Florence, pe Somerset Street.

— Spune-i te rog celui care o va duce să-mi aducă și câteva haine de schimb, a adăugat.

S-a întors la căpătâiul lui Logan. Starea lui

părea să se fi agravat în ultima oră. Nici măcar nu a mai avut putere să se împotrivească atunci când ea i-a turnat pe gât puțină supă de vită. După care a adormit la loc.

Undeva, în casă, o pendulă a bătut de douăsprezoce ori. Deși

n-ar fi recunoscut, pe Madeline o doborâse oboseala. S-a întins, făcând eforturi să nu adoarmă și s-a întors brusc auzind că intra cineva.

Doamna Beecham și un valet s-au apropiat de pat.

— Cum se mai simte?

a întrebat-o ea pe un ton mai prietenos decât cel folosit mai devreme. Părea să se fi obișnuit cu prezența ei și să fi lăsat suspiciunile deoparte.

— Mi se pare că i-a crescut temperatura.

— Doctorul ne-a spus să ne așteptăm la asta. Denis este valetul

domnului Scott și mă va ajuta să-l spălăm cu apă rece. Să sperăm că febra va mai ceda. M-am gândit că vei avea nevoie să te odihnești câteva ore. Poți folosi dormitorul mic din apartamentul privat al domnului Scott.

— Mulțumesc, dar

vreau să fiu aici în caz că are nevoie de mine...

— Rămân eu cu el, a asigurat-o menajera. Ai nevoie de câteva ore de somn, domnișoară Ridley, altfel nu vei mai fi bună de nimic mâine dimineață.

Avea dreptate. Madeline era epuizată și

aveau să treacă ore, chiar zile până când febra să cedeze.

— Mulțumesc, a răspuns și s-a lăsat condusă în dormitorul aflat la doar câteva uși depărtare.

Rochiile și celelalte obiecte de îmbrăcăminte îi fuseseră

așezate în dulapul din mahon. Patul era acoperit cu o cuvertură din mătase albastră care se asorta perfect cu tăblia brodată. Madeline a refuzat-o pe servitoarea care se oferise să o ajute, preferând să se dezbrace singură.

Și-a pus o cămașă de noapte albă, încheiată până la gât și s-a așezat pe pat. Nu mai fusese niciodată atât de obosită. A adormit imediat.

Madeline s-a trezit odată cu primele raze de lumină, simțindu-se ceva mai refăcută. Și-a

tras grăbită halatul peste cămașa de noapte și s-a grăbit spre camera lui Logan, în picioarele goale. O servitoare aprindea focul în șemineu în timp ce doamna Beecham strângea cearșafurile umede cu care îl răcorise pe Logan peste

noapte.

Femeia avea cearcăne adânci iar fruntea îi era străbătută de cute pe care nu le văzuse cu o zi înainte.

— Nici o schimbare, a răspuns întrebării nerostite.

Madeline s-a apropiat de pat și l-a privit pe

Logan. Dormea cu buzele ușor întredeschise iar pielea îi ardea. Era dezbrăcat până la brâu, iar ea nu mai văzuse până atunci un bărbat gol. Privirea i-a poposit pe zona acoperită de cearșaf, pe picioarele lungi, pe zona intimă acoperită de

faldurile de pânză albă. A roșit când și-a dat seama că doamna Beecham o privea atentă.

— Nu ești „însoțitoarea” lui, așa cum ai pretins, a spus ea cu convingere. Orice-ai fi... amanta lui nu ești, cu siguranță.

Capitolul 6

Luată pe nepregătite, Madeline a rămas fără răspuns. Inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să gândească:

— Cum de eşti atât de sigură?

Doamna Beecham a zâmbit:

— Totul spune asta.

Cămașa de noapte, de exemplu. Este menită doar pentru somn. Iar felul în care îl privești... e clar că nu ați fost intimi. Ești o fată bine-crescută, abia ieșită de pe porțile școlii. Iar domnului îi place un anume fel de femei... cele care au halate din

mătase transparentă, care dorm până la două după-amiaza și care nu s-ar obosi să aibă grijă de un om bolnav. Nu ești amanta lui, sunt sigură de asta.

— Lucrez la Capital, a recunoscut Madeline. Nu sunt nici măcar actriță... dar sunt

prietena lui Scott. Cel puțin sper că mă consideră așa.

— Și ești îndrăgostită de el, a mai spus doamna Beecham.

— Oh, nu, i-a răspuns Madeline, simțind cum roșea. Sentimentele mele pentru el sunt doar de

prietenie și admirație...

— Îți pui sănătatea în pericol doar din prietenie?

Madeline o privea înmărmurită. Parcă o strângea ceva de gât, pieptul îi părea apăsat de o greutate.

— Nu are rost să mai discutăm, a spus

doamna Beecham părând impresionată de ceea ce citea pe chipul ei. Nu mă interesează motivele tale, oricare ar fi ele. Poți să rămâi atât cât dorești... sau până când domnul Scott va porunci altfel.

Madeline a dat din cap și a pipăit brațul

fotoliului înainte de a se așeza.

— N-a mai mâncat de multișor, a continuat menajera. O să-i trimit niște pâine prăjită și lapte. Poate reușești să-l convingi să înghită ceva.

Madeline abia dacă a observat că femeia pleca. Se uita fix la profilul

bărbatului care dormea.

I-a luat mâna mare într-a ei și i-a mângâiat-o ușor. Era puternică și îngrijită, cu unghiile tăiate scurt și degete catifelate. Nu avea nici un inel, doar câteva cicatrici. Și-a amintit senzația pe care o încercase atunci când îi

atinsese fața, sânul...

Ar fi vrut ca el să o mângâie din nou. Voia de la el lucruri pe care nu avea să le obțină niciodată. Nici nu și-a dat seama când și-a lipit obrazul de palma lui, când i-a sărutat-o.

Logan nu o dorea... i-o spusese suficient de

clar. Iar între ei nu mai putea fi vorba de încredere, de vreme ce își dăduse un alt nume, îi spusese o mulțime de minciuni și îl transformase în ținta unui plan sordid. Cum putea un bărbat mândru cum era el să îi ierte o asemenea purtare? N-

avea cum.

Nu mai simţise nicicând o asemenea durere persistentă, grea, doborâtoare, care să-i şteargă şi ultima fărâmă de fericire. Ce ironie! Fusese foarte hotărâtă să-şi ducă planul la îndeplinire, cu răceală şi detaşare, şi sfârşise cu

inima zdrobită. Știuse de la început ce riscuri își asumase, sociale și de o r d i n fizic. Nu se gândise însă și la cele emoționale. Nu-și imaginase că se va îndrăgosti de Logan.

Avea de gând să plece în clipa în care febra ceda. Nu mai voia să-l

insulte, folosindu-l pentru scopul original. Brusc, era fericită că nu făcuseră dragoste, că nu-l rănise, nu-l trădase. N-ar fi putut trăi cu acest gând.

S-a auzit o bătaie în ușă. O servitoare a intrat, aducând o tavă cu ceai și pâine prăjită

muiată în lapte. A lăsat tava pe noptieră și a ajutat-o pe Madeline să-l ridice, îndesându-i la spate mai multe perne. Madeline i-a mulțumit și i-a făcut semn că putea pleca. S-a așezat lângă Logan, așteptându-l să se trezească. El a clipit de

câteva ori, apoi a privit-o un lung moment. La început a părut să nu o recunoască. După câteva momente i-a rostit numele.

— Maddy... teatrul... Vocea lui cândva catifelată era acum aspră, răgușită.

— Domnul Bennett

se ocupă de tot, i-a răspuns Madeline, ezitând înainte să-i tragă mai sus cearşaful care îi alunecase până la brâu. Nu părea conştient de asta. Sunt sigură că are totul sub control.

Logan nu i-a răspuns, dar Madeline îi citea în ochi tulburarea.

Probabil că nu mai lăsase niciodată teatrul pe mâinile altcuiva.

— Să-i cer să-ți facă un raport zilnic, până când te vei întoarce?

Logan a încuviințat și a lăsat capul pe spate, cu ochii închiși.

— Să nu adormi încă, i-a spus Madeline,

scuturându-l ușor de umăr. Trebuie să mănânci ceva.

— Nu. A încercat să se întoarcă pe o parte și a gemut, din cauza efortului.

— Atunci nu-ți voi spune nimic din ce voi afla de la domnul Bennett, l-a amenințat

ea.

A întredeschis ochii și a privit-o, fără să se mai miște.

— Doar puțin ceai și niște pâine prăjită, a continuat Madeline, străduindu-se să nu bufnească în râs. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorată i-ar fi plăcut

să-l știe la cheremul ei. L-a ridicat cu grijă ceașca cu ceai fierbinte la buze, încurajându-l să soarbă din lichidul dulce. El i-a făcut pe plac, savurând senzația ceaiului care îi aluneca pe gât. Dar după prima înghițitură de pâine cu unt muiat în lapte –

hrana clasică a bolnavilor – a întors capul, scoțând un sunet de dezgust.

— Lapte, a șoptit el.

— Nici mie nu-mi place, a recunoscut ea, îndesându-i în gură un alt dumicat. Numai că nu ești în postura de a refuza. Hai, mai ia o

înghițitură.

El a refuzat, strâmbându-se.

— Raportul domnului Bennett, i-a reamintit ea iar el i-a răspuns cu o privire ostilă. Te rog, a murmurat ea, schimbând tactica. Îți promit că atunci când

voi fi bolnavă te voi lăsa să mă îndopi cu castroane întregi de pâine muiată în lapte.

Ideea părea să-l determine să mai ia câteva înghiţituri.

— Îţi mulţumesc, i-a spus ea în final, punând castronul deoparte. S-a aplecat deasupra lui ca

să dea deoparte pernele în plus și i-a mângâiat părul. O să te însănătoșești curând iar atunci îți vei putea alege răzbunarea.

El a adormit imediat, respirând cu greutate. Încă aplecată deasupra lui, Madeline i-a atins ușor urechea fină... avea

urechi mici pentru un bărbat atât de impunător... și l-a sărutat pe obraz. Preț de o clipă a simțit cum fericirea o inunda – era lângă omul pe care îl iubea, era liberă să-l atingă. Și ar fi făcut orice, doar să-i fie lui pe plac. A sunat după

servitoare și s-a așezat la birou, să-i scrie un bilet domnului Bennett.

Doamna Beecham, Denis și alte două servitoare au făcut cu schimbul, ajutând-o pe Madeline să-l îngrijească pe Logan. Nu era deloc o muncă ușoară; trebuiau să încerce tot timpul să-l

răcorească, până când își uda toată partea din față a rochiei și mânecile, până la coate. La început, goliciunea lui a fascinat-o și a speriat-o, dar cu timpul i-a privit tot mai puțin trupul, indiferent cât de atrăgător i s-ar fi părut, știind că el suferea atât.

Madeline nu se oprea deloc. În camera întunecată, îl obliga pe Logan să bea lichide, îi răcorea necontenit pielea înfierbântată. Umerii și spatele o dureau din cauză că stătea mereu aplecată, pete de supă și infuzii din ierburi îi pătaseră

rochia, de la gât și până la poale. Din când în când, doamna Beecham o silea să facă o baie sau să doarmă puțin, dar Madeline nu se îndura să plece de lângă Logan.

Cearșafurile la gheață și compresele reci nu aveau nici un efect asupra febrei, care nu

mai putea fi controlată. Într-una din dimineți Logan a început să delireze și nu a mai putut fi trezit. Servitorii s-au strâns la ușă, cu rețete și remedii cunoscute din familie, cu prafuri și amulete care jurau că vor avea un efect miraculos.

Atentă să nu-i facă să se simtă jigniți, doamna Beecham le-a acceptat pe toate și le-a pus într-o cutie, să le arunce mai târziu.

— Aici e pulbere de oase, a spus zâmbind cu subînțeles, arătându-i lui Madeline o batistă care îi fusese dată de

unul din lachei. A cumpărat-o de la un magazin din Londra – i-au spus că e pulbere din cornul unui unicorn și că vindecă orice boală. Bietul om! Și-a sacrificat „leacul magic” de dragul stăpânului lui.

— Ții mult la el, nu-a așa? a întrebat-o

Madeline, nedezlipindu-și privirea de la chipul lui Logan.

— Domnul Scott este un bărbat unic, i-a răspuns menajera în timp ce umplea niște săculeți din pânză cu gheață sfărâmată și îi așeza pe o tavă. Se mândrește cu faptul că

nu se lasă pradă emoţiilor şi cu toate astea nu suportă să audă plânset de copil sau să vadă pe cineva care are mari necazuri. Câte a putut să facă pentru servitorii lui... ai fi uimită dacă ai afla. A făcut o pauză, gânditoare. Domnul

Scott are un fel anume de a-și atrage lângă el oamenii, de a-i face să conteze pe el... reușind în același timp să-i țină la distanță.

— Pentru că astfel are control absolut, a spus Madeline, ridicând pe rând săculeții și așezându-i în jurul lui.

Se protejează.

Menajera a ridicat ochii spre ea, surprinsă.

— Pari să-l înțelegi desul de bine.

— Nu prea. Știu însă că ar prefera să-și refuze ceva ce-și dorește în loc să riște să se simtă rănit.

— Înțeleg. Fața doamnei Beecham se

luminase iar privirea îi era brusc interesată. Tu ești acel ceva pe care-l dorește el, nu-i așa? Și totuși te-a refuzat.

Madeline trebuia să recunoască adevărul.

— A spus că o relație ne-ar dăuna amândurora, a spus ea plecând privirea.

Menajera i-a cântărit ceva timp cuvintele.

— Probabil că așa și este, domnișoară Ridley. Dacă aș fi în locul tău, aș recunoaște că are dreptate.

— Dar am acceptat. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că nu-i pot întoarce spatele

acum, când este bolnav... fără să-mi iau la revedere.

— Domnișoară Ridley... Tonul femeii se îmblânzise. A așteptat ca Madeline să o privească în ochi. În adâncul sufletului, el știe că ții cu adevărat la el.

Madeline se străduia

să nu dea frâu liber lacrimilor. Şi-a reluat locul, la căpătâiul lui.

A doua zi, lordul Drake i-a făcut lui Logan o vizită neaşteptată. Acesta aflase că prietenul lui era bolnav şi venise de la conac, fără întârziere. Stătea acum în holul de la

intrare, punându-i întrebări doamnei Beecham, când a văzut-o pe Madeline care trecea pe acolo, cu braţul plin de cearşafuri murdare.

— Aha, fetişcana de la teatru, a exclamat lordul Drake, făcându-i semn să se apropie. Era de aşteptat ca Jimmy să

aibă o fată drăguță care să-l îngrijească.

— Jimmy? a întrebat Madeline, nedumerită.

Lordul Drake i-a zâmbit.

— Nu a fost mereu Scott Logan, să știi.

Doamna Beecham i-a luat cearșafurile din brațe:

— Le iau eu, domnișoară Ridley, i-a spus privind-o. Părea foarte obosită. Ar trebui să încerci să te odihnești puțin.

— Ar trebui, i-a răspuns Madeline, frecându-și tâmplele. Scuze, lord Drake...

— Așteaptă, i-a spus

el renunțând la atitudinea de stăpân. Madeline l-a privit cu atenție: sub fața buhăită de alcool și de lipsa somnului se ascundea o îngrijorare sinceră. Am venit să-mi ofer serviciile, să vă întreb dacă-i pot fi de ajutor lui Jimmy. E cel mai

vechi prieten al meu. N-a fost bolnav în viața lui. Am știut că trebuie să fie ceva grav, dacă a trebuit să stea departe de afurisitul lui de teatru. Spuneți-mi dacă are nevoie de ceva, de orice, și-i fac imediat rost.

— Mulțumim, i-a

răspuns Madeline, impresionată de tonul lui sincer. Din nefericire, niciunul dintre noi nu poate face prea multe pentru el. Gâtul i s-a strâns și nu a mai putut continua. S-a mulțumit să-l privească, neajutorată.

Din expresia ei lordul

Drake a părut să înțeleagă gravitatea situației.

— E atât de rău? a întrebat și a înjurat printre dinți. Vreau să stau de vorbă cu el.

Madeline a clătinat din cap.

— Delireaza, lord Drake.

— Dar trebuie să-l văd!

— Te-ai putea molipsi.

— Nu-mi pasă. Jimmy mi-e ca un frate. Duceți-mă la el... vă rog.

Madeline a ezitat dar într-un final l-a condus la etaj. Camera lui Logan era luminată slab.

Chipul lui era ca o mască, lipsită de expresie. Respira greu printre buzele uscate. Nici nu mai semăna cu el. Era inert și neajutorat.

— Dumnezeule! l-a auzit Madeline pe Drake, care se apropiase de pat. Se uita la Logan

și clătina din cap, uluit. La naiba, Jimmy, a murmurat el, să nu cumva să mori! în primul rând pentru că am o datorie imensă la tine, pe care nu mi-o pot plăti mai devreme de câțiva ani. Iar apoi... ești singurul meu sprijin. A oftat și și-a

trecut degetele prin părul negru, cu un gest care lui Madeline i s-a părut foarte familiar. Îl văzuse și pe Logan făcând același gest în momentele în care era tensionat sau distras. Te avertizez, bătrâne: revino-ți sau va trebui să-mi dai socoteală.

Lodul Drake s-a întors și s-a îndepărtat de pat. S-a oprit lângă Madeline și a vorbit cu dificultate:

— Dacă ești sigură că nu aveţi nevoie de serviciile mele... mă duc să mă îmbăt.

— Asta nu-i e nimănui de ajutor.

— Mie îmi este, domnișoară Ridley, te asigur. Și-a trecut mâna pe frunte. Nu trebuie să mă conduci.

Doctorul Brooke a sosit spre seară iar Madeline a așteptat afară în timp ce doamna Beecham era lângă Logan. Când a ieșit,

doctorul i-a spus:

— Te-ai descurcat grozav. În ton i se ghicea însă consolarea, nici o urmă de speranţă care să-i dea încredere.

Deşi era la fel de amabil cum fusese cu o zi înainte, Madeline a simţit că se schimbase ceva.

— Credeți că febra va ceda curând? l-a întrebat. Nu se poate să mai dureze mult.

— Nu are cum să mai dureze, domnișoară Ridley. Starea lui s-a agravat. Trebuie să vă pregătiți sufletește: există posibilitatea ca el să nu se mai trezească

niciodată.

Lui Madeline i-au trebuit câteva clipe ca să înțeleagă ce-i spusese doctorul. A așteptat ca doamna Beecham să răspundă, dar femeia tăcea.

S-a uitat din nou la doctor. Nu putea accepta așa ceva.

— Trebuie să se poată face ceva. Trebuie să-i prescrieți ceva!

— Nu-l mai pot ajuta cu nimic, domnișoară Ridley. În clipa de față nu vă pot sugera altceva decât să vă rugați.

— Să ne rugăm! a exclamat Madeline cu amărăciune. Se așteptase

la altceva.

— Mă întorc mâine dimineaţă. Continuaţi să-i daţi lichide şi încercaţi să-i coborâţi temperatura, pe cât' posibil.

— Doar atât? a întrebat Madeline. Nu-i venea să creadă. Se spune că sunteţi cel mai

bun doctor din Londra. Trebuie să-l vindecaţi! Nu puteţi pleca fără să fi făcut ceva, orice!

Doctorul a oftat.

— Nu pot face minuni, domnișoară Ridley. Și am mult prea multe cazuri similare de care trebuie să mă ocup. Marea majoritate a

pacienților mei au supraviețuit, dar au fost și cazuri când febra nu a putut fi învinsă.

— Dar... era perfect sănătos cu trei zile în urmă, a exclamat Madeline, uimită și furioasă totodată, de parcă doctorul ar fi fost vinovat pentru boala lui

Logan.

Doctorul Brooke i-a privit chipul obosit și a încercat să o consoleze:

— E un bărbat tânăr, care are pentru ce să trăiască. Uneori asta contează. Și-a netezit ușor haina și i-a făcut semn lacheului care venise să-l conducă.

— Care sunt aceste motive? a întrebat retoric Madeline în timp ce se întorcea în camera lui, cu pumnii încleștați. Teatrul? Era doar o clădire, un loc în care se putea refugia. Nu avea rude, nici iubită, nu-și dăruise inima nimănui.

S-a gândit la muntele

de cadouri și de flori care se adunase la parter, trimise de prieteni sau cunoștințe care își exprimau astfel îngrijorarea. Era chiar și un coș cu bomboane, trimis de doamna Florence, legat cu panglică albastră. Cum era posibil ca un bărbat

care cunoștea atâta lume, un bărbat atât de admirat să sfârșească singur?

Și-a dat seama că rostise cu voce tare ultimele cuvinte doar atunci când a auzit-o pe doamna Beecham răspunzându-i.

— Asta și-a dorit,

domnișoară Ridley. Și nu este singur. Te-a rugat să rămâi, nu-i așa?

— Nu vreau sa-l văd cum moare.

— Vrei să pleci, atunci?

Madeline a clătinat din cap și s-a apropiat de căpătâiul lui. Logan s-a întors și a murmurat

ceva, în delirul lui, de parcă ar fi încercat să scape dintr-un infern.

— Cineva trebuie să o anunțe pe ducesa de Leeds, a spus ea. S-a dus la birou, a luat o foaie de hârtie și a înmuiat tocul în tuș. Degetele abia dacă o ascultau în timp ce scria:... Starea

domnului Scott s-a înrăutățit. După părerea doctorului, nu ne așteptăm la...

S-a oprit din scris și s-a uitat fix la literele care păreau să-i joace în fața ochilor.

— Nu pot, a spus ea și a pus tocul la loc.

Doamna Beecham s-a

așezat în locul ei la birou și a terminat scrisoarea.

— O trimit imediat, a spus ea și a ieșit din încăpere, de parcă nu mai suporta să mai rămână acolo nici o clipă măcar.

Aproape de miezul nopții a sosit un alt

doctor, medicul personal al ducelui și ducesei de Leeds.

Era un bărbat în vârstă, cu aer competent, care i-a dat lui Madeline noi speranțe.

— Ducesa m-a trimis să examinez pacientul, cu permisiunea

dumneavoastră. Poate că voi reuși sa fac ceva pentru el.

— Sper din inimă, i-a răspuns Madeline, ieșindu-i în întâmpinare. A rămas acolo cât timp a durat consultația. Trupul lui Logan îi devenise familiar, nu se mai jena

la vederea lui. Îi recunoștea conturul fiecărui os, fiecare mușchi, forța latentă care-i amintea de un leu adormit.

Speranțele lui Madeline s-a năruit repede când și-a dat seama că doctorul nu-i putea recomanda ceva

ce nu încercaseră deja. Înainte de a pleca le-a lăsat niște elixiruri preparate chiar de el, dar Madeline a simțit că nu era foarte convins de eficacitatea lor.

— Domnișoară Ridley, i-a spus doamna Beecham, nu te-ai mișcat de aici întreaga

zi. Rămân eu un timp cu el, apoi îmi va lua locul Denis.

Madeline i-a zâmbit menajerei, care părea extenuată.

— Nu sunt obosită, i-a răspuns deși o dureau toate oasele. Mai rămân puțin.

— Sigur? a întrebat-o

doamna Beecham.

Madeline a dat din cap.

— Aș vrea să rămân singură cu el.

— Bine. Sună-ne dacă ai nevoie de ajutor.

Ușa s-a închis. Încăperea era luminată doar de flăcările din șemineu. Profilul lui

Logan era scăldat de o lumină roșiatică. Madeline i-a pus o compresă rece pe frunte, dar el a îndepărtat-o cu un gest violent.

— Șșt, a șoptit ea, mângâindu-i pielea înfierbântafă.

În delirul lui, Logan recita pasaje din piese și

vorbea cu oameni nevăzuți. Madeline a rămas cu el, în întuneric, roșie la față. Erau cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată, care o șocau. A continuat să rostească obscenități până când Madeline a simțit că ar fi făcut orice să-l

oprească.

— Taci, te rog, i-a spus în șoaptă, punându-i o altă compresă rece pe frunte.

A inspirat adânc atunci când el a prins-o de încheietură, strângându-i cu putere oasele fragile. Auzindu-i țipătul slab, a slăbit

strânsoarea și a repetat un nume... Olivia. Tonul îi devenea tot mai amenințător. Voia să o omoare, spunea. Îi luase totul. A jelit-o și a blestemat-o iar suferința îi era atât de mare încât gelozia lui Madeline a devenit de nesuportat.

N-ai fost îndrăgostit

niciodată? îl întrebase ea, nu cu mult timp în urmă.

O dată, îi răspunsese el. *Dar nu a mers*.

Era clar că Olivia era femeia pe care o iubise, cea care îl trădase. Madeline l-a mângâiat și l-a alinat în șoaptă, folosindu-se de întreaga

ei putere pentru a-l domoli. Curând, el s-a relaxat.

— Eu nu te-aș părăsi niciodată, i-a șoptit. N-aș putea să-ți fac vreun rău. L-a sărutat obrajii care ardeau, buzele crăpate. Te iubesc, a repetat, dorindu-și cu disperare să-i poată

transfera din forța ei.

El a scos câteva sunete incoerente și a rămas nemișcat, adâncindu-se și mai mult în uitare.

Madeline i-a pus palma pe piept. Răsuflarea lui era doar un șuier slab. Simțea cum vitalitatea îl

părăsea încetul cu încetul. Îi era teamă să adoarmă. Avea să moară în brațele ei, și-a spus, iar disperarea a făcut ca stomacul să i se strângă.

A îngenuncheat pe podea. Deși mersese regulat la biserică și învățase religie în școală nu era o persoană prea

credincioasă.

Dispreţuise ceea ce mama ei numise „voinţa lui Dumnezeu”, şi anume căsătoria ei cu lordul Clifton. I se păruse dintotdeauna că voinţa lui Dumnezeu fusese să-i facă viaţa cât mai searbădă. Dar dacă El era cu adevărat

milostiv, atunci El avea să accepte târgul ei... iar ea nu avea să-l mai ceară nimic, niciodată.

S-a rugat cu ardoare, punând suflet în fiecare cuvânt. Era o ușurare neașteptată după atâta teamă. Pentru prima oară în viață, rugăciunea nu era doar un ritual

inutil, ci o confesiune făcută unui prieten drag.

— Îți cer iertare pentru păcatele mele, a spus în șoaptă. Voi fi o fiică ascultătoare și voi face tot ce doresc părinții mei. Mă voi mărita cu lordul Clifton și-l voi asculta în toate, fără să mă plâng... dacă

îl faci bine. Nu-mi mai pasă ce se va întâmpla cu mine. Nu-mi doresc altceva decât să trăiască. Nu vreau sa moară, e mult prea tânăr. Te rog, lasă-l să trăiască...

Nu și-a dat seama cât timp s-a rugat. Când s-a ridicat, într-un sfârșit, genunchii îi erau

amorțiți și se simțea ușor amețită. S-a apropiat din nou de Logan și i-a înconjurat trupul cu alte pungi cu gheață.

S-a rugat iar și iar de-a lungul nopții. Se simțea prinsă într-un vis din care nu avea scăpare. Nu s-a odihnit

nici o clipă: l-a forţat pe Logan să bea lichide şi i-a calmat delirul, fără să-şi dea seama când s-a luminat de zi.

— Domnişoară Ridley.

Madeline a tresărit şi s-a întors în direcţia din care venea vocea.

Doamna Beecham şi

un valet se apropiau palizi din cauza îngrijorării.

— Cum se simte? a întrebat femeia, i-a pus mâna pe frunte. După câteva clipe s-a întors spre Madeline, cu o expresie de ușurare pe chip. Îți mulțumesc, Doamne! Febra a cedat.

Cu un colț al cearșafului i-a șters câteva picături de sudoare.

Madeline îi privea fără să înțeleagă. Valetul s-a apropiat și i-a vorbit cu un ușor accent franțuzesc.

— Totul va fi bine, domnișoară. Se va însănătoși cu rând.

S-a întors cu fața spre el, fără să îndrăznească să creadă ce auzise. A încercat să-și amintească numele lui:

— Denis? a întrebat, iar camera a părut să se prăbușească în jurul ei. A leșinat, pentru prima oară în viața ei.

Când s-a trezit, lui

Logan i s-a părut că ieșise la suprafață de sub straturi grele de apă și întuneric. Se simțea foarte slăbit, i-ar fi fost foarte ușor să se afunde din nou în somnul adânc, dar un singur gând îi sălășluia în minte, forțându-l să rămână treaz. Madeline.

A deschis ochii și a așteptat ca ceața să se limpezească. Ea nu era acolo. A întredeschis buzele dar singurul sunet pe care l-a scos a fost un hârâit.

— Domnule Scott! Fața familiară a menajerei i-a apărut în fața ochilor. Am fost

tare îngrijorați. Slavă Domnului că ești mai bine. Sunt sigură că ai bea ceva. I-a ridicat capul și l-a ajutat să înghită puțină supă rece. Logan a băut tot, deși lichidul avea un ușor gust metalic.

S-a gândit să o întrebe ce mai era pe la

teatru, dar pe moment subiectul i s-a părut lipsit de importanță, în comparație cu celelalte întrebări care nu-i dădeau pace. Și-a amintit prezența constantă a lui Madeline. Îi simțise mâinile pe trupul lui, respirația pe fața lui, în

timp ce încerca să-l trezească din visele care îl torturau. Maddy, și-a spus în gând, dorind-o, tânjind după ea. Dar ea nu era acolo. Fusese oare cu adevărat sau doar și-o imaginase?

A ascultat fără urmă de interes pălăvrăgeala menajerei, auzind ca

prin vis că doctorul Brooke urma să sosească ceva mai târziu, că familia de Leeds fusese într-atât de îngrijorată încât își trimisese doctorul personal și că toți servitorii din casă se bucurau pentru că se simțea mai bine. Și-a înfipt degetele în

cearșafurile proaspăt schimbate și și-a concentrat atenția pe raza de lumină care răzbătea printre draperii. După care doamna Beecham a spus ceva care i-a atras atenția:

— Poate că domnișoara Ridley va

veni să te vadă ceva mai târziu. Cel mai probabil mâine, cred eu...

— Este aici? S-a străduit să se ridice.

— Domnule, nu trebuie să te forţezi...

— Unde e? a strigat el, înjurând printre dinţi pentru că se simţea atât de slăbit.

— Domnișoara Ridley se odihnește într-una din camerele alăturate. Mă îndoiesc că o voi putea trezi. A insistat să te îngrijească în ultimele trei zile și nopți, abia dacă a vrut să mănânce ceva sau să se odihnească. Biata de ea a leșinat azi-dimineață,

după ce a aflat că nu mai ai febră. Doamna Beecham a făcut o pauză, văzându-i expresia. Nu trebuie să-ți faci griji, domnule, a continuat repede.

Nu e bolnavă, e doar extenuată. Sunt sigură că se va simți mai bine după câteva ore de

somn.

Logan își simțea gura uscată. A întins mâna după paharul de apă de pe noptieră și l-a dus la gură, cu mișcări nesigure.

— De ce nu ați obligat-o să se odihnească? Nu trebuia să o lăsați să se epuizeze.

— Nu am putut să o oprim. A insistat să te îngrijească...

— Aduceți-mi un halat.

— Domnule? Doamna Beecham părea mirată, văzând că el avea de gând să coboare din pat. Domnule Scott, nu se poate... ar fi o

nebunie...

— Cheamă-l pe Denis, a spus Logan, al cărui singur gând era să o vadă pe Madeline. Şi trimiteţi după doctor.

— Dar, domnule, a spus că va veni mai pe seară...

— Vreau... O tuse puternică l-a întrerupt.

A apucat paharul cu apă și a luat o înghițitură. Vreau să o văd pe domnișoara Ridley. Acum. Trebuia să se asigure că Maddy era bine, că era doar vorba de epuizare și nu de începuturile unei boli.

Doamna Beecham s-a retras spre ușă.

— Trimit după doctor, a spus ea, dar domnișoarei Ridley nu-i va fi de nici un folos dacă o trezești, după tot ce a avut de îndurat. Și înainte de a părăsi patul îți sugerez să mănânci ceva. Trimit imediat o servitoare cu niște pâine prăjită și omletă.

Logan s-a sprijinit de perne. Nu prea avea de ales, se simţea foarte nesigur. Picioarele păreau să nu-i mai aparţină. Fusese un bărbat neobişnuit de sănătos şi agil, iar slăbiciunea de-acum îl înnebunea. Înjurând printre dinţi s-a lungit

înapoi în pat, așteptând să nu i se mai învârtă capul.

Deși doctorul l-a asigurat că Madeline nu se îmbolnăvise, Logan nu era deloc mulțumit.

— Prietene, i-a spus doctorul Brooke zâmbind, nu-ți irosi energia făcându-ți griji

pentru ea. Te asigur că este sănătoasă, doar puțin obosită. Mâine dimineață va fi din nou pe picioare. Sănătatea ta ar trebui să te preocupe. Dacă îți reiei imediat programul obișnuit, refacerea va dura de două ori mai mult decât ar trebui. Rămâi în pat

cel puțin două săptămâni și evită orice efort, i-a făcut cu ochiul și a adăugat: asta include și întâlnirile amoroase. Deși trebuie să recunosc că și eu m-aș simți tentat. Domnișoara Ridley e de-a dreptul delicioasă.

Logan a fost deranjat

de cuvintele doctorului, simțind o împunsătură de gelozie. A început să bată cu degetele în tăblia patului, nerăbdător, semn că Brooke trebuia să plece.

— Foarte bine, a spus Brooke. Nu cred să mai ai nevoie de mine. Urmează-mi sfaturile,

Scott, și încercă să nu exagerezi prea tare.

Logan a mormăit a încuviințare și a continuat să bată darabana până când doctorul a ieșit din cameră. După care a întins mâna după clopoțel și l-a chemat pe Denis.

Nu a luat în seamă nici obiecţiunile valetului şi i-a poruncit să-l ajute să ajungă în camera lui Madeline. Efortul pe care trebuia să-l facă l-a uimit. Când a reuşit în sfârşit să treacă pragul, inima îi bătea cu putere iar plămânii păreau să lupte

din greu. S-a desprins de valet și s-a apropiat singur de pat.

— Poți pleca, i-a spus. Dacă am nevoie de ajutor te chem.

— *Oui, monsieur*, i-a răspuns valetul cu un ton care trăda scepticismul. Dar cred că un rendez-vous, în

asemenea condiții, nu e un plan prea bun...

— Du-te, Denis.

Ușa s-a închis în urma lui iar Logan a rămas privind silueta nemișcată din pat. Madeline dormea pe o parte, ca un copil, iar sânii îi erau acoperiți de cămașa de noapte albă,

modestă, încheiată până la gât. Logan s-a așezat lângă ea, atingându-i șuvițele de păr brun-auriu răsfirate pe pernă. Ea a tresărit, după care și-a îngropat și mai adânc fața în pernă iar respirația și-a recăpătat ritmul normal.

A văzut că avea

mâinile roșii, din cauză că-l îngrijise atâtea zile și a simțit un val de căldură inundându-i fața. Nu era stânjenit – nu obișnuia să se simtă rușinat în fața goliciunii sau a intimității fizice.

Și-a pus întrebarea ce avea de făcut cu ea. Un lucru era sigur: nu o

putea alunga tocmai acum. Ea intrase în viața lui, îi invadase toate colțișoarele și se părea că nu avea încotro: trebuia să o accepte. De ce să nu profite de plăcerea pe care i-o oferise ea? Era tânără, frumoasă și neînfricată, plină de un optimism pe

care ajunsese să-l admire, i-a privit conturul trupului, ascuns în cearșafuri și pături din lână. I-a atins ușor sânii, desenând cercuri cu vârful degetelor, făcând ca sfârcurile să i se întărească. Madeline a murmurat ceva în somn

și a ridicat ușor genunchii.

Logan a zâmbit și a continuat să-i mângâie părul mătăsos. Preț de o clipă s-a lăsat în voia imaginației ce anume ar fi putut să o învețe, câtă plăcere și-ar fi dăruit unul celuilalt, până când a simțit că începea să se

excite. Cu o grimasă s-a ridicat de pe pat. Era prea devreme pentru astfel de gânduri. Aveau timp suficient, după ce își reveneau amândoi. Atunci avea să-i satisfacă lui Madeline orice fantezie... și câteva de-ale lui.

Capitolul 7

Madeline s-a trezit și a rămas nemișcată câteva minute, amintindu-și încet-încet ce se întâmplase. A încercat să se ridice din pat dar o dureau toți mușchii. Cel mai rău o dureau spatele și umerii. S-a întins cu grijă, iar

ochii i s-au umplut de lacrimi.

O cameristă a bătut la ușă și a intrat cu o găleată cu cărbuni în mână. Venise să reaprindă focul.

— Domnișoară Ridley, a spus ea părând ușurată că o vedea trează. Doamna

Beecham spune că ar trebui să-ți fim cu toții recunoscători pentru ce ai făcut pentru stăpânul nostru.

— Cum se simte?

— Oh, foarte bine, domnișoară! Doarme mai tot timpul. Când e treaz, sună după noi din cinci în cinci minute.

Vrea mâncare, băuturi, cărți, dar doamna Beecham a spus să nu-i ducem nimic din toate astea.

Madeline a zâmbit. Logan nu era deloc genul de pacient cuminte. Ar fi vrut să se ducă imediat la el, dar și-a dus instinctiv mâna

la părul nespălat de zile întregi.

— Ți-am pregătit baia în camera alăturată, i-a spus camerista. Și aduc imediat tava cu micul dejun. Doamna Beecham ne-a spus să-ți aducem orice îți dorești. S-a apropiat de dulap și a scos câteva obiecte de

îmbrăcăminte. Acestea ți-au fost aduse aseară.

Rochiile cele noi... Doamna Florence i le trimisese probabil din Somerset Street, de îndată ce fuseseră livrate. Mulțumind în șoaptă, Madeline s-a apropiat de dulap și a ridicat o rochie galbenă,

din mătase, strâmbându-se din cauza durerii din umăr. Camerista și-a dat imediat seama care era motivul:

— Mă grăbesc cu baia, domnișoară. Poate că apa caldă îți va mai alina din durere.

Două servitoare au

ajutat-o pe Madeline să-și facă baie. I-au spălat părul, l-au clătit cu apă cu parfum de violete, au înfășurat-o în prosoape calde și i-au periat părul în fața focului. Apoi i-au adus o tavă cu câteva felii de șuncă, souffle și fructe și i-au călcat rochia, până la ultima

cută.

I-au aranjat părul, ridicându-i o coadă împletită strâns în creștetul capului, cu câteva șuvițe lăsate libere care îi încadrau chipul și au ajutat-o să se îmbrace. Rochia galbenă avea o croiaiă simplă care o avantaja,

făcând-o să nu mai pară nici prea tânără, nici prea sofisticată. S-a îmbujorat, auzind exclamaţiile admirative ale servitoarelor.

— Foarte frumos, a spus şi doamna Beecham care intrase în cameră cu un zâmbet aprobator. Te simţi mai

bine în dimineața asta, domnișoară Ridley?

— Da, mulțumesc. Dar domnul Scott...

— Întreabă de tine o dată la cinci minute, i-a răspuns menajera. De fapt, am venit să-ți spun că-ți reclamă de urgență prezența.

Madeline a zâmbit.

— Se pare că și-a revenit aproape complet.

— Nu mai durează mult, a asigurat-o menajera.

Madeline a urmat-o pe doamna Beecham spre dormitorul principal. În timp ce se apropiau au auzit o

avalanșă de plângeri:

— Nu mai vreau supă! Vreau carne, pâine, cafea... Cum naiba să trăiesc doar cu zeamă goală? Iar dacă mai îmi aduci ceva pe bază de lapte, îți jur că...

S-a oprit brusc la vederea lui Madeline.

— Maddy, a spus.

Vocea îi era în continuare răgușită.

Ca și ea, tocmai făcuse baie. Părul îi era încă umed, fața îi strălucea pentru că se bărbierise. Era îmbrăcat cu o flanelă albă, dar imaginea a ceea ce se ascundea dedesubt, fiecare centimetru de

piele și mușchi puternici i se întipărise pentru totdeauna în minte. Acum, când îl vedea în putere, la fel de poruncitor, aproape că i se părea imposibil să-l fi văzut și atins atât de intim.

Doamna Beecham și ceilalți servitori s-au

retras, discreți.

— Nu ești un pacient prea comod, i-a spus Madeline apropiindu-se de pat.

— Înnebunesc, i-a răspuns el. Vreau să afli de la Bennett ce naiba se întâmplă în teatrul meu și să-mi găsești ceva de făcut...

— Trebuie să te odihnești, i-a răspuns ea. Sunt sigură că doctorul ți-a spus să nu faci eforturi.

— M-am săturat să stau degeaba și să fiu tratat ca un invalid.

Madeline s-a aplecat spre el zâmbind. Nasurile aproape că li se

atingeau. S-a uitat direct în ochii lui provocator.

— *Ești* un invalid, Scott.

Privirea lui a poposit pe buzele ei și timpul a părut să se oprească.

— Nu pentru mult timp.

Între ei era ceva, o intimitate care o lăsa

fără aer.

— Deocamdată trebuie să stai în pat.

I-a studiat decolteul, sânii abia acoperiţi de mătasea galbenă. Când i-a privit din nou chipul, o flacără albastră îi strălucea în ochi.

— Obligă-mă.

Madeline s-a tras

înapoi, grăbită.

— Îți aduc câteva cărți și ziare. Și-ți voi citi raportul lui Bennett.

— E un început, a spus el. Și adu-mi ceva consistent de mâncare.

— Nu pot să fac asta. Doctorul Brooks n-ar fi de acord. Și oricum ai vărsa-o imediat.

— *Mâncare*, Maddy, a spus el impetuos, urmărind-o cum ieșea din cameră. Și întoarce-te repede. N-am fost atât de plictisit în viața mea.

Madeline a rămas în casa lui două săptămâni, conștientă că acestea trebuiau să fie cele mai

fericite din viața ei. În fiecare zi își spunea că trebuia să plece, apoi hotăra să mai rămână, numai puțin. Știa că se purta iresponsabil, dar nu conta. Timpul ei cu Logan era limitat și de aceea era cu atât mai prețios. Nu uitase că promisese în fața lui

Dumnezeu să se întoarcă acasă și să se mărite cu lordul Clifton. Făcuse o înțelegere iar Dumnezeu își respectase partea Lui. Acum era rândul ei.

Chiar dacă nu-și părăsea patul, Logan părea să trăiască în ritm alert, l-a înnebunit pe

Madeline și pe ceilalți până când aceștia l-au lăsat să se ocupe de afacerea lui, câteva ore pe zi. Din pat sau din fotoliu, îi dicta scrisori adresate domnului Bennett în legătură cu felul în care trebuia administrat teatrul, sau agenților și stewarzilor

în legătură cu proprietățile lui. Coresponda cu aristocrați, artiști și figuri publice, le propunea proiecte, le amintea că-i promiseseră sponsorizări și donații și accepta sau refuza invitații.

— Cred că ești cel mai ocupat om din Londra, a exclamat Madeline după o serie de scrisori. Lăsase tocul jos și își masa degetele amorțite.

— Sunt așa de ceva vreme, a recunoscut Logan, punându-și mâinile sub cap și

sprijinindu-se de tăblie. Era îmbrăcat într-un halat din mătase cu dungi vișinii și maro. O măsuță fusese așezată lângă pat, ca să poată pune acolo cărțile și celelalte obiecte pe care le voia la îndemână. Un program foarte plin îmi ține mintea departe de

alte lucruri.

— Ce lucruri? l-a întrebat Madeline, fără să gândească.

A zâmbit cu subînțeles, făcând-o să roșească.

— Lipsa unei vieți personale, de exemplu. Nu e ușor să găsești un echilibru, mai ales când

ești atât de implicat profesional cum sunt eu.

— Ți-ar fi foarte ușor să-ți găsești o parteneră, a spus Madeline îndreptându-și privirea spre birou. A început să aranjeze hârtiile, călimara cu cerneală și tocurile, aliniindu-le cu precizie. Sunt sigură că

orice femeie te-ar dori.

— Dar nu m-aș mulțumi eu cu orice femeie.

— Bineînțeles... Se juca cu o foaie de hârtie împăturind-o până când a transformat-o într-un patrat mic, gros. Vrei o femeie cu experiență. Pe cineva matur și

sofisticat.

— Asta îmi doream în trecut, a spus el și a așteptat ca ea să ridice privirea spre el. Ochii lui albaștri semănau cu cei ai unui pirat. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Agitată, Madeline s-a ridicat și s-a apropiat d e

ușă.

— Merg să vorbesc cu bucătarul, pentru cină.

— Poți face asta și mai târziu.

— Vrei puțină supă, legume cu o felie de friptură...

— Nu vreau să vorbim acum despre mâncare. Vreau să știu

de ce ai rămas tot acest timp să ma îngrijești.

Ea a rămas în prag, păstrând distanța dintre ei.

— Nu avea cine să o facă.

— Am o armată de servitori care s-ar fi descurcat foarte bine.

Madeline a inspirat

adânc.

— Îmi pare rău să aud că ai fi preferat asta.

— Nu mai contează ce aș fi preferat, nu erai obligată să ai grijă de mine. I-a făcut un gest să se apropie. Aș vrea să aud motivele pentru care ai rămas. Dumnezeu știe că nu ți-

a fost ușor.

Madeline și-a mascat stânjeneala cu un zâmbet.

— Nu știu cum s-a întâmplat. Am început prin a încerca să te seduc și în loc de asta aproape că mi-ai murit în brațe.

— Ai rămas din milă,

deci? a întrebat-o aţintind-o cu ochii lui albaştri. Sau încă mai speri să mă seduci?

— Nu, a spus ea imediat, roşind. N-aş mai face-o... Nu-mi mai doresc asta.

—Ar trebui să mă simt uşurat, probabil, a remarcat el cu voce tare,

deși în ton i se citea o urmă de regret. Privirea lui continua să o aţintească în loc. N-am înţeles niciodată de ce erai atât de hotărâtă să ajungi în patul meu.

Madeline a ridicat din umeri şi a aruncat o privire disperată spre hol, dorindu-şi să o

poată lua la fugă. Nu știa ce să-i răspundă.

El i-a observat imediat stânjeneala. A privit-o gânditor.

— Au existat femei care m-au abordat asemenea ţie doar pentru că mă considerau un soi de... trofeu. Eram o cucerire cu care se

puteau lăuda în fața prietenelor.

— Da, a spus Madeline, deși era departe de a fi fost adevărat. De aceea te voiam și eu.

Logan o privea încruntat și nedumerit. Când a vorbit din nou, vocea îi era mai dulce,

mai tandră:

— Micuțo... chiar nu știi că meriți mult mai mult?

Ea și-a ferit privirea. Nu se mai putea uita la el.

Dacă nu pleca în clipa aceea, avea să izbucnească în plâns și să se arunce în brațele

lui. Ar fi fost stânjeniți amândoi.

— Dar nu s-a întâmplat nimic între noi, a spus cu voce slabă. Doar asta contează.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Madeline s-a îndepărtat repede, lipindu-și palmele de

obrajii înfierbântați. Știa că era mult prea târziu ca între ei să mai fie vorba de intimitate. Îl iubea prea mult ca să se folosească de el în felul acela.

Singurul lucru pe care îl mai putea face acum era să se reîntoarcă la vechea ei

viață și să-și reia poziția: onorabila Madeline Matthews. *Onorabilă*, și-a repetat ea, rușinată și a oftat. Dezamăgise pe toată lumea atunci când pornise în această escapadă. Mai rău decât atât, își dorea doar să poată rămâne cu Logan pentru totdeauna și să

trăiască asemenea unei demei decăzute. Era sigură ca niciuna dintre surorile ei nu avusese gânduri atât de păcătoase. Pe de altă parte însă nici nu întâlnisera un bărbat ca Logan Scott.

După îndelungi insistențe, Logan a

reușit sa revină la preparatele obișnuite, fine. Pe deasupra, a insistat ca Madeline să ia cina cu el, în apartamentul lui. Era prima seară în care el se simțea suficient de întremat ca să-și respecte programul obișnuit, fără să

adoarmă devreme, așa cum se întâmplase în ultimele două săptămâni. Madeline acceptase fără tragere de inimă, gândindu-se că în timpul cinei avea să-i spună că hotărâse să plece în ziua următoare.

S-a îmbrăcat în rochia din cașmir

albastru care dădea o strălucire aparte tenului ei. Și-a strâns părul într-un coc simplu, pe ceafă, lăsând libere câteva șuvițe care să-i încadreze chipul.

La ora opt, Madeline a intrat în dormitorul lui Logan. El o aștepta lângă masa aranjată cu,

farfurii de argint și lumânări. Purta un alt halat din colecţie și o pereche de pantaloni cafenii; semăna cu un leu care se odihnește în culcușul lui. În aer plutea un amestec de arome: supă de praz, somon fiert în vin, pasăre cu legume, trufe

și șampanie.

A studiat-o la lumina lumânărilor:

— Sper că ți-e foame, i-a spus și a ajutat-o să se așeze.

Felurile franțuzești de mâncare pregătite de bucătarul lui erau foarte diferite de mâncărurile fade englezești cu care

fusese obișnuită Madeline.

Savura aromă după aromă în timp ce erau serviți *à la russe* de servitori. În ciuda avertismentelor lui Logan, Madeline a mâncat prea mult din primele două feluri, așa că din salate și desert nu

a mai putut lua mai mult de o înghițitură.

— Ușor, a prevenit-o el cu ochii strălucind. A urmărit-o cum bea cu sete din paharul cu vin franțuzesc. Un hedonist ar savura fiecare picătură, să știi.

— Hedonist? a repetat curioasă

Madeline.

— Este o persoană preocupată doar de propriul bine, i-a explicat Logan umplându-i din nou paharul. Cineva care privește plăcerea ca pe un mod de viață.

— Asta ești și tu? l-a întrebat Madeline.

— Încerc să fiu.

— Dar muncești atât de mult!

— Pentru mine și asta e o plăcere.

Ea s-a încruntat:

— Mi se pare o idee ciudată: viața concentrată în jurul plăcerii.

— Ce-ar trebui să fie

viața, după tine?

— Datorie, sacrificiu în folosul altora. Iar dacă te porți frumos, plăcerea va sosi mai târziu, o răsplată. În viața de apoi.

— Eu prefer să fiu răsplătit acum.

— E un sacrilegiu, i-a spus Madeline,

continuând să se încrunte.

— Hedoniștii nu pun prea mult preț pe religie. Suferință, sacrificiu de sine, umilință...nimic din toate astea nu mi-ar fi fost de ajutor în carieră.

Uimită, ea a rămas tăcută. Nu găsea nici o

fisură în logica lui.

— Maddy, a spus el încet, apoi a izbucnit în râs. Ești al naibii de tânără.

— Râzi de mine, l-a dojenit ea.

— Ba nu. Ești însă altceva decât toți degenerații cu care am tot fost înconjurat. Iar

idealurile tale au rămas intacte.

— Ca şi ale tale.

— Eu n-am avut idealuri, drăguţo. N-am crezut niciodată în onestitate sau bunătate, pentru că nu le-am întâlnit la nimeni. Până la tine.

Sentimentul de

vinovăție nu-i dădea pace. Nu fusese complet sinceră cu el, iar dacă și-ar fi dus la îndeplinire planul original l-ar fi rănit și l-ar fi transformat într-un bărbat și mai cinic decât era deja.

— Ce este? a întrebat-o Logan.

— Nu sunt un om bun, a spus ea încet. N-ar fi drept să te las să crezi asta despre mine.

— Am și eu părerile mele, i-a răspuns el mângâind-o cu privirea.

Le-a fost adus desertul: pere în sos de vin roșu, garnisite cu frișcă. Printre

înghițituri, Madeline sorbea din paharul micuț de lichior. Se amețise puțin și clipea des, deranjată de lumina pe care o dădeau lumânările de pe masă.

— E târziu, i-a spus Logan. Vrei să te retragi?

Madeline a clătinat

din cap. Era cuprinsă de amărăciune, pentru că știa că aceea era ultima lor seară împreună.

— Ce vrei, atunci? a tachinat-o el. Era relaxat, un bărbat frumos în al cărui păr negru se juca lumina aurie.

— Vrei să-mi citești?

a sugerat Madeline. Împărtășeau aceeași dragoste pentru literatură și discutaseră în trecut subiecte diverse, cum ar fi superioritatea lui Keats față de Shelley sau teoriile lui Platon. Spre marea ei plăcere, descoperise câteva cărți

rare în biblioteca lui, cumpărate la licitaţii private sau primite cadou din partea unor prieteni influenţi.

Logan a ajutat-o pe Madeline să se ridice de la masă şi a sunat după servitori, să vină să strângă farfuriile. A condus-o în încăperea

alăturată, un spațiu privat plin cu perne de culoarea ambrei, porțelanuri chinezești, tablouri și statuete din bronz. În fața șemineului din marmură, care răspândea o căldură plăcută, Madeline s-a înfiorat. Logan s-a întins

pe podea, lângă ea, sprijinit de perne și a început să citească din Henric al V-lea. Ca vrăjită, Madeline abia dacă îi auzea cuvintele.

A încercat să-și umple mintea cu fiecare detaliu al chipului său: umbrele lăsate de genele lungi, atunci când privea

în jos, la carte, forma elegantă a pometilor, conturul gurii lui. Din timp în timp, el nu mai citea ci recita din memorie pasajele romantice în care Henry îi făcea curte lui Katharine, fiica regelui francez. Cuvintele erau ambigue, pline de

tandrețe și umor. Brusc, Madeline a simțit că nu mai putea rezista nici un minut măcar. Inima o durea prea tare, totul era mult prea intim, cuvintele prea apropiate de propriile-i dorințe.

— Ajunge, te rog, a spus ea chiar în clipa în care el spunea: *Buzele îți*

sunt vrăjite, Kate...

Logan a lăsat deoparte cartea.

— Ce este?

Madeline a clătinat din cap și a dat să se ridice însă el a întins mâna și a prins-o. Atras-o lângă el și și-a trecut palma deschisă de-a lungul trupului ei.

— Nu pleca, i-a șoptit.

Madeline a oftat când Logan s-a lipit de ea. Nu-i putea vedea fața dar i-a simțit buzele atingându-i lobul urechii.

— Dormi în brațele mele în noaptea asta, Maddy.

Erau cuvintele pe care le așteptase atât. Aproape că au înecat-o lacrimile.

— Nu pot, a reușit ea să spună.

— Mi-ai spus că asta îți dorești, atunci când ne-am cunoscut.

— Așa este... dar nimic nu a ieșit așa cum

credeam.

— Ești o enigmă, i-a spus Logan, ștergându-i ochii. Spune-mi tu ce vrei, atunci.

Era atât de blând, de tandru, încât pentru o clipă s-a gândit să-i mărturisească totul. Dar dacă afla adevărul avea să o urască pentru că îl

minţise şi pentru că avusese de gând să se folosească de el, transformându-l în ţinta unui complot ridicol. Nu avea de ales: trebuia să-l părăsească, sperând ca el să nu bănuiască niciodată ce anume încercase ea să facă.

— Logan, a spus ea,

cu buzele aproape lipite de halatul lui. Nu mai pot rămâne. Voi pleca mâine.

El a îndepărtat-o puțin și a privit-o cu ochi pătrunzători.

— De ce?

— Ultimele două săptămâni au fost ca un vis. Am fost foarte

fericită aici... cu tine... dar trebuie să mă întorc la vechea mea viață. A venit timpul să mă întorc acasă.

El o mângâia pe spate, încetișor.

— Unde este casa ta, Maddy?

— Într-o altă lume, i-a răspuns ea gândindu-

se la casa izolată, de la țară, unde avea să-și petreacă restul zilelor, ca soție a lordului Clifton, dăruindu-i copii și străduindu-se să-i facă pe plac.

— Este vorba de un alt bărbat? a întrebat-o el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Imaginea lordului Clifton i-a apărut în fața ochilor. Lacrimi i se prelingeau pe obraz.

— Da.

Logan nu a părut surprins de răspunsul ei, dar Madeline a simțit că sub neclintirea lui se ascundea o emoție puternică... să fi fost

mânie?... gelozie?

— Spune-mi cine este. Mă ocup eu de toate.

Tonul lui tăios a alarmat-o.

— Nu poți...

— Vei rămâne aici, Madeline. I-a scos acele din păr și i l-a răsfirat pe umeri. Am nevoie de

cineva asemenea ție. Iar acum, că te-am găsit, nu voi lăsa pe nimeni să te ia de lângă mine.

— Nu sunt cea pe care ți-o dorești, a spus Madeline frecându-se la ochi. Suntem foarte diferiți.

Logan a zâmbit aprobator.

— Nu suntem chiar cea mai potrivită pereche, dar nici că-mi pasă. Am și uitat de când nu am mai dorit atât pe cineva. După ceea ce s-a întâmplat ultima dată am jurat că nu voi mai trece prin așa ceva.

— E vorba de Olivia,

nu-i așa? De ea ai fost îndrăgostit.

Zâmbetul i-a pierit și a privit-o întrebător:

— Cum de-i știi numele?

— Ai tot strigat-o în timp ce delirai. Erai furios... spuneai lucruri pe care nu le-am mai auzit niciodată...

Madeline s-a oprit, roșie ca focul, amintindu-și cuvintele pe care le folosise el.

— Da, a spus el. Din cauză că s-a culcat cu Andrew în timp ce era logodită cu mine.

— Cu lordul Drake? Era prietenul tău... de ce să fi făcut asta?

— Olivia era foarte impresionată de titluri și poziții sociale, de lucruri la care eu nici nu aspir. Am fost un prost crezând că o iubeam... dar era frumoasă și sofisticată, genul de femeie pe care crezusem ca nu o voi avea niciodată. A făcut o

pauză. Nu știu ce anume ai auzit tu despre trecutul meu, dar e departe de a fi ilustru.

Madeline îl privea tăcută și curioasă, așteptându-l să continue.

— Tatăl meu este arendaș pe moșia lordului Rochester. Iar

Andrew este singurul moștenitor al lordului. Am crescut împreună și un timp chiar am luat lecții cot la cot cu el. Dar am devenit de nestăpânit iar Rochester a hotărât că aveam o influența nefastă asupra fiului său.

— Nu pot să cred așa

ceva.

Logan a zâmbit ironic.

— Nu m-ai cunoscut atunci. Eram hoţ de buzunare, un vandal... mă mândream cu faptul că eram bătăuşul satului.

— De ce?

— Tinereţe rebelă...

furie. Eram supărat pentru că nu era niciodată destulă mâncare pentru toți, pentru că trăiam într-o cocină... eram furios pentru că soarta îmi era hotărâtă, orice aș fi făcut.

— Te înțeleg, a spus încet Maddy. Și eu am

simțit asta.

A privit-o cu multă atenție.

— Te cred.

— Cum ai devenit actor? l-a întrebat Maddy, stânjenită de privirea lui.

Am plecat de acasă la șaisprezece ani și m-am angajat ucenic la un

negustor de vinuri din Londra. M-am descurcat destul de bine și poate că aș fi continuat, dar am văzut un spectacol de teatru la Drury Lane, chiar în seara în care am împlinit optsprezece ani. Totul s-a schimbat de-atunci. Am plecat alături de o trupă

ambulantă și am învățat, puțin câte puțin. Doi ani mai târziu m-am întors la Londra și am pus bazele teatrului Capital. Cam pe atunci am cunoscut-o și pe Olivia. A zâmbit amar. Am crezut că însurându-mă cu ea voi compensa toate lucrurile de care

am fost văduvit.

— Înțeleg, a spus ea coborând privirea, ca el să nu-și dea seama că era geloasă.

— În timp ce eu eram ocupat cu teatrul, a continuat Logan, am făcut greșeala să i-l prezint Oliviei pe Andrew. Iar ea a hotărât,

probabil, că titlul și moștenirea lui erau de preferat unui viitor nesigur alături de mine. Așa că și-a concentrat întreaga atenție asupra lui, fără să bănuiască măcar că el nu avea gânduri de însurătoare.

— Cum ai aflat că ei doi...? Madeline s-a

oprit, căutând cuvintele potrivite.

— I-am găsit în pat, împreună.

— Cum? a strigat ea, stânjenită și indignată în același timp. Nu înțeleg cum ai putut să-i ierți.

Logan a ridicat din umeri.

— Cu trecerea

timpului am înțeles că Andrew îmi făcuse de fapt o favoare arătându-mi cum era Olivia cu adevărat. Și nici pe ea nu puteam să o învinovățesc pentru că își dorea mai mult decât îi puteam eu oferi.

— Ar fi trebuit să fie mândră și

recunoscătoare că-ți cucerise inima...

— M-a văzut exact așa cum eram, a spus el sec. Am făcut avere distrând oamenii, expunându-mi asemenea unei maimuțe, după cum spune Rochester. Actorul este servitorul oricărui om care

plătește un bilet ca să-l vadă, fie ei negustori, fie nobili. Olivia a înțeles toate astea și nu i-a plăcut deloc. Indiferent cât de des interpretez roluri de regi sau prinți, eu voi rămâne mereu un Jennings. Am picioare și mâini de muncitor. O spinare bună pentru

cărat saci sau pentru mânuit plugul. Chiar și chipul meu...

— Nu, a spus Madeline și i-a pus un deget pe buze, făcându-l să tacă pentru o clipă.

El i-a prins mâna și i-a pus un sărut în palma înainte de a i-o îndepărta.

— Meriți pe cineva mai bun ca mine. Un om bun, un idealist... cineva care să experimenteze anumite lucruri alături de tine, pentru prima oară. Eu nu sunt un bărbat blând și am numeroase defecte. Tot ce pot să-ți promit este că te voi dori până la

ultima suflare.

A înțeles ce făcea de fapt Logan: își dezvăluia sufletul, cu o onestitate care aproape că i-a frânt inima. Voia ca ea să înțeleagă cine era el cu adevărat, să nu-și facă iluzii în ceea ce-l privea. Dar nimic din toate astea nu conta pentru

ea, nici trecutul, nici profesia lui. Era un bărbat extraordinar care merita să fie iubit. Puținor oameni li se dădea această șansă. Cu tristețe și-a amintit că trebuia să facă un lucru extrem de greu: să plece de lângă el.

— Olivia a fost o

proastă, a suspinat ea. Dar nici pe jumătate cât sunt eu.

I-a sărutat cu blândețe lacrimile din colțul ochilor.

— Nu-mi pasă cine ești sau ce ai făcut în trecut. Spune-mi doar de ce vrei să pleci. Ești îndrăgostită de acel

bărbat?

— Oh, nu, i-a răspuns ea repede. Nu e vorba de asta... l-am promis lui Dumnezeu că mă întorc acasă dacă te însănătoșești.

El a zâmbit.

— Nu mi se pare un târg prea bun. Mai ales că nu am fost consultat.

A privit-o în ochi cu intensitate, cu o foame care a făcut-o să rămână nemișcată. Situația era pe punctul de a scăpa de sub control. O dorea, voia să o facă a lui și spre disperarea ei și ea îl dorea la fel de mult.

— Te iubesc, Maddy. A sărutat-o pe obraz. Mă

sperie de moarte când spun asta, pentru că am privit mereu dragostea ca pe o slăbiciune. Și așa o privesc și acum. Dar nu pot fi cu tine și să nu-ți spun... și nu te pot lăsa să pleci, i-a prins capul în palmele lui mari și a sărutat-o pe buze, explorând cu o

tandrețe aspră care aproape că a făcut-o să-și piardă echilibrul. Lasă-mă să te iubesc, i-a spus cu voce răgușită. Lasă-mă să am grijă de tine. Gura lui a zdrobit-o pe a ei într-un sărut dulce. A sărutat-o iar și iar, înfierbântându-i fiecare centimetru de

piele.

Ea nu se putea opri să nu-i răspundă, i-a cuprins gâtul cu brațele, simțind cum inima îi bătea năvalnic.

— Nu știu ce trebuie, să fac, i-a șoptit cu buzele lipite de ale lui.

— Nu trebuie să faci nimic. Ai încredere în

mine.

I-a simțit mâna croindu-și loc prin spate, desfăcându-i rochia. Sfârcurile i se întăriseră și o dureau atunci când el i le-a eliberat din corset.

Un ultim avertisment i-a străbătut gândurile însă l-a ignorat. Trăia

doar pentru acele clipe, pentru această noapte, nu-i păsa de ce avea să se întâmple mai târziu.

— Sărută-mă, i-a spus în șoaptă, dorindu-și gura lui fierbinte, ca un drog. El nu a ascultat-o însă, ci buzele i-au cuprins sfârcul, necăjindu-l, aţâţându-i-l

cu limba și cu dinții. Mâinile i-au alunecat pe trupul ei; a dezbrăcat-o, trăgând de capse și panglici, descoperind tot ce fusese ascuns de ciorapi și pantalonași.

Adult fiind, Madeline nu stătuse goală în fața nimănui. Nici măcar la școală, acolo își făceau

baie în lenjeria de corp.

— Nu, a murmurat ea cu obrajii roșii ca focul în timp ce Logan îi desfăcea șiretul pantalonașilor și îi trăgea mai jos de genunchi.

Chipul lui era imaginea pasiunii.

— Draga mea iubită,

i-a spus el văzând-o cum încerca să-şi acopere goliciunea cu mâinile. M-ai văzut tot, fiecare centimetru. Acum este rândul meu.

Madeline trăia un sentiment ireal. L-a lăsat să-i dea mâinile deoparte. Nu poate fi vorba de mine, şi-a spus

ameţită pe când stătea goală printre pernele de catifea în timp ce Logan o privea atent şi o atingea atât de intim. Şi-a trecut degetele peste sânii ei, peste abdomen şi picioare, făcând-o să se înfioare de plăcere. Simţea cum o studia, ca şi cum afla atunci

anumite lucruri despre ea, și i-a citit în ochi pasiunea mistuitoare.

— Frumoasă, a șoptit el. Mai frumoasă decât mi-am imaginat. Eu voi fi primul și ultimul tău bărbat, Maddy... pentru totdeauna.

Ea nu i-a putut răspunde. Mâna lui se

strecurase între coapsele ei. Inima îi bătea cu putere, răsunându-i în urechi. Deși făcea eforturi să stea nemișcată, tremura ca un arcuș.

— Da, așa... l-a auzit murmurând în timp ce își apropia buzele de gura ei. Lasă-mă să te

ating, să te iubesc... O explora cu multă gentilețe în timp ce ea gemea și se arcuia de plăcere. Cu un deget el a dat primul semn al invaziei care urma, împingându-l tot mai adânc în locul umed. Asta îți dorești? a întrebat-o în șoaptă și a

repetat mai apoi întrebarea, pătrunzând mai adânc. Ea s-a tras înapoi cu un strigăt înăbuşit, înainte ca senzaţiile să devină prea intense. S-a întors pe o parte, dându-i răgaz să se dezbrace la repezeală, cu respiraţia întretăiată.

După ce s-a

dezbrăcat, Logan a întors-o cu fața spre el.

— Atinge-mă, i-a spus și a sărutat-o, trecându-și degetele prin pletele ei. Madeline a ezitat: trupul lui excitat i se părea acum schimbat, diferit de cel pe care îl văzuse pe când fusese bolnav. Mâna i-a

tremurat când l-a atins timid, absorbindu-i căldura și duritatea. Logan a scos un geamăt adânc, masculin iar mâna lui s-a închis deasupra mâinii ei, ghidând-o, apăsând, arătându-i ce anume îi provoca plăcere.

A sărutat-o cu o

asprime dulce, adâncindu-și limba în gura ei. Madeline îi cerceta trupul cu ambele mâini. Voia să-i simtă textura pielii, aspră și netedă în același timp, picioarele acoperite cu păr aspru, spatele cu mușchi puternici. Ea și-a îngropat fața la pieptul

lui, inhalând parfumul proaspăt, masculin, cu iz de scorțișoară.

— Mă iubești? l-a auzit întrebând-o și i-a răspuns cu voce frântă:

— Întotdeauna.

I-a depărtat picioarele și s-a așezat între ele. Ținând-o strâns în brațe a împins

destul de puternic, iar disconfortul pe care îl simțise la început s-a transformat în durere. Madeline s-a zbătut în semn de protest, deși întreg trupul îi ardea.

Logan i-a șoptit la ureche:

— Dumnezeule, Maddy, nu te mișca...

— Mă doare, a gemut ea.

— Va fi mai bine, i-a spus el. Gura i-a poposit pe sâni, cuprinzându-i sfârcurile. Dorința i s-a reaprins, așa că l-a tras mai aproape, uitând de durere. El a început să se miște ritmic înăuntrul ei, la început

aproape imperceptibil, crescând treptat în intensitate. Ea s-a agățat de el; fiecare dintre pătrunderile repetate, încete începeau să-i producă plăcere.

— Maddy, a spus el șoptit, ești atât de strâmtă, atât de dulce... Nu am mai simțit

niciodată... S-a oprit iar deasupra sprâncenelor i-au apărut câteva broboane de sudoare.

Trupurile le erau înlănțuite iar Madeline simțea nevoia să-și ridice coapsele, să-l tragă mai adânc în ea. Logan a părut să o înțeleagă și i-a ridicat

picioarele, șoptindu-i să le încrucișeze pe talia lui. Și-a continuat mișcările ritmice până când Madeline a simțit că mintea i se înnegurează, ca și cum ar fi fost suspendată în epicentrul unei plăceri intense. Valuri de senzații au cuprins-o,

uimind-o.

Pe Logan l-a străbătut un tremur violent și a scos un geamăt printre dinții încleștați. Preț de o clipă a strâns-o în brațe îngrozitor de tare, după care s-a relaxat, eliberându-se. Respirând greu, a continuat să o țină în brațe dar s-a

întors pe o parte, ca să nu o zdrobească cu greutatea lui.

Furtuna trecuse și se așternuse calmul, întrerupt doar de sunetul lemnelor care trosneau în șemineu. Au rămas îmbrățișați. Logan îi mângâia părul și-și lipea buzele de

fruntea ei transpirată. Nu mai simţise niciodată o asemenea mulţumire. Ani întregi îşi păzise cu străşnicie inima – poate că făcuse o prostie dăruindu-i-o ei cu atâta uşurinţă. Dar nu-i păsa. Madeline era diferită de celelalte femei... era inocentă,

iubitoare, onestă. Îmbătat de iubire, a ridicat capul ca să o privească. Ochii ei erau înlăcrimaţi, ca şi cum ar fi avut o durere ascunsă.

— Regreţi? a întrebat-o încet Logan, gândind că multe femei erau probabil triste după ce renunţau la

inocență, i-a mângâiat obrazul cu vârful degetelor, dorind să-i redea încrederea pierdută.

— Nu.

— Iubita mea... promit să te fac fericită. Îți voi dărui orice îți dorești, orice ai nevoie...

— Vreau un singur

lucru, a spus Madeline îngropându-și fața în umărul lui.

— Spune-mi, a insistat el, dar nimic nu o putea determina să vorbească. Într-un final, el a ridicat-o în brațe și a dus-o în dormitor, așa goală cum era. A așezat-o între cearșafurile reci.

Ea a tresărit și și-a mușcat buza când el i-a pus o cârpă umedă între pulpe. Și-a dat seama că o durea încă și a simțit un amestec de regret și mulțumire. Fusese virgină – și nu avea să cunoască mângâierile altui bărbat, cu excepția lui.

— Vrei să faci baie? Sau un pahar cu vin? a întrebat-o strângând-o iar în braţe.

— Doar cămaşa de noapte...

— În seara asta nu. Şi-a lipit fruntea de fruntea ei. Vreau să-ţi simt pielea lipită de a mea.

Madeline a ezitat, după care a dat din cap, sprijinindu-și capul pe umărul lui. Stăteau întinși unul lângă celălalt.

— Nu mi-am propus să se întâmple asta, i-a spus ea. Voiam să plec mâine, fără să... S-a oprit, încleștând

pumnii.

— Totul va fi bine, a liniștit-o el. Dormi. A ținut-o strâns și i-a murmurat la ureche până când respirația ei a devenit regulată și trupul i s-a relaxat.

Cândva, în miez de noapte, Madeline s-a trezit, cuprinsă de

regrete și vinovăție. Cum de fusese atât de nechibzuită, de slabă? A dat să se tragă deoparte iar Logan a murmurat în somn, punându-i mâna pe șold. Abia dacă îl vedea în întuneric, i-a distins doar conturul capului și al umerilor când el s-a ridicat

deasupra ei. I-a atins cu blândețe sânul iar trupul ei cel trădător i-a răspuns imediat. Îi simțea răsuflarea pe piele, iar buzele lui s-au închis în jurul sfârcului ei.

— Ești tot ce poate să-și dorească un bărbat, i-a șoptit Logan,

strecurându-și mâna între picioarele ei. Și ești a mea.

Madeline a gemut ușor când el s-a mutat la celălalt sân.

— Am nevoie de tine, M a d d y. I-a desfăcut picioarele. Aș face orice pentru tine.

Ea ar fi vrut să-l roage

să nu spună asemenea lucruri, dar toate gândurile i s-au șters din minte când el a posedat-o.

— Te iubesc, i-a șoptit, cu buzele lipite de obrazul lui, strângându-l în brațe. Își dorea cu disperare ca acele clipe să nu se mai

sfârșească, ca dimineața să nu mai vină niciodată.

Capitolul 8

Logan a clipit când razele de soare au început să-i treacă prin fața ochilor, trezindu-l din somnul adânc. S-a întins și a constatat că era singur în pat. Zâmbetul i-a pierit de pe chip, întrebându-se dacă nu cumva visase.

Nu... erau câteva pete roșu-arămii pe cearșaf... urme de sânge. Un val de tandrețe l-a cuprins și a simțit brusc dorința să o țină în brațe, să-i spună câtă plăcere îi dăruise și cât de mult o iubea.

A coborât din pat, și-a pus halatul și și-a

trecut mâna prin părul răvășit.

— Maddy? a strigat, făcând câțiva pași prin cameră. Rochia ei dispăruse, nu mai era azvârlită pe podea. Până și acele de păr fuseseră strânse de pe covor. Logan a zâmbit. Probabil că Maddy se

simțise jenată de urmele nopții anterioare și nu voise să devină subiect de bârfă în fața servitorilor. Nu era nevoie însă de toate astea... și mai mult decât atât, nu trebuia să strângă prin cameră, ca o servitoare. De-aici încolo nu mai avea să

ridice un deget măcar. De-aici încolo avea să trăiască asemenea unei regine.

Logan a intrat în camera ei. Era ciudat de goala, părea părăsită, de parcă ea nu fusese niciodată acolo. Încruntat, a deschis ușa dulapului. Rochiile ei

dispăruseră, la fel pantofii și boneta.

Nu-i plăceau gândurile care îi treceau acum prin minte. A ieșit din încăpere și a pornit desculț spre scara mare. Spre marea lui ușurare a văzut-o pe Madeline în hol. Se oprise să vorbească cu menajera.

Doamna Beecham părea tulburată și încerca în mod evident să o rețină.

Madeline avea pe umeri pelerina de lână iar în mână ținea o geantă în care avea, probabil, lucrurile ei. Încerca să-l părăsească.

Fără să facă vreun zgomot, s-a apropiat de

Maddy prin spate. Privirea îngrijorată a doamnei Beecham l-a însoţit. Simţindu-i prezenţa, Maddy s-a întors spre el.

— Buna dimineaţa, a spus el, punându-i mâinile pe umeri, i-a privit atent faţa tensionată, observând că

era palidă și că avea cearcăne. Părea să treacă printr-un adevărat iad. Din câte știa, nici o femeie nu mai arătase așa după o noapte petrecută cu el. Nu se simțea deloc flatat.

Lăsând la o parte falsa modestie, știa că era un amant priceput.

Partenerele lui nu mai conteniseră cu laudele în dimineţile care urmaseră. Fusese evident că şi lui Maddy îi făcuse plăcere – cunoştea prea bine cum arăta o femeie satisfăcută. Şi atunci de ce părea atât de chinuită?

A încercat să-i răspundă ceva dar el a întrerupt-o și s-a adresat calm menajerei:

— Doamnă Beecham, vă rog să vă ocupați de micul dejun.

— Da, domnule. Înțelesese că aveau nevoie de intimitate, așa că a dispărut cât ai clipi.

— Eu nu rămân, a început Maddy, nefericită, dar el, a redus-o la tăcere cu un sărut lung.

La început ea s-a opus, rămânând țeapănă în brațele lui, cu buzele lipite. Logan a continuat, cu hotărâre, până când ea a oftat și a

capitulat. Abia când a fost sigur de răspunsul ei Logan a ridicat capul. Obrajii i se coloraseră ușor dar avea aceeași expresie nefericită de mai devreme.

— Ce naiba se petrece, Maddy? a întrebat el cu blândețe.

— Ți-am spus că

plec.

Logan a privit-o lung, până când ea a lăsat ochii în pământ.

— Aveai de gând să pleci pe furiș, fără un cuvânt? După tot ce s-a întâmplat azi-noapte? Vocea îi devenise aspră. La naiba, ajunge! Ignorându-i protestele, a

luat-o ferm de mână și a dus-o în cel mai apropiat salon. A închis ușa în urma lor și a ținut-o strâns lângă el. Maddy, știu că prima noapte nu e ușoară sau plăcută pentru o femeie. Ar fi trebuit să fiu mai blând cu tine...

— Nu, a spus ea cu

ochii strălucind. Tu... ai fost foarte blând.

— Data viitoare voi avea grijă să-ți fie mai b i n e . I-a mângâiat bărbia cu vârful degetelor. Vino sus, cu mine, și-ți voi arăta cât de plăcut poate fi. Te voi face să uiți durerea pe care ai simțit-o...

— Dă-mi drumul, l-a rugat ea.

— Doar dacă-mi spui ce s-a întâmplat.

Madeline s-a eliberat din îmbrățișare și s-a retras spre ușă.

— Nu pot să suport să mă mai privești așa, când știu că în curând mă vei urî... aproape la

fel de mult cum mă urăsc eu.

Uimit, Logan s-a gândit la ce încerca să-i spună.

— Te simți jenată de ideea de a-mi fi amantă? Era singura explicație care i se părea că avea sens. Tristețea din ochii ei... probabil i se părea

imoral să i se dăruiască unui bărbat în afara căsătoriei. Cuprins de tandreţe, a străbătut distanţa care îi despărţea şi i-a cuprins faţa între palme. Iubita mea, ai avea conştiinţa împăcată dacă am fi căsătoriţi?

L-a privit cu ochi

mari, uimită:

— Ai face asta pentru mine?

Logan a zâmbit. Inima îi bătea cu putere. Simplul cuvânt „căsătorie” îi dădea fiori pe șira spinării, dar nu era un laș. Îi trebuise mult timp să găsească o femeie pe care să o

poată iubi. Nu avea să ezite în a-și asuma răspunderea.

— Dumnezeu să mă ajute, doar ți-am spus că-ți voi dărui orice îți dorești.

— Îmi doresc... a început ea și s-a oprit.

Înainte ca vreunul din ei să mai poată scoate

un cuvânt s-a auzit o bătaie în ușă.

— Nu-i lua în seamă, i-a șoptit Logan lipindu-și buzele de buzele ei. Bătăile în ușă s-au întețit și s-a auzit vocea doamnei Beecham:

— Domnule Scott...

Logan a privit spre ușă. Menajera știa foarte

bine că nu trebuia să-l deranjeze într-un asemenea moment.

— Ce s-a întâmplat? a răbufnit el.

— Avem o... problemă.

— Pot fi deranjat doar dacă a luat casa foc.

— Domnule... a insistat doamna

Beecham.

Logan i-a dat drumul lui Madeline din îmbrățișare și s-a apropiat de ușă, înjurând printre dinți. A deschis-o și a întrebat:

— Ai ceva să-mi spui, doamnă Beecham?

Menajera evita să-i întâlnească privirea lui

Maddy.

— Vă aşteaptă un domn în holul de la intrare.

— Nu am nici o întâlnire stabilită pentru azi.

— Ştiu, domnule, dar e foarte agitat.

— Nu-mi pasă nici dacă face un atac de

apoplexie la mine în prag. Spune-i să revină altădată.

Doamna Beecham părea stânjenită.

— Domnule Scott, vizitatorul spune că este lordul Matthews. Pretinde că își caută fiica dispărută și că ea s-ar afla aici.

— Că ar fi... Logan s-a întors spre Madeline, care părea îngrozită. Buzele ei se conturaseră într-un nu mut.

Același cuvânt îi trecea și lui prin minte. Nu... nu din nou... în clipa în care își găsise fericirea, totul se năruia. Nu înțelegea ce se

întâmpla, cine era de fapt vizitatorul. Tot ce știa era că fața lui Maddy, până atunci palidă, era acum roșie ca focul. Nu, Dumnezeule, și-a spus. Să fie o greșeală.

A încercat din răsputeri să-și păstreze o expresie impasibilă,

deși emoțiile îl asaltau. Partea rațională a creierului analiza situația. Dacă Maddy era fiica lordului Matthews – cine naiba mai era și el – însemna că ea îl mințise, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Nu-i mai rămânea decât să afle cât de departe

mersese ea cu înșelătoria și care îi fuseseră motivele.

— Trimite-l încoace, a spus el încet.

Lui Logan i se părea că devenise un personaj dintr-o piesă de mâna a șaptea. Fusese distribuit în rolul ticălosului, Maddy era ingenua cu

neajutoraţii iar lordul Matthews era tatăl îngrijorat.

Matthews a intrat timid în încăpere, de parcă s-ar fi temut de ce putea să vadă înăuntru. Avea impresia unui om care crezuse că intră într-o casă respectabilă ca să descopere că era

una rău famată. Era trecut de patruzeci de ani, rotunjor, cu bărbia teșită și început de chelie.

Pentru o clipă, Logan s-a simțit ușurat văzându-l gândindu-se că nu semăna deloc cu Maddy, deci nu puteau fi rude. Și totuși aveau

amândoi expresii identice de acuzare mută. Nu mai încăpeau îndoieli în privința identității lui Maddy.

— Ce-ai făcut, Madeline? a întrebat în șoaptă Matthews.

Ea era asemenea unei statui, doar capul îi tremura ușor, ca și cum

ar fi încercat să nege prezența tatălui ei.

— Eu... veneam azi acasă.

— Ar fi trebuit să vii acum o lună, a răbufnit Matthews! A încercat să-și recapete stăpânirea de sine, după care s-a întors spre Logan. Domnule Scott, regret

că a trebuit să ne cunoaștem în asemenea împrejurări.

— Și eu regret, a murmurat Logan.

— Sunt lordul Matthews, din Hampton Bishop. Cu două zile în urmă am aflat că fiica mea Madeline lipsește de la școală de o lună.

Eu... S-a întrerupt, privind-o din nou pe Madeline. Ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta. E cea mai mică dintre cei trei copii ai mei și pe departe cea mai voluntară. Deși i-a fost promisă lordului Clifton, nu mi-a prețuit deloc judecata,

considerând că nu e un soţ potrivit pentru ea...

— E bătrân! a izbucnit Madeline.

—Nu a pus preţ pe judecata mea, a continuat Matthews, cu asprime. Aşa că a urzit un plan pe care ar fi trebuit să-l anticipez. Una din prietenele ei,

domnișoara Eleanor Sinclair, mi-a dat detalii despre complot, sub amenințarea cu excluderea din școală.

—Ce complot? A întrebat încet Logan.

Matthew i-a aruncat fiicei lui o privire încărcată de reproș:

— Poate că Madeline

dorește să îți explice.

Logan s-a forțat să o privească pe fata care stătea lângă el... inocenta care reușise să-i redea speranța și visele pierdute demult. Pe chip i se citea o vină imensă. Orice ar fi făcut, era clar că acum î i părea rău. Sau poate că regreta

doar faptul că se culcase cu el. Voia să afle adevărul, să-l smulgă de la ea. A fixat-o cu privirea, aşteptând.

Într-un final ea a reuşit să vorbească.

— Nu am vrut să mă mărit cu Clifton. M-am opus cu disperare acestei căsătorii

nepotrivite, lucru de care chiar și Clifton este conștient. Pe când eram la școală mi-am dat seama că aveam doar o alternativă la sinucidere pentru a opri nunta. A început să se bâlbâie, implorându-l din priviri să o înțeleagă: a-așa că am hotărât să m-mă

compromit.

Logan a simțit că i se făcea rău de la stomac. A auzit vocea lui Matthews, venind de foarte departe:

— Se pare, domnule Scott, că tu ai fost ținta fiicei mele. Spune-mi... este oare posibil... să fi reușit să ajung la timp?

Logan a așteptat ca la întrebare să răspundă Maddy. *Spune-i, la naiba!* și-a spus în gând, dar ea a rămas tăcută.

— E prea târziu, a răspuns el sec.

Matthews și-a frecat fruntea și ochii, de parcă durerea era de nesuportat...

Abia atunci Logan a înțeles pe deplin adevărul.

Pentru ea totul fusese doar un joc. În timp e el fusese chinuit de dor și de iubire, ea îl jucase pe degetul mic și-și bătuse joc de el. A simțit cum roșe a din cauza umilinței, iar asta era

doar una dintre emoţiile care îl încercau. Iarăşi, şi-a spus. Încă o dată, o femeie îl trădase. Iar acum era şi mai rău ca ultima oară.

A privit-o pe Madeline, care era palidă şi tristă. Nu era cu nimic diferită de o iapă de prăsilă al cărei

singur scop în viață era să producă urmași. Nu avea cum să ceară mai mult de la viață. Pentru cele ca ea căsătoria nu avea nimic de-a face cu dragostea, era doar un aranjament economic, o șansă de a urca pe scara socială. Iar Madeline Matthews se folosise de

el ca să scape de responsabilităţi.

— De ce eu? a întrebat-o.

Ea a făcut câţiva paşi spre el, ridicând mâna spre obrazul lui. Logan a făcut un pas înapoi, instinctiv. Dacă îl atingea, totul se sfârşea.

Madeline s-a oprit,

dându-și seama că el dorea să păstreze distanța. Nimic din ce se întâmpla nu i se părea real – nici prezența tatălui ei, nici aparenta stăpânire de sine afișată de Logan, nici durerea pe care o resimțea ea. Dacă doar cuvintele ar fi putut repara totul! Dacă

Logan ar fi putut să înțeleagă că ceea ce începuse ca o rebeliune de școlăriță sfârșise prin a se transforma în iubire! Ar fi făcut orice ca el să nu mai sufere.

—Eleanor mi-a arătat o poză de-a ta, a spus ea, uitându-se la chipul pe care îl iubea. Mi-ai

p ă r u t ... izbitor de frumos. A roșit dându-și seama cât de superficială trebuia să pară. Nu, nu sunt cuvintele potrivite. Eu... am început să mă îndrăgostesc de tine încă de atunci și am vrut... S-a oprit și a clătinat din cap. Nu reușea să-și pună faptele într-o

lumină bună.

— Sunt flatat, a spus Logan, fără să pară deloc mulțumit.

— Nu mă înțelegi. Indiferent ce ar fi spus, el s-ar fi considerat insultat. *Te iubesc*, ar fi vrut să-i poată striga, dar nu avea nici un drept să o facă. Și ar fi

disprețuit-o și mai mult. S-a întors cu spatele iar tatăl ei s-a apropiat de Logan.

— Domnule Scott, înțeleg că ai intrat fără voie în această poveste. Speram să nu te fi atins de Madeline, dar pe de altă parte nu aveam cum să mă aștept la altceva

din partea cuiva ca tine. Probabil că nu îți pot pretinde reparații.

— Ce fel de reparații? a întrebat Logan cu răceală.

— Aș fi vrut să fie potrivită și acum pentru lordul Clifton. Cum acest lucru e imposibil, mă văd nevoit să mă

mulțumesc cu tăcerea ta. Și eu și familia mea vom înfrunta rușinea cu cât mai multă discreție. Vom vedea ce-i va rezerva viitorul. Îți cer doar să negi orice zvon, în cazul în care ar apărea.

— Cu mare plăcere. Logan nici nu s-a uitat

spre Maddy. Nu mai exista pentru el.

— Logan, te rog, i-a șoptit ea. Nu putem lăsa lucrurile așa.

— Doamna Beecham vă va conduce, a spus cu voce neutră. La revedere, lord Matthews. A ieșit din cameră, fără să știe

încotro se îndrepta. Știa doar că trebuia să plece de acolo imediat.

S-a trezit în apartamentul lui. A încuiat ușa, ca să fie singur. A rămas un timp în mijlocul încăperii, fâra să îndrăznească să gândească măcar. Dar vocea lui Madeline îi

răsuna în minte: *Te iubesc, Logan... te iubesc...*

Era o actriță mai bună decât ar fi crezut. Părușe complet sinceră. Iar el fusese atât de naiv încât s-o creadă.

Îl usturau ochii. Și-a dus mâna la ochi, să alunge ceața și a simțit

cum îi aluneca o lacrimă pe obraz.

„Dumnezeule”, a șoptit. În acea clipă se ura pe el însuși.

Cu un geamăt de disperare a apucat o vază din dinastia Tang și a aruncat-o cât-colo. Zgomotul porțelanului spart i-a răsunat cu

putere în urechi. Părea să fi eliberat totodată un demon distrugător. Fără să-și dea prea bine seama ce făcea, a smuls un tablou de pe perete și l-a rupt, după care a trecut la obiectele din preajmă, spărgând sticlărie și porțelanuri până când, într-un final,

a căzut în genunchi, cu pumnii însângeraţi.

A auzit o bătaie în uşă:

— Domnule Scott? Răspunde, te rog. Domnule Scott!

A auzit cheia răsucindu-se în broască şi s-a întors furios spre doamna Beecham şi

Denis, care păreau foarte îngrijoraţi.

— Afară! a strigat, cu asprime.

Şocaţi şi înspăimântaţi, ei s-au retras imediat, lăsându-l între cioburile obiectelor lui de artă. Logan, a plecat ochii, studiind podeaua. Ceva

murise înăuntrul lui... toată căldura, toată tandreţea care i-ar fi putut transforma viaţa. El nu avea să mai fie niciodată la fel. Pentru că nu va mai lăsa pe nimeni să-l rănească.

PARTEA A DOUA

Capitolul 9

— Logan! a exclamat încântată Julia, ridicându-se de pe sofaua lungă, tapițată în catifea. Era mai împlinită la față, rămășițe de pe vremea

când fusese însărcinată, dar cu stilul ei de viaţă alert toate kilogramele în plus aveau să dispară curând. De fapt, ele nu făceau altceva decât să-i sporească frumuseţea, făcând-o şi mai atrăgătoare în ochii oricărui bărbat care nu împlinise încă nouăzeci

de ani.

Pe chipul ei s-a citit preț de o clipă îngrijorarea, pe care a ascuns-o imediat sub un zâmbet larg.

Trecuseră două luni de la naşterea moştenitorului familiei Leeds şi abia acum Logan făcuse drumul de

la Londra la luxuriantul castel din Warwickshire. Clădirea veche, din piatră de culoarea mierii fusese modificată pentru a fi mai luminoasă și mai confortabilă. Era locul ideal pentru a expune minunata colecție de tapiserii, tablouri și sculpturi pe

care Logan le admira enorm. Și totuși cele mai mari comori ale ducelui erau soția lui și cei doi copii: Victoria, fiica lor de patru ani, cu părul de culoarea aurului și Christopher, ultimul sosit.

— Ți-a luat ceva până să vii să-l vezi pe cel

mic, i-a reproșat Julia, strângându-i ferm mâna.

— M-am ocupat de fleacuri, cum ar fi teatrul Capital, i-a răspuns Logan. S-a apropiat de leagănul din lemn de mahon cu cearșafuri crem, brodate și s-a uitat la copil. Christopher William,

marchiz de Savage și viitor duce de Leeds dormea cu degetul în gură. Era replica în miniatură a tatălui său, având aceleași trăsături impunătoare.

Julia s-a așezat pe sofa și a zâmbit, mândră.

— Drăguț din partea

ta să ne trimiți atâtea daruri, și mai ales să incluzi unul pentru Victoria. Majoritatea oamenilor nu se mai gândesc și la copilul mai mare, ci doar la noul-venit pe lume.

Lângă ea, pe podea, fiica ei se juca cu darul trimis de Logan, un

teatru de jucărie comandat special. Semăna cu teatrul Capital, îi imita până și draperiile și avanscena și era însoțit de câteva păpuși miniaturale, costumate asemenea actorilor.

— Draga mea, i-a spus Julia fiicei ei, el este

domnul Scott. Ți-l amintești, nu-i așa? Trebuie să-i mulțumești pentru frumosul cadou pe care ți l-a trimis.

Victoria rămăsese pe podea, pe jumătate ascunsă de faldurile fustei mamei ei și-l privea curioasă pe Logan.

Fără să aibă vreo afinitate pentru copii, Logan o privea cu un interes politicos, fără să facă vreo încercare de a se apropia de ea.

— Bună, Victoria, i-a spus zâmbind.

Era un copil frumos, cu părul blond, ondulat și ochi mari, albaștri.

— Mulțumesc pentru jucărie, i-a spus sfioasă, întorcându-i zâmbetul.

Chiar în clipa aceea ducele de Leeds a intrat în cameră. Ca de obicei, Logan a fost izbit de cât de diferit era în viața privată. Celor din afară Damon le arăta doar o mască, în timp ce alături

de familia lui era cald și zâmbitor și își alinta nespus de mult fiica.

— Tata! a strigat Victoria și a străbătut camera în fugă spre el. Damon a ridicat-o în brațe, râzând.

— Taci, ștrengăriță, să nu-l trezești pe bebeluș. Iar dacă se

întâmplă asta va trebui să te duc afară și să te rostogolesc prin zăpadă, drept pedeapsă.

Copila a chicotit încântată și și-a înlănțuit brațele în jurul gâtului tatălui ei.

— Iar eu o să-ți pun zăpadă pe sub guler, tati.

— Sunt convins că ai face asta, i-a răspuns Damon, râzând de amenințarea fiicei lui. S-a întors spre Logan și buna dispoziție a părut să mai dispară: Scott, l-a salutat el pe un ton politicos. Nu fuseseră niciodată apropiați și probabil nici nu aveau

să fie vreodată. Se învârteau prin aceleași cercuri dar făceau parte din lumi diferite. Julia era singura punte dintre ei, era soția lui Damon și colega lui Logan.

Nu era nici un secret că lui Damon i-ar fi plăcut ca soția lui să nu mai calce niciodată pe

scenă, dar îi tolera profesia doar pentru că o făcea fericită. Logan îl respecta pe duce pentru asta, știind că doar un bărbat deosebit îi putea permite soției lui să se amestece cu cei din controversata lume a teatrului.

— Aveți un copil

frumos, a spus Logan, arătând spre bebelușul care dormea. Felicitările mele.

Înainte ca Damon să poată răspunde la compliment, Logan s-a întors spre Julia: când te întorci la Capital?

— Când voi fi în stare, i-a răspuns Julia,

amuzată de felul lui abrupt de a o întreba.

Logan a cântărit-o din priviri:

— Pari suficient de întremată.

— Indiferent de starea de sănătate a soţiei mele, a intervenit Damon, copilul e prea mic. Deocamdată nu se

pune problema să se întoarcă la Londra.

Victoria a ridicat capul și a întrebat, curioasă:

— Vrea să o ia pe mama de lângă noi, tati?

— Bineînțeles că nu, Tori, i-a răspuns el cu blândețe. Hai să mergem la grajd, să

vedem caii. Între timp, mama îi va explica domnului Scott că teatrul nu este nicidecum centrul universului.

— Nu-i uita haina, a strigat Julia în urma lor, râzând. S-a întors surâzătoare spre Logan şi i-a făcut semn să se

așeze pe scaunul din fața ei. Eram cât pe ce să cred că ai uitat de existenta mea.

— Ți-am spus că am fost foarte ocupat. Logan s-a așezat, întinzându-și picioarele lungi și privindu-și absent vârful pantofilor. Teatrul nu se conduce

ușor fără tine, sunt nevoit să recunosc.

Julia a început să adune păpușile împrăștiate pe jos.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut fi aproape atunci când ai fost bolnav...

— Nici nu te-aș fi lăsat, a asigurat-o el.

Puteai pune în pericol viața bebelușului.

— Oricum, se pare că ai fost pe mâini pricepute.

Au tăcut amândoi pentru că nu doreau să pomenească numele lui Madeline.

— Am citit cronicile din Times, a continuat

Julia. Nu au fost prea favorabile, în ultima vreme.

— Criticii n-au decât să se spânzure, a spus Logan. Toate scaunele sunt ocupate, seară de seară. Doar asta contează.

În ziare se menționa o serie de interpretări

așa-numite „fără suflet” ale lui Logan, perfecte din punct de vedere tehnic dar lipsite de emoție. Din nefericire, nici măcar el nu putea să nu fie de acord. Singurul lucru pe care se bazase dintotdeauna, legătura cu publicul, dispăruse. Dar nu-i

păsa. Nu-l mai interesa nimic, acum.

Până și interesul lui în ceea ce privea compania se evaporase, fiind înlocuit de o atitudine posacă. Toți păreau să-i fie acum împotrivă. Actorii nu-i mai suportau indicațiile, regizorii îi reproșau

lipsa de maniere... și aveau de comentat și în legătură cu interpretările lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu înțeleg ce vrei să transmiți publicului atunci când îți spui replica așa, îndrăznise să se plângă Arlyss Barry în timpul repetițiilor, cu o

zi înainte.

— Vezi-ți de jocul tău, răbufnise Logan. Lasă-mă pe mine.

— Dar personajul meu...

— Joacă-l cum vrei. Ce-mi pasă mie?

Arlyss continuase repetiția fără tragere de inimă, citind replicile

aproape în batjocură. Logan fusese tentat să o amendeze, dar s-a temut că astfel ar fi aprins scânteia unei revolte.

Poate că atmosfera din teatru avea să revină la normal odată cu întoarcerea Juliei, care avea o mare influență asupra tuturor și știa să

fie diplomată. Poate că jucând alături de ea Logan avea să redescopere rezervorul lăuntric de emoţii care îi însoţiseră mereu interpretările.

O nouă tăcere s-a aşternut între ei, apoi Julia a îndrăznit să abordeze subiectul de la

care păreau să izvorască toate:

— Mai știi ceva de Madeline?

El a privit-o fără să-i răspundă.

— Arlyss nu a putut să-mi spună prea multe, i-a șoptit Julia. Nimeni nu știe mare lucru. Restul a trebuit să-l

ghicesc.

Logan i-a povestit pe scurt totul.

— Se pare că Madeline a decis să scape de logodnicul ei renunțând la virginitate, a concluzionat el sec. Și m-a ales pe mine să o ajut.

Julia îl privea

consternată. A lăsat deoparte colecția de păpuși.

— Și voi doi ați...?

— Cum să reziști farmecului ei?

Julia se încruntase.

— Probabil că ți-ai dat seama ce a plănuit Maddy doar după ce... Vocea i s-a stins. Oh,

Logan, a șoptit ea.

— Nici o problemă, a spus el. Domnișoara Matthews și-a atins scopul iar eu m-am simțit bine atunci când am ajutat-o. Toată lumea e mulțumită. Pentru că Julia continua să-l privească atentă, s-a ridicat de pe scaun și a

început să se plimbe prin cameră de parcă s-ar fi aflat într-o celulă.

Majoritatea bărbaţilor ar fi uitat cu uşurinţă cele întâmplate, poate că s-ar fi considerat chiar norocoşi să fi primit în dar virginitatea unei fete frumoase, fără obligaţii.

De ce era el atât de tulburat? De ce trădarea lui Madeline era atât de dureroasă – la fel de dureroasă ca în ziua în care plecase?

Logan reușea să-și umple zilele cu munca și cu obligațiile sociale, așa că imaginea lui Madeline îi apărea doar

rareori în minte. Dar noaptea o visa mereu. Îl îngrijise cu atâta tandrețe când fusese bolnav, îl îmbăiase, îl hrănise și îl răcorise, făcându-i suferința mai ușor de suportat. Nu mai simțise niciodată nevoia să fie îngrijit... și asta, mai mult ca orice,

îl făcuse să o iubească.

Când înțelesese că Maddy făcuse totul doar ca să-și atingă propriul scop aproape că înnebunise. Noaptea, în întuneric, se zvârcolea în pat iar dimineţile se trezea epuizat și furios, urându-se pe el însuși și pe toți cei care erau

suficient de ghinioniști să-i iasă în cale.

— Nu cred că a existat răutate în faptele lui Maddy, a spus încet Julia. Ci doar o inconștiență de copilă. Sunt convinsă că a fost un lucru nevinovat – nu se poate să fi înțeles exact ceea ce făcea.

El a făcut un gest, reducând-o la tăcere.

— Ajunge. Să nu mai vorbim despre ea. Avem de discutat lucruri mai importante.

— Cum poţi să spui asta când e evident că nu ţi-ai revenit încă după cele întâmplate?

— Nu vreau să

vorbesc despre ea.

— Logan, nu îți vei găsi pacea până când nu vei afla o cale de a o ierta pe Maddy.

— Mai pomenește-i o dată numele, a șuierat el, și parteneriatul nostru se sfârșește. Amenințarea era cât se poate de serioasă.

Brusc, Julia a redevenit ducesă:

— Nu-mi place tonul tău, i-a spus înălțând capul cu mândrie.

— Iartă-mă, ducesă, a spus el cu o curtoazie exagerată.

Iritarea Juliei a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Când aveam vârsta ei, a spus evitând să pomenească numele lui Madeline, și eu am fugit de acasă pentru un motiv similar. Voiam să scap de planurile tatălui meu în ceea ce mă privea. Nu o pot condamna pentru asta, și nici tu nu ar trebui să

o faci.

— Nici nu o fac. O condamn pentru că a fost o mincinoasă și o manipulatoare.

— Ce se va întâmpla acum cu ea?

— Nu-mi pasă.

— Bineînțeles că îți pasă, i-a răspuns Julia privindu-i profilul

mohorât. Nu-ți mai poți vedea de treabă așa cum ar trebui, întreaga companie este în pragul revoltei iar cronicarii te sfâșie. Ai slăbit, ceea ce înseamnă că nu mănânci și arăți de parcă ai fi mahmur. Asta e mai mult decât o simplă mândrie rănită. Din câte

văd eu, totul în jurul tău s-a năruit.

Nu era vorba de mahmureală. Erai mahmur atunci când încetai să mai bei, ceea ce nu avea să se întâmple prea curând. Logan i-a aruncat Juliei o privire plină de răceală.

— Nu se năruie nimic. Orice actor are parte și de critici nefavorabile de-a lungul carierei. Acum a venit și rândul meu. Mai mult decât atât, actorii teatrului Capital vor trebui să înțeleagă că nu mai sunt dispus să-i cocoloșesc. Și am slăbit

pentru că am făcut mai multe fandări decât de obicei, pregătind un rol. Aș vrea ca un lucru să fie foarte clar: nu am iubit-o niciodată pe Madeline. Am dorit-o, am avut-o și am terminat cu ea.

O bătaie în ușă a venit ca o întrerupere binevenită. O servitoare

a intrat în cameră purtând o tavă din argint cu ceştile de ceai. În trecere, i-a aruncat lui Logan un zâmbet timid.

— Nu trebuie neapărat să fii sincer cu mine, i-a spus Julia în şoaptă, privindu-l exasperată. Dar măcar

fii cinstit cu tine însuți.

Se lăsa seara pe Somerset Street iar inima lui Madeline bătea cu putere când a coborât din trăsură: Se uita la casa doamnei Florence cu un amestec de speranță și teamă.

— Să spun vizitiului să coboare valizele? a

întrebat servitoarea.

Madeline a ezitat puțin înainte să răspundă.

— Nu știu dacă vom rămâne, Norma. Te rog să mă aștepți în trăsură câteva minute, cât îmi vizitez eu prietena.

— Da, domnișoară.

Madeline i-a zâmbit

recunoscătoare. Doar datorită blândei și înțelegătoarei cameriste putuse să-i facă o vizită doamnei Florence. Madeline ar fi trebuit să ajungă în acea zi acasă la sora ei Justine, pentru o vizită de o lună. Cu ajutorul unui bilet măsluit trimis surorii ei

și a unei mite date vizitiului, Madeline era așteptată abia a doua zi.

— Îți mulțumesc, Norma, a spus în șoaptă. Nici nu știi cât îți sunt de recunoscătoare pentru că o pot vizita în secret pe doamna Florence. Știu cât de mult riști ajutându-mă.

— Te cunosc de atâția ani, domnișoară, i-a răspuns Norma. Ești o fată bună, cu suflet mare – cea mai bună din toată familia Matthews, îndrăznesc să spun. Toți servitorii s-au întristat văzându-te cât suferi. Iar dacă vizita la prietena ta te va mai alina, merită

orice risc. Camerista s-a întors în trăsură și și-a acoperit picioarele cu o pătură groasă.

Madeline a pășit cu grijă pe aleea înghețată caii ducea la casa doamnei Florence. Trecuseră două luni de când plecase de acolo și nu știa la ce fel de

primire să se aștepte. Probabil că doamna Florence nu avea să o alunge – era prea politicoasă ca să facă așa ceva. Cu toate astea, Madeline a bătut stânjenită la ușă.

După ce părăsise Londra Madeline îi scrisese o scrisoare în

care îi dădea explicații și își cerea scuze, cerându-i totodată să nu-i răspundă, pentru că părinții îi interziseseră orice legătură cu exteriorul. Probabil că toți cei care o cunoscuseră aveau impresia că dispăruse fără urmă.

Părinții ei făcuseră o mulțime de planuri, până la a o trimite în străinătate, ca domnișoară de companie a unei rude vârstnice. Cel mai tare îi înfuriase atunci când le spusese că oricare din opțiuni era mai bună decât să se căsătorească

cu lordul Clifton.

Lordul și lady Matthews primiseră vizita lordului Clifton, care venise să pună formal capăt logodnei și să-și recupereze inelul. În timp ce stătea în fața lui, văzându-l cât era de indignat, Madeline nu se putuse să nu se abțină să

nu zâmbească stins. Doar gândul la Logan și durerea pe care i-o provocase au împiedicat-o să se simtă triumfătoare.

— Am amanetat inelul, lord Clifton, i-a spus fără urmă de remușcare.

El arăta ca un broscoi

lovit de apoplexie:

— Mi-ai amanetat inelul? Ca să-ți finanțezi complotul?

— Da, domnule.

Privirea lui ultragiată s-a mutat de la chipul ei hotărât la cele uluite ale părinților ei și înapoi.

— Ei bine, a șuierat el furios, se pare că am fost

scutit de o greșeală imensă. Regret doar că nu mi-am dat seama mai devreme că nu erai potrivită să-mi fii soție.

— Lord Clifton, a intervenit Agnes, nu vă pot spune cât de mult regretăm...

— Nu. Eu sunt cel care are regrete – pentru

voi toți. I-a aruncat lui Madeline o privire încărcată de dispreț. Nu știu ce se va alege de tine. Sper că ești conștientă de ce ai fi putut avea, dacă nu ai fi fost atât de proastă.

— Știu exact la ce am renunțat, l-a asigurat Madeline cu o undă de

ironie și un zâmbet dulce amar. Reușise să scape de lordul Clifton, dar prețul fusese mare. Nu numai pentru ea, ci și pentru Logan.

Îi părea rău și pentru părinții ei. Suferința lor era evidentă. În special cea a mamei ei.

— Nu pot să nu mă

gândesc la ce va spune lumea, spusese Agnes cu voce stinsă, iar broderia îi tremura în mână. Nu voi putea suporta ruşinea pe care ne-a adus-o Madeline. E clar că trebuie să plece în străinătate. Vom spune că a decis să-şi termine studiile pe continent.

— Cât timp va trebui să stau departe? întrebase Madeline, înroșindu-se. Nu-i era ușor să o asculte pe mama ei plănuind cum să scape de ea.

— N-am idee, i-a răspuns ea scurt. Oamenii au memoria lungă. Vor trece ani

până când scandalul va fi uitat. Fată prostuță, nici nu-ți dai seama cât de bine ți-ar fi fost dacă te măritai cu lordul Clifton!

— Ți-am spus că nu-l vreau, i-a spus Madeline calmă. Nu mi-ați dat de ales. Sunt dispusă să accept consecințele

faptelor mele.

— Nu ai regrete? a întrebat-o Agnes ultragiată. Ceea ce ai făcut este un păcat, o faptă crudă.

— Știu, a șoptit Madeline. Nu o să-mi iert niciodată că l-am făcut să sufere pe Scott. În ceea ce privește

restul...

— Nu l-ai făcut să sufere pe actorul acela desfrânat, ci pe tine! Ți-ai distrus viața și ai pogorât rușinea asupra noastră.

Madeline tăcuse, convinsă că era ceva în neregulă cu ea... pentru că nu o chinuia deloc

rușinea adusă familiei ei, ci doar durerea pe care i-o provocase lui Logan. Amintirea chipului lui în dimineața în care se despărțiseră – atât de inexpresivă, de controlată – o aducea în pragul agoniei.

Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, s-ar fi

purtat cu totul altfel. Ar fi avut încredere în Logan și ar fi fost sinceră cu el, în speranța că ar fi ascultat-o. Tânjea să-l poată alina, să-l mai vadă o singură dată, să fie sigură că era bine. Dar bunul simț îi spunea că așa ceva nu era posibil. Trebuia să

plece cât mai departe și să salveze ce mai era de salvat din viața ei.

Din nefericire, acest lucru era foarte dificil.

Ușa s-a deschis și servitoarea doamnei Florence, Cathy, a scos capul afară.

— Da? A făcut ochii mari când a văzut-o pe

Madeline. Oh, domnișoară Maddy!

— Bună, Cathy, a spus Madeline. Știu că este o oră destul de nepotrivită, dar vin de departe. Crezi că doamna Florence mă poate primi?

— Fug să o întreb, domnișoară Maddy.

Tocmai și-a terminat cina.

Rămasă în prag, Madeline a inspirat aroma de vanilie atât de liniștitoare și de familiară. Panica a părăsit-o când a văzut-o pe doamna Florence apropiindu-se. Într-o mână ținea un baston

din mahon, încrustat cu argint. Acesta scotea un zgomot surd ori de câte ori înainta câte un pas.

— Maddy, a spus ea cu blândețe.

— Te-ai rănit cumva? a întrebat-o Madeline îngrijorată.

— Nu, draga mea. Numai că vremea rece

îmi pătrunde uneori în oase. I-a luat mâna lui Madeline între degetele ei reci. Ai fugit din nou, copilă?

Madeline a simțit un val de recunoștință. Era singura figură prietenoasă pe care o vedea în ultimele două luni.

— Trebuia să te văd. Am nevoie să mă destăinui cuiva. Și știu că nu mi-ai dezvălui nimănui secretul... și că nu mă vei judeca.

— Nu ai și tu o bunică?

— Doar una, din partea mamei. Madeline s-a gândit o clipă la

bunica ei cea aspră și profund religioasă. Dar nu cred că mi-ar putea fi de ajutor.

— Părinții tăi nu se vor alarma când vor vedea că ai plecat?

Madeline a clătinat din cap:

— Le-am spus că plec în vizită la sora mea

Justine, Cred că s-au bucurat să dispar o vreme de acasă. Le-am provocat destule necazuri. A făcut o pauză, după care a continuat cu voce stinsă: iar altele mă tem că abia urmează.

Doamna Florence i-a susținut privirea.

Ochilor ei nu le scăpa nimic, niciodată. A bătut-o ușurel pe umăr.

— Înțeleg de ce ești aici, draga mea. Ai avut dreptate să vii la mine mai multă decât bănuiești. Intră în salon, copilă. Îi spun eu vizitiului să-ți aducă valizele. Poți să rămâi la

mine cât timp dorești.

— Am și camerista cu mine...

— Îi vom găzdui pe amândoi, și pe ea și pe vizitiu. S-a întors spre servitoarea care aștepta: Cathy, adu-i ceva de mâncare în salon musafirei noastre.

— Nu mi-e foame, a

protestat Madeline.

— Ai slăbit, Maddy... și nu e sănătos pentru cineva în situația ta.

S-au privit cu subînțeles.

— Cum de ți-ai dat seama? a întrebat-o Madeline.

— Cum să nu-mi dau? Doamna Florence a

privit-o cu tristețe. Ochii tăi spun totul. Să înțeleg că familia ta nu a aflat încă?

— Nu, a răspuns Madeline cu voce stinsă. Și nu mă simt în stare să le spun. Mă simt... foarte singură, doamnă Florence.

— Haide înăuntru,

draga mea, și vom sta de vorbă.

Strigăte de entuziasm și aplauze furtunoase l-au însoțit pe Logan la ieșirea de pe scenă. Fusese o reprezentație reușită, deși după părerea lui propria interpretare lăsase de dorit. Încercase să

surprindă adâncimile sufleteşti pe care le presupunea rolul lui, dar o făcuse fără prea mare tragere de inimă.

Logan i-a ignorat pe actorii şi recuziterii care încercau să-i atragă atenţia. A intrat în cabina lui şi şi-a scos cămaşa, aruncând-o pe

podea. În timp ce se îndrepta spre măsuța pe care era așezat ligheanul în care se spăla a văzut ceva cu coada ochiului. S-a întors rapid și a privit-o mirat pe femeia în vârstă așezată în colț.

Se uita la el cu calm, ca și cum ar fi avut toate drepturile din lume să se

afle acolo. Deși era mică de statură avea o prezență care impunea și își purta anii cu o mândrie regală. Mâna cu vene proeminente, încărcată de bijuterii, era încleștată pe mânerul unui baston elaborat, din argint. Părul ei era acum de

culoarea piersicii, dar era clar că fusese cândva roșu ca focul. Ochii ei căprui străluceau plini de interes, fixându-l.

— Mi s-a spus că pot aștepta aici, i-a zis ea.

— Nu obișnuiesc să primesc vizitatori în cabina mea.

— Jocul a fost

acceptabil, a continuat ea, ignorându-i remarca. Curat și ritmat.

Logan a zâmbit ironic, întrebându-se cine naiba era.

— Ai fost un Othello mulțumitor, a continuat ea. Orice alt actor ar fi considerat-o ca fiind performanța vieții.

Numai că eu te-am văzut interpretându-l pe Iago, cu câţiva ani în urmă. Pot să spun că te-am preferat în acel rol... ai fost magistral. Ai un talent unic, atunci când te decizi să-l foloseşti. Mi-am spus adesea că e mare păcat că nu am putut juca împreună,

dar vremea mea trecuse demult atunci când tu abia îți începeai cariera.

Logan o privea cu atenție. Părul ei roșu, figura vag familiară, referirile la teatru...

— Doamna Florence? a spus el întrebător. Ea a dat din cap. Nu era prima oară când un

coleg dorise să-l cunoască, dar niciunul nu fusese atât de direct ca ea. I-a dus mâna la buze. E o mare onoare să vă cunosc, doamnă.

— Știi probabil că avem o prietenă comună, pe ducesa de Leeds. O femeie minunată, nu crezi? Și-a

început cariera în teatru ca protejată a mea.

— Da, știu, a spus Logan îmbrăcând un halat de brocart. A luat borcanul cu cremă de salvie și un prosop și a început să-și curețe bronzul care îl făcuse să semene cu Othello. Doamnă Florence, de

obicei am nevoie de câteva minute de intimitate după o reprezentaţie. Dacă ai vrea să aştepţi în salonul verde...

— Rămân aici, i-a răspuns ea ferm. Am venit să-ţi vorbesc despre o chestiune personală urgentă. Nu e

cazul să fii pudic cu mine. Am fost în camerele multor bărbaţi, la urma urmei.

Logan a râs admirativ. Intrase cu aplomb în cabina lui şi-i pretindea atenţie.

— Foarte bine, doamnă, a spus el sec continuând să-şi cureţe

fața și gâtul. Vorbește. Voi încerca să-mi înfrâng pudoarea.

Ea i-a ignorat remarca sarcastică și a vorbit, hotărâtă:

— Probabil că nu ești la curent cu faptul că domnișoara Madeline Matthews mi-a fost chiriașă în perioada în

care a lucrat aici, la Capital.

Numele ei, rostit pe neașteptate, i-a răsucit un cuțit în rană. Trăsăturile i s-au împietrit:

— Îți sugerez să pleci, dacă ai venit să discutăm doar despre asta.

— Domnișoara Matthews a sosit acasă la mine în seara aceasta, a continuat doamna Florence. Acum doarme. Și trebuie să-ți spun că nu este la curent cu hotărârea mea de a te vizita...

— Ajunge! Logan a lăsat jos prosopul și s-a

îndreptat spre ușă. Când mă voi întoarce vreau să nu mai găsesc pe nimeni în cabina mea.

— Crezi că ești singurul care se simte rănit? l-a întrebat ea. Ești foarte arogant, tinere!

— Iar tu ești o bătrână băgăcioasă, i-a

răspuns el cu răutate. La revedere.

Doamna Florence părea mai degrabă amuzată decât oripilată de insulta primită.

— Am unele informaţii importante pentru tine, Scott. Dacă refuzi să mă asculţi vei regreta într-o bună zi.

Logan s-a oprit în prag.

— Voi risca.

Doamna Florence și-a încrucișat mâinile pe mânerul bastonului și l-a privit cu ochi strălucitori.

— Madeline așteaptă un copil. Oare asta înseamnă ceva pentru

tine? Se uita la el cu atenție, în tăcere, părând să savureze tulburarea pe care o provocase.

Logan rămăsese cu privirea fixată pe perete. Inima îi bătea acum cu putere, răsunându-i în urechi. Era probabil o minciună inventată de

Madeline ca să-l manipuleze în continuare.

A clătinat din cap, orbește.

— Nu. Nu înseamnă nimic.

— Înțeleg. Bătrâna îl privea cu ochi pătrunzători. Știi bine ce se va întâmpla cu

Maddy. Într-o familie ca a ei, singura cale este să nască în secret și să dea copilul unor străini. Fie asta, fie va trebui să plece în lumea largă și să încerce să se descurce pe cont propriu, pentru ea și copilul ei. Nu cred că-ți poate fi pe plac vreuna din aceste alternative.

El s-a forțat să ridice din umeri.

— Să facă orice dorește, din partea mea.

— Refuzi să-ți asumi responsabilitatea?

— Da.

Acum îl privea cu dispreț.

— Se pare că nu ești deloc diferit de tatăl tău.

Logan a izbucnit, înfuriat:

— De unde naiba îl cunoști pe Paul Jennings?

A ridicat mâna de pe baston și i-a făcut semn:

— Vino încoace, Scott. Vreau să-ți arăt ceva.

— Du-te naibii!

Ea a clătinat din cap, văzând cât era de încăpățânat. Și-a deschis săculețul și a scos o casetă mica, verde, din lemn lăcuit.

— Este un dar... O parte din trecutul tău. Nu am niciun motiv să te înșel, crede-mă. Vino să arunci o privire

măcar. Nu ești curios deloc?

— Nu ai nici o legătură cu trecutul meu.

— Ba am, i-a răspuns ea. Soții Jennings nu au fost părinții tăi buni. Le-ai fost încredințat pentru că mama ta a murit la naștere iar tatăl

tău nu a vrut să aibă de-a face cu tine.

O privea de parcă ar fi fost nebună.

— Nu te uita așa la mine, i-a spus doamna Florence zâmbind slab. Nu mi-am pierdut încă mințile.

El s-a apropiat încet.

— Arată-mi.

Ea a scos câteva miniaturi cu rame aurii și i l-a așezat în palmă. În ele era portretul unei fetițe cam de seama Victoriei, fiica Juliei. Era un copil frumos, cu o bonetă roz așezată peste buclele roșii. Logan s-a uitat la micul portret și i l-a înapoiat fără vreun

comentariu.

— Nu înțelegi, nu-i așa? l-a întrebat femeia și i-a întins o altă miniatură. Poate că asta te va ajuta.

Logan se uita la femeia frumoasă, cu trăsături puternice dar bine proporționate. Părul ei bogat, cârlionțat

fusese ridicat în creștet. Părea încrezătoare, înclinată spre flirt, cu ochi de un albastru intens care păreau să privească direct în ochii lui.

Examinând mai bine portretul și-a dat seama că era de fapt versiunea lui feminină.

— Vrei să recunosc că există o anume asemănare, a murmurat Logan. Foarte bine, o văd și eu.

— Ea a fost mama ta, i-a spus doamna Florence, punând miniatura la loc. Se numea Elizabeth.

— Mama mea era –

este – Mary Jennings.

— Spune-mi atunci cu care dintre părinți semeni. Sau cu care dintre frații tăi. Cu nici unul, pot să pun pariu. Dragul meu băiat, tu nu aparții acelei familii. Nu ai făcut niciodată parte din ea. Ești de fapt fiul ilegitim al fiicei mele –

ești nepotul meu. Poate că îți este greu să accepți adevărul, dar adânc în inima ta trebuie să recunoști că așa este.

El a râs:

— Am nevoie de ceva mai multe dovezi. Un set de miniaturi nu este de ajuns, doamnă.

— Întreabă-mă orice vrei.

Logan și-a încrucișat brațele la piept și s-a sprijinit de ușă.

— Bine. Spune-mi de ce nu ne-am cunoscut până acum... bunică.

— Mult timp nu am știut de existența ta. Tatăl tău mi-a spus că ai

murit odată cu mama ta. A ținut secretă nașterea ta și te-a dat în grija familiei Jennings. Tatăl tău și cu mine nu ne-am înțeles niciodată iar el a vrut să fie sigur că nu voi avea nici un fel de influență asupra ta. Sunt convinsă că s-a temut că, dacă ne vom

cunoaște, te voi atrage spre lumea teatrului și a vrut să prevină asta cu orice preț. Mama ta a fost actriță, știi...

Doamna Florence a făcut o pauză iar fața i s-a luminat de un zâmbet.

— Nu știi câtă plăcere îmi face succesul tău, dragul meu băiat.

Într-un fel este răzbunarea perfectă. După cât s-a chinuit tatăl tău să te împiedice, tu ţi-ai găsit drumul spre teatru... şi ai devenit unul dintre marii actori ai timpului tău.

Logan s-a îndepărtat de uşă. Deşi nu credea

nici un cuvânt, a simțit nevoia să bea ceva. S-a apropiat de dulăpiorul din colțul camerei și a căutat până când a găsit o sticlă de coniac.

— Ce idee excelentă! A auzit vocea femeii, în spatele lui. Puțin alcool îmi va alunga frigul din oase.

Logan a găsit într-un sfârșit și un pahar curat, i-a turnat niște coniac și i-a întins paharul, apoi a luat o înghițitură direct din sticlă. O senzație de căldură ia cuprins gâtul și pieptul.

— Continuă, i-a spus. Aș vrea să aud și sfârșitul acestei povești

captivante. Cum de ai aflat că aș fi bastardul fiicei tale?

Ea l-a privit mustrător la auzul cuvintelor pe care le folosise dar a continuat, calmă.

— Nu am bănuit nimic până în clipa în care te-am văzut pe

scenă, pe când aveai cam douăzeci de ani. Asemănarea izbitoare cu fiica mea m-a frapat. Am început să pun întrebări despre trecutul tău și suspiciunile s-au adâncit. Așa că m-am dus la tatăl tău și l-am acuzat că mi-a ascuns existența unui nepot. A

recunoscut totul. La vremea aceea nu-i mai păsa dacă aflam sau nu de existența ta. Iar tu hotărâseși deja să devii actor, așa că nu mai putea face nimic care să te întoarcă din drum.

— Mie de ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu aveai nevoie de

mine pe-atunci. Aveai familie și nu te îndoiai câtuși de puțin de identitatea ta. Nu avea rost să te bulversez sau să fac ceva care ți-ar fi putut afecta cariera, i-a zâmbit și l-a privit pe deasupra ochelarilor și a mai luat o înghițitură de coniac. Am fost mereu la

curent cu ceea ce făceai, prin intermediul Juliei. Fără să mă știe nimeni, mi-am făcut griji pentru tine și m-am bucurat de succesele tale.

— Julia a știut?

— Nu, a spus ea repede. Nu era nevoie ca ea să știe. Cred că singurii care îți

cunoaștem adevărata identitate suntem eu, Jennings și bineînțeles tatăl tău.

Logan a zâmbit sarcastic:

— De-abia aștept să aflu cine este.

— Nu știi? i-a răspuns ea cu blândețe. Credeam că ți-ai dat

seama, de-acum. Îi semeni în multe privințe. Este contele de Rochester, dragul meu băiat. De aceea ți-ai petrecut copilăria pe domeniul lui, la umbra conacului său. Dacă nu mă crezi, du-te la el și întreabă-l.

Logan s-a întors cu

spatele, împiedicându-se de măsuța de machiaj. Cu gesturi neîndemânatice a pus sticla jos și s-a sprijinit de suprafața netedă. Rochester era tatăl lui... nu era posibil.

Nu putea fi adevărat. Dacă era așa, însemna că Andrew îi era frate

vitreg. Nici măcar Rochester nu putea fi într-atât de crud, nu putea să-și privească fiii crescând împreună fără să le spună că erau rude. Unul crescuse în lux, în bogăție, iar celălalt cunoscuse doar foame și abuzuri.

— Nu se poate...

Logan și-a dat seama că vorbise cu voce tare abia când a auzit-o pe doamna Florence răspunzându-i.

— Acesta este adevărul, dragul meu. Îmi pare rău că ți-am spulberat iluziile. Sper doar că soții Jennings au fost niște părinți

cumsecade. Rochester a avut grijă cel puțin ca tu să crești sub ochii lui.

Amărăciunea aproape că l-a înecat. Ar fi vrut să-i spună ce fel de viață dusese, cât suferise din cauza brutalității lui Jennings și a indiferenței așa zisei lui mame. Iar Rochester știuse toate

astea. Logan a tăcut însă, strângând din dinți. Din nefericire, nu a părut să fie în stare să-și ascundă adevăratele sentimente.

— Ei bine, a spus doamna Florence privindu-l cu atenție, înțeleg că nu au fost vremuri tocmai fericite.

Este și vina mea, în parte. Nu ar fi trebuit să-l cred pe Rochester – ar fi trebuit să cer dovezi legate de așa-zisa ta moarte. Dar am fost prea absorbită de durerea pierderii fiicei mele.

Logan simțea că i se învârte capul. A căutat

pe pipăite un scaun și s-a așezat. A auzit o bătaie în ușă și vocea unui angajat care venise să-i ia costumul la spălat.

— Sunt ocupat! i-a strigat. Vino mai târziu.

— Domnule Scott, vă așteaptă niște admiratori...

— Îl omor pe cel care

îndrăznește să intre pe ușă.

Lăsaţi-mă în pace.

— Am înţeles, domnule. În cabină s-a lăsat din nou tăcerea.

— Julia a avut dreptate în ceea ce te privește, a spus într-un final doamna Florence, terminând băutura din

pahar. Mi-a spus cândva că nu ești fericit. Este unul dintre motivele pentru care am încurajat-o pe Madeline să te seducă, i-a susținut fără să clipească privirea uimită, acuzatoare. Da, am știut totul despre planul ei, deși nu eram foarte sigură în privința

motivației. Am sperat să te îndrăgostești de ea. Am crezut că o fată ca Madeline te va face fericit.

— De ce naiba te-ai amestecat în viața mea? i-a spus el cu sălbăticie.

Doamna Florence nu a părut impresionată de accesul lui de furie.

— Păstrează-ți pasiunea pentru scenă, l-a sfătuit ea. Poate că am greșit, dar urletele tale nu vor schimba nimic.

A reușit cumva să-și recapete calmul.

— De ce acum? a întrebat-o el printre dinți. Dacă tot ce mi-ai

spus este adevărat – deși eu nu cred nici un cuvânt – de ce ai venit tocmai acum?

Ea i-a zâmbit ușor provocator.

— Istoria pare să se repete. Mi s-a părut o ironie faptul că ești pe cale să te comporți asemenea tatălui tău și

să-ți condamni copilul la o viață asemănătoare cu a ta: nu va avea cine să-l apere, cine să-i asigure cele necesare. Am crezut că dacă te determin să-ți conștientizezi trecutul vei avea șansa să te porți onorabil față de Maddy.

— Și dacă nu vreau? a răbufnit el, roșu la față.

Nu poți face nimic, nu-i așa?

— Dacă nu vii după Maddy, eu am posibilitățile financiare să-i asigur ei și copilului o viață confortabilă. Copilul ei este strănepotul meu și voi face orice îmi stă în putere să-l ajut... să-i

ajut pe amândoi.

Logan o privea clătinând din cap. Părea fragilă dar avea o voință uimitoare.

— Joci dur, i-a spus el. Aproape cred că suntem rude.

Doamna Florence părea să-i fi citit gândurile. I-a zâmbit

iar.

— Când mă vei cunoaște mai bine nu te vei mai îndoi de asta, dragul meu. S-a ridicat de pe scaun, s-a sprijinit în baston iar Logan a sărit să o ajute, cu un gest automat. Plec acasă, i-a spus. Vii cu mine, Scott? Sau ai de gând să

ignori buclucul la care și tu ai contribuit?

I-a dat drumul și s-a strâmbat. Singurul lucru onorabil pe care îl putea face era să se căsătorească cu Madeline. Dar i se părea scandalos de-a dreptul să fie forțat să facă asta. În plus, el nu fusese

niciodată un bărbat onorabil.

S-a uitat lung la sticlă, tentat să bea până avea sa uite de toate.

— O să chelești de tot dacă nu încetezi, i-a spus doamna Florence.

Logan și-a dat seama că revenise la vechiul obicei de a se trage de

părul din frunte atunci când era absorbit de ceva. A lăsat mâna jos, bombănind.

— Ai mândria rănită pentru că Maddy te-a păcălit, i-a spus doamna Florence. Sunt convinsă că vei avea nevoie de timp ca rănile să se vindece. Dar dacă vei

reuși să privești dincolo de asta, vei vedea că o fată speriată are nevoie de ajutorul tău...

— Știu care îmi este datoria, a spus el sec. Numai că nu știu dacă o voi mai putea privi vreodată în ochi pe Madeline.

Doamna Florence s-a

încruntat, bătând nerăbdătoare cu bastonul în podea în timp ce el s-a apropiat din nou de masă și a mai luat o gură de coniac. Simțea nevoia să o pedepsească pe Madeline, să o umilească, așa cum făcuse și ea... și totuși

abia aștepta să o revadă.

— Vii cu mine? l-a întrebat doamna Florence.

El a lăsat jos sticla și a dat din cap.

— Și ce-i vei oferi?

— Voi ști după ce voi sta de vorbă cu ea, a mormăit el, căutând o cămașă curată. Iar acum,

dacă nu te superi, aș vrea să mă schimb... fără spectatori.

Capitolul 10

Când au intrat în casă, ceasul bătea miezul nopţii.

— Unde este? a întrebat Logan.

— Are nevoie de odihnă, a spus femeia. Vei fi condus într-o altă cameră unde poţi rămâne până la o oră

decentă, mâine dimineață...

— Unde este? a repetat el, gata să ia la rând toate camerele ca să o găsească pe Mpdeline.

Doamna Florence a oftat

— Este sus, în camera de la capătul holului. Te

previn însă: dacă o tulburi în vreun fel...

— Fac ce vreau cu ea, i-a răspuns el cu răceală. Și nu doresc să fiu întrerupt.

Ea a dat ochii peste cap, într-un gest teatral și i-a făcut loc să treacă.

Logan a străbătut tăcut casa încărcată de

amintiri legate de lumea teatrului. A urcat la etaj și a localizat camera lui Madeline. Inima îi bătea cu putere când a apăsat pe clanța din alamă. Simțea cum sângele îi curgea năvalnic prin vene. Reacția pe care o avea îl alarma... era tentat să se întoarcă pe

călcâie și să fugă... dar nu reușea să ia mâna de pe clanță.

După un timp destul de îndelungat a intrat în cameră. Singurul sunet pe care l-a făcut a fost cel al cheii care se învârtea în broască. A ghicit conturul siluetei ei în pat, i-a văzut părul

răvășit pe pernă. Sânii i se mișcau într-un ritm regulat. Și-a amintit senzația pe care o încercase când îi simțise răsuflarea pe piele, când trupul ei gol se lipise de-al lui.

S-a așezat pe un scaun, lângă pat, incapabil să-și ia ochii

de la ea. După două luni de amorţeală, viaţa părea să revină în corpul lui. Ar fi vrut să o facă a lui chiar atunci, să o pătrundă înainte de a o dezbrăca complet, înainte ca ea să se trezească pe deplin.

A rămas ore întregi în întuneric, privind-o cum

dormea. Cea mai neînsemnată mișcare pe care o făcea îl fascina: felul în care strângea degetele, în care își răsucea capul pe pernă. Prin viața lui trecuseră multe femei – pline de erotism, talentate, pasionale – dar nici una nu avusese un asemenea

efect asupra lui.

Era bucuros că starea în care era făcea necesară o nuntă făcută în grabă. Oricum avea să îndure batjocura londonezilor pentru că fusese „prins în laţ”. Fără îndoială aveau să apară numeroase caricaturi cu el întruchipat de un bou

cu un inel în nas, dus de funie de o ciobăniță însărcinată. Poate că avea să fie și mai rău de atât. Oamenilor le făcea plăcere să râdă de celebritățile zilei iar el era o țintă foarte vizibilă.

S-a gândit la ce aveau să spună prietenii lui, în

special Andrew. Cu siguranță că Andrew avea să se amuze copios de întreaga situație, ticălosul! înainte să apuce să se gândească la el, la Rochester și la problema paternității silueta firavă din pat a început să se miște. Se lumina de ziuă.

Deși Logan nu a scos nici un cuvânt, Maddy și-a dat seama imediat că era cineva în cameră. S-a întors spre el, murmurând ceva pe jumătate adormită. Sunetul ca de pisică l-a excitat și l-a enervat deopotrivă. Catalogase iubirea pentru ea ca pe o

nebunie de moment... dar se părea că ea avea și acum aceeași putere asupra lui. Tânjea după ea, fizic dar și emoțional. Ea îl făcuse să-și piardă detașarea datorită căreia se simțise mereu în siguranță. Niciodată nu avea să se mai simtă

superior altora. Madeline îi demonstrase că era și el om, și deci vulnerabil. Avea de gând să o pedepsească pentru asta, în toate felurile posibile.

Madeline a deschis ochii și l-a privit uimită. El a așteptat ca ea să dea semne că l-a recunoscut

și abia apoi s-a mișcat, aplecându-se deasupra ei și imobilizând-o.

Madeline a oftat când Logan a dat deoparte cearșafurile, dezvelindu-i trupul. Cămașa de noapte i se ridicase în somn, până la mijloc. Privirea lui fierbinte și aerul rece din încăpere

au făcut ca sfârcurile să i se întărească. Se întreba dacă nu cumva visa. Cum de știuse să vină acolo? Probabil îi spusese doamna Florence.

Privirea lui a coborât pe sânii ei. Mâna lui mare i-a acoperit unul din ei și s-a jucat cu el

până a auzit-o gemând înăbuşit. Degetele l-au cuprins strâns, aproape provocându-i durere. Mult prea uimită ca să poate scoate un cuvânt, Madeline îl privea în ochii albaştri.

I-a dat drumul sânului şi şi-a coborât palma pe pieptul ei.

— Ești la fel de frumoasă cum îmi aminteam, a spus cu vocea joasă, catifelată pe care ea și-o amintea atât de bine. Cred că trebuie să o consider o compensare a faptului că mă pricopsesc cu tine pe viață.

Degetele lui au

alunecat pe adâncitura dintre coapsele ei, dar Madeline l-a prins de mână.

— Te rog, i-a șoptit, nu aici.

Logan și-a tras brusc mâna:

— Vei fi examinată de doctorul Brooke, chiar azi, i-a spus sec.

Dacă sarcina se confirmă, te duc înapoi la părinții tăi și le spun că intenționăm să ne căsătorim. Voi obține licența specială și voi face toate pregătirile necesare. Totul ar trebui să se întâmple înainte de Anul Nou.

Madeline clipea des,

confuză. El voia să se însoare în cel mult două săptămâni. Dar nu era bine... se vedea clar în privirea lui că ideea îl revolta.

— Nu e nevoie să facem asta, a spus ea. Nu am nici cea mai mică intenție să te forțez să te însori cu mine.

— Nu? a întrebat-o el, calm. Atunci de ce ai venit la Londra?

— Eu... voiam să stau de vorbă cu doamna Florence.

— Și nu te-ai gândit că ea va veni la mine, i-a spus el sceptic.

— Nu. Nu ar fi trebuit să-ți spună

nimic.

El s-a strâmbat și i-a dat drumul. Așezat pe marginea patului, a privit cum ea se acoperea cu un cearșaf.

— Aș fi vrut să fi ales pe altcineva care să cunoască fericirea de a se culca cu tine, i-a spus în zeflemea. Dar de

vreme ce mi-ai făcut mie această onoare și ne găsim acum în încurcătura asta, nu am de ales: trebuie să mă însor cu tine. Doar așa pot fi sigur că nu va duce lipsă de nimic copilul meu.

— Mă pot descurca și singură. Nu trebuie să-ți

faci griji nici pentru mine nici pentru copil.

— Mi se pare că nu înțelegi, drăguța. Nu-mi pasi câtuși de puțin ce se întâmplă cu tine, dar vreau acest copil. Nu-l voi lăsa la cheremul familiei tale.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, i-a spus ai

răspicat. Nu aș putea trăi lângă un bărbat care ma urăște.

— Nu vom sta prea mult împreună. Eu am mai multe reședințe. După nașterea copilului vei putea alege una din ele. Iar eu îmi voi petrece mare parte din timp la teatru, ca de

obicei.

Madeline încerca să-și imagineze aranjamentul pe care i-l propunea el. Înțelegea că el dorea să se răzbune pentru cât de mult îl rănise. Nu avea să mai fie vorba de tandrețe, de apropiere între ei. Nu aveau să se bucure de

sosirea pe lume a copilului lor. Iar dacă afla că ea îl mai iubea încă, avea să folosească acest lucru împotriva ei fără milă.

— Răspunsul este nu, a spus ea. Nu trebuie să te căsătorești cu cineva pe care nu-l iubești doar pentru binele copilului.

Voi avea grijă de el și te voi lăsa să-l vezi oricând...

— Eu nu te rog nimic, Maddy. Îți spun ce se va întâmplă. Și voi avea toate drepturile imaginabile asupra copilului pentru că tu vei fi a mea, trup și suflet.

— Nimic nu mă poate face să mă răzgândesc, a spus Madeline, conștientă că nu ar fi putut trăi știind că el o disprețuia. Nu mă poți obliga să mă mărit cu tine... S-a oprit pentru că el o trântise pe spate pe pat și o ținea imobilizată.

— Nu pot, zici? a întrebat-o el aplecându-se deasupra ei. A lăsat-o să-i simtă erecția în timp ce își înclești degetele în umerii ei. N-ai nici cea mai mică idee ce pot face, drăguțo. Eu obțin ceea ce-mi doresc, indiferent de prețul plătit. Ar fi bine să

cedezi fără luptă – ți-ar fi mult mai ușor.

Scandalizată, Madeline încerca să scape de sub apăsarea lui. El era însă mult prea greu iar mușchii îi păreau de oțel. Cu fiecare mișcare, ea îi simțea sexul tot mai aproape de trupul ei, așa

că într-un final s-a relaxat, oftând adânc.

— Ar fi trebuit să știi că vei plăti pentru ce mi-ai făcut, i-a spus Logan. Trupul tău îmi va sta la dispoziție oricând. Și nu te aștepta să fie ca mai înainte. Nu va fi nici pe departe la fel de plăcut.

Madeline a tăcut. Prin minte îi treceau sute de planuri, care mai de care mai nebunești. Avea să găsească o modalitate de scăpare înainte ca nunta să aibă loc.

Logan i-a citit cu ușurință gândurile și a zâmbit.

— Nici să nu te gândești să fugi. Pentru că te voi găsi oriunde și atunci o să-ți pară rău că te-ai născut.

Ea și-a coborât privirea.

— Toată lumea își va da seama că ai fost obligat să te însori.

— Știu. Nu am nici

cea mai mică îndoială că vom fi subiect de bârfă.

Și avea să o pedepsească și pentru asta, și-a spus.

O ținea strâns de umeri, provocându-i durere. A ridicat mâinile ca să-l îndepărteze, lipindu-și palmele de pieptul lui.

— Ești prea greu, i-a spus arcuindu-se sub el. Te rog, dă-te deoparte.

Logan a scos un sunet înfundat, de parca mișcarea șoldurilor ei l-ar fi pus pe jar. S-a lăsat pe o parte, intenționând să-i dea drumul, dar în loc de asta a tras-o după el. Piciorul lui și-a găsit

loc între pulpele ei iar sânul ei era foarte aproape de buzele lui. Aproape că îl putea atinge cu vârful buzelor.

Un val de plăcere i-a străbătut trupul. Acum... acum... pulsul îi răsuna în urechi, îndemnându-l să o facă a lui. Parfumul ei dulce, ca

un elixir îl scotea din minți. Voia să o guste, să o atingă peste tot. Mâna i-a tremurat când i-a cuprins sânul, rotund și ferm.

A auzit-o protestând slab, i-a simțit trupul vibrând și brusc tentația a devenit de neoprit, i-a prins sfârcul între buze,

l-a umezit prin materialul subțire și i-a savurat dulceața. Palma lui a coborât de pe sân până pe coaste. Ea a țipat ușor și a părut să încerce să-i îndepărteze capul, apoi a renunțat și și-a trecut degetele prin părul lui. Se căutau înfometați, într-o

căutare sălbatică a satisfacţiei.

Logan şi-a coborât mâna spre pântecul ei, acolo unde ea îi purta sămânţa. Gândul că acolo era copilul lui l-a adus brusc la realitate. S-a răsucit şi a coborât din pat.

— Îmbracă-te, i-a

spus cu o voce lipsită de expresie. S-a îndreptat spre ușă. Trimit după doctor.

— Logan... Am vrut să-ți spun că... îmi pare rău pentru ce am făcut.

— O să-ți pară și mai rău, pe viitor.

Lui Madeline nu i s-a părut umilitor faptul că

era examinată de doctorul Brooke, ci prezența lui Logan în încăpere. Stătea într-un colț și privea impasibil, de parcă aștepta să i se spună că nu exista nici o sarcină. Și-a fixat privirea în tavan, concentrându-se asupra modelului grecesc.

Undeva, adânc în suflet, spera și ea să nu fie însărcinată. Dar nu putea nega prezența unui copil înăuntrul ei și știa exact ce avea să spună doctorul Brooke.

Se întreba dacă Logan avea să fie un tată blând, dacă animozitatea față de ea avea să se

răsfrângă și asupra copilului. Nu... nu putea să-l considere pe copil responsabil pentru ceea ce nu era vina lui. Poate că timpul avea să-l îmblânzească... era singura ei speranță.

Doctorul s-a îndepărtat de pat și a privit-o grav, ușor

dezaprobator. Inima i s-a strâns.

— În urma consultului și cunoscând data ultimului ciclu, cred că vei naște undeva la sfârșitul lunii iunie, domnișoară Ridley.

Madeline s-a înfășurat cu halatul. Nu s-a mai obosit să-i spună

adevăratul ei nume, pentru că nu voia să-i povestească întreaga ei situație. Spre ușurarea ei, nici Logan nu l-a corectat.

— Poate că paternitatea îți va face bine, i-a spus doctorul lui Logan. Te vei mai gândi și la altceva în

afară de blestematul acela de teatru.

— Fără îndoială, a încuviințat Logan lipsit de entuziasm.

— Dacă vreți ca eu să fiu doctorul personal al domnișoarei Ridley, aș vrea să-i dau unele indicații...

— Chiar te rog.

Logan a ieșit grăbit din cameră.

I se părea că suferea brusc de claustrofobie. Știa sigur că Madeline era însărcinată dar asta n u îl bucura deloc. Copilul nu i se părea real. De fapt nimic din ce se întâmplă nu i se părea adevărat. I se

părea însă ciudat că furia pe care o simţise de două luni încoace părea să fi scăzut considerabil începând cu dimineaţa aceea. Părea cuprins de un sentiment de uşurare. A coborât treptele, făcând planuri în tăcere. Avea multe de rezolvat în

următoarele două săptămâni.

Doamna Florence îl aștepta în capul scării. L-a privit plină de speranță.

— Bănuielile lui Madeline sunt sau nu întemeiate? i-a citit răspunsul în privire. Oh, ce veste minunată! A

zâmbit iar chipul i s-a luminat. La ce te gândești de ești atât de serios?

— Mă gândesc că ar fi trebuit să te dau afară din cabina mea, aseară, în loc să te ascult.

Doamna Florence a râs.

— Îmi imaginez că

nici Madeline nu este prea încântată de amestecul meu. Mă consolez însă cu ideea că îmi veți mulțumi amândoi, într-o bună zi.

— Eu n-aș conta prea tare pe asta... bunică. A accentuat intenționat ultimul cuvânt.

Ea și-a înclinat capul

și l-a privit cu ochi strălucitori:

— Ai început deci să-mi crezi povestea?

— Nici un cuvânt măcar, până nu-l văd pe Rochester.

— Cât de suspicios poţi fi! E clar că ai ceva din Rochester. Eu una am fost mereu

optimistă.

Logan nu a atins-o pe Madeline nici măcar o dată în timpul drumului spre Gloucestershire. Stăteau așezați față în față iar conversația lor era punctată de lungi tăceri. Camerista lui Madeline, Norma îi urma într-o altă trăsură,

ca să nu le tulbure intimitatea.

— Cum merge teatrul? l-a întrebat Madeline.

A privit-o deopotrivă defensiv și acuzator, ca și cum o bănuia că își bătea joc de el.

— Nu ai citit în Times? a întrebat-o

ironic.

— Mă tem că nu. Nu am avut deloc contact cu lumea înconjurătoare în răstimpul în care părinții mei au încercat să hotărască ce aveau de făcut cu mine. A ridicat o sprânceană, preocupată. Nu a fost un sezon reușit?

— Nu, i-a răspuns el scurt. Criticii au fost necruțători.

— Dar de ce...

— Vina a fost doar a mea, a murmurat el.

— Nu înțeleg, a exclamat ea. Erai strălucitor la repetiții și am crezut că... Vocea i s-a stins când a înțeles că

piesele despre care era vorba se jucaseră după ce ea părăsise Londra. Și-a amintit chipul lui, privirea lui ciudată din ziua în care îl părăsise și inima i s-a strâns. Deci îi mai făcuse rău și într-o altă privință. Ai fost foarte bolnav, la fel mulți dintre actorii

companiei. Sunt sigură că în timp și tu și ei vă veți recăpăta abilitatea de a...

— Nu am nevoie să-mi găsești tu scuze, a ripostat el.

— Așa este... îmi pare rău.

— Regret că îți rănesc vanitatea, dar

dificultăţile mele profesionale nu au nici o legătură cu tine. După ce-ai plecat mi-a fost incredibil de uşor să mi te scot din minte, până aseară, când m-am pomenit cu doamna Florence în cabină.

Obrajii îi ardeau din cauza umilinţei. Era

exact ce urmărise el, și-a zis Logan, satisfăcut.

— Aș vrea să pot spune același lucru, dar eu m-am gândit la tine zi și noapte. Nu-mi voi ierta niciodată purtarea față de tine. Dacă ai ști cât de mult am... S-a oprit, stăvilind avalanșa de cuvinte.

Logan a strâns din dinți. Se dovedea într-atât de vulnerabilă că nu mai avea nici un haz să o zdrobească. S-a simțit brusc rușinat și enervat.

A văzut-o pe Madeline închizând ochii și rezemându-și capul, cu un oftat. Pălise brusc iar pielea ei

contrasta puternic cu tapițeria de culoarea ciocolatei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el cu asprime.

Ea a clătinat din cap și i-a răspuns continuând să țină ochii închiși.

— Nimic. Numai că

mă simt așa... câteodată... Trăsura s-a poticnit într-un bolovan iar ea a strâns din buze.

Logan o privea bănuitor, întrebându-se dacă nu cumva încerca să-i câștige simpatia. Nu, era mult prea palidă ca să se prefacă. Acum, că se gândea mai bine, și

Julia avusese greţuri în primele trei luni de sarcină şi lipsise frecvent de la teatru.

— Să-i spun vizitiului să oprească?

— Nu. Sunt bine... zău.

Dar nu părea deloc aşa. Logan s-a încruntat şi a început să bată cu

degetele pe genunchi. Fusese prea ocupat ceva mai devreme ca să insiste ca ea să ia micul dejun. Din câte știa el, ea nu mâncase nimic întreaga zi.

— Vom ajunge curând la Oxford. Ne oprim la un han și mănânci ceva.

Madeline a clătinat din cap înainte ca el să termine fraza.

— Îți mulțumesc, dar numai gândul la mâncare... Și-a dus mâna la gură și a inspirat adânc.

— Vom opri imediat, i-a spus el ridicând o sticlă de apă din cufărul

din mahon aflat în trăsură. A umezit o batistă și i-a întins-o. Ea i-a mulțumit în șoaptă și și-a pus-o pe frunte.

Și-a amintit de coșul cu provizii pe care i-l dăduse doamna Florence. A căutat sub banchetă și a găsit câteva fructe,

brânzeturi, câteva felii de pâine neagră și pandișpan învelit într-o bucată de pânză umedă.

— Uite, încearcă să mănânci ceva, i-a spus întinzându-i o bucată de pâine.

Ea a întors capul.

— Nu pot să înghit nimic.

S-a așezat lângă ea și i-a apropiat pâinea de gură.

— Ia măcar o înghițitură, la naiba! Doar n-o să ți se facă rău în trăsura mea!

— N-o să-ți distrug prețioasa trăsură, i-a răspuns ea.

Lui Logan îi venea să

zâmbească văzând-o cât era de nesupusă, i-a umezit din nou batista, a împăturit-o și i-a pus-o pe frunte.

— Ia o înghițitură măcar, i-a spus cu mai multă blândețe.

L-a ascultat și a început să mestece ceva ce părea să aibă gust de

rumeguș. Într-un final a reușit să înghită, străduindu-se să nu verse. Lui Logan i s-a părut că îi revenea culoarea în obraji, așa că a insistat:

— Încă una.

A mâncat încet și i s-a părut că într-adevăr începea să se simtă mai

bine. S-a relaxat și a oftat adânc.

— Sunt mai bine, mulțumesc.

Logan și-a dat seama că o ținea strâns pe după umeri. Capul ei era pe umărul lui, sânul îi apăsa ușor pieptul. Poziția era atât de naturală, de confortabilă

că abia atunci o conștientizase. Și-a amintit de zilele în care fusese bolnav iar ea avusese grijă de el. Indiferent ce altceva făcuse, nu uita că-i fusese alături și-l îngrijise, îi dăduse speranță și un stop de fericire.

După care îi luase totul.

Copleşit de amărăciune, i-a dat drumul.

— Pe viitor să ai grijă de tine, i-a spus revenind pe locul lui. Nu-mi place să fac pe infirmiera.

Madeline era moartă

de spaimă când trăsura a intrat pe aleea care ducea la casa părinţilor ei, aflată printre dealurile molcome din Gloucestershire.

Domeniul familiei Matthews era mai impresionant decât casa în sine, care părea nepotrivită cu restul de

clădiri, mult mai joase. Casele minuscule, cu una sau două camere fuseseră adăugate ulterior, pentru bucătărie și servitori.

Logan s-a uitat pe geamul trăsurii dar nu a făcut nici un comentariu.

— Părinții mei nu vor

agrea ideea căsătoriei, a spus Madeline netezindu-și fusta. Era îmbrăcată într-o rochie anostă, cu o croială copilărească. Corsetul i se părea deja prea strâmt pe sâni. S-a întrebat cum de părinții ei nu bănuiseră că putea fi însărcinată.

— Cred că vor fi încântaţi de-a dreptul că te măriţi când vor afla în ce stare te afli, i-a răspuns el.

Madeline nu l-a privit când a spus:

— Părinţii mei nu au o părere prea bună despre cei din lumea teatrului. Cred că ar

prefera să moară decât să mă vadă măritată cu un actor.

— Nu mă mir că m-ai ales pe mine, a șoptit, privind-o atent. Nu numai că ai scăpat de povara virginității dar ai reușit să găsești un bărbat care să-i ofenseze pe părinții tăi.

— Nu am vrut să afle nimeni cu cine m-am culcat, i-a răspuns ea. Trebuia să rămână un secret.

Logan s-a strâmbat și și-a înghițit comentariul acid, amintindu-și că nu era momentul să se certe. Avea un singur obiectiv – să-l informeze

pe Matthews de evenimentul care urma să aibă loc peste două săptămâni.

Trăsura a oprit în fața casei. Logan a ajutat-o pe Madeline să-și pună pelerina, i-a legat-o strâns în jurul gâtului și i-a prins bărbia între degete. A privit-o în

ochi, străduindu-se să nu-i lase semne pe piele din cauza strânsorii:

— Vreau ceva de la tine, i-a șoptit. Nimeni nu trebuie să știe că nu suntem încântați de această căsătorie. Oricine ne vede, inclusiv părinții tăi, trebuie să creadă că este un

aranjament dorit de amândoi. O singură privire nefericită, o aluzie că ești obligată să te măriți și-ți sucesc gâtul. E clar?

— Nu sunt actriță, i-a răspuns ea. Nu știu cât de convingătoare voi fi. Dacă te aștepți să intru pe ușă și să mă prefac

fericită...

— Exact asta aştept de la tine. S-a auzit o bătaie discretă în uşa trăsurii. Vizitiul dorea să-i ajute să coboare, dar Logan l-a ignorat. Arăţi ca naiba, a continuat el privindu-i chipul palid. Zâmbeşte. Şi încearcă să te relaxezi.

— Nu pot. I-a aruncat o privire plină de teamă.

Logan o privea, gândindu-se că avea să fie a lui pentru tot restul vieții. Sângele lor urma să se amestece în venele copilului lor. Și nimeni nu trebuia sa știe cum stăteau cu adevărat

lucrurile între ei. Iar mândria lui avea să fie satisfăcută doar dacă Madeline arăta și se comporta ca o femeie îndrăgostită, dacă îl accepta drept soț cu o aparentă bucurie.

I-a cuprins fața între palme și și-a apropiat buzele de ale ei. A

sărutat-o cu toată măiestria de care era în stare, explorând-o și mângâind-o cu limba până când ea i-a răspuns, neajutorată. Când a ridicat capul, ea respira întretăiat iar fața îi era roșie ca focul.

Logan s-a tras înapoi și a cercetat-o cu

privirea:

— Așa e mai bine.

A ajutat-o să coboare și a condus-o pe aleea pietruită care ducea la ușa din față. Vizitiul alergase deja înaintea lor și bătuse la ușă, anunțându-le sosirea. Aerul cald, plăcut i-a învăluit pe amândoi.

Logan o ținea pe după talie, într-un gest afectuos cu care urmărea să-i șocheze pe soții Matthews. Deși Madeline știa că susținerea lui era doar de aparență, era recunoscătoare. Se întreba cum aveau să reacționeze părinții ei la

veste. Lui Logan Scott îi lipseau originea aristocratică și moștenirea de familie. Mai mult decât atât, spuseseră foarte clar că un bărbat cu o profesie nu era potrivit pentru nici una dintre fetele lor, chiar dacă erau doctori sau avocaţi. Iar ideea

unui actor în familie era de neacceptat.

Ambii ei părinți au apărut în prag, uimiți și oripilați deopotrivă. Chipul aristocratic al mamei ei era palid iar gura i se rotunjise într-o expresie de indignare.

— Ar fi trebuit să fii cu Justine!

— A avut loc o schimbare de planuri, i-a răspuns Logan făcând un pas înainte și înclinându-se ușor. Este o onoare să vă cunosc, lady Matthews.

Madeline s-a înfiorat văzând că mama ei l-a jignit în mod deliberat, dându-se un pas înapoi

și refuzând să facă cel mai neînsemnat gest de bun-venit.

— Domnule Scott, i-a spus lordul Matthews, privindu-i neîncrezător pe amândoi, poate că ar fi mai bine să ne retragem în salon, să-mi poți explica.

— Da, domnule.

Lordul Matthews s-a întors amenințător spre fiica lui.

— Nu e cazul să vii și tu. Te vei duce în camera ta și vei rămâne acolo. Mă ocup de tine mai târziu. Madeline a dat să protesteze dar a fost întreruptă de Logan.

— Madeline va rămâne cu noi, domnule. Prezența ei este necesară pentru că va trebui să discutăm chestiuni legate și de viitorul ei.

— Așa cum ți-am mai zis, Scott, mă voi ocupa eu de viitorul fiicei mele. Dai dovadă de o

mare îndrăzneală venind aici și amestecându-te într-o situație care nu te mai privește.

— Mă tem că nu este atât de simplu, domnule. Continuând să o țină pe după mijloc, i-a urmat pe soții Matthews într-un salon minuscul cu mobilier de

mahon și ornamente aurii. Singurul tablou din încăpere era un peisaj al unui pictor necunoscut. Lady Matthews s-a așezat și le-a făcut semn și celorlalți să facă la fel.

— Poți sta acolo, i-a spus cu răceală, arătând spre un scaun mai

îndepărtat de celelalte. Logan a simţit-o cum se încorda, i-a luat mâna rece şi a dus-o să se aşeze pe o banchetă, lângă el. S-a uitat la lady Matthews, provocând-o din priviri să spună ceva. Ea s-a mulţumit să-i arunce o privire de gheaţă. Unii ar fi spus că

lady Matthews era o femeie frumoasă, dar chipul ei era complet lipsit de căldură. Pe frunte avea două riduri adânci, orizontale, care îi dădeau un aer foarte hotărât. Și-a dat seama că atunci când lua o hotărâre, lady Matthews nu mai putea fi

determinată să se răzgândească. Nu era de mirare că Madeline fugise de la școală, doar ca să scape. Nu era de mirare că urzise acel plan ridicol, ca să scape de căsătoria aranjată pentru ea. Putea doar să-și imagineze ce fel de om era lordul Clifton.

Bătrân, îi spusese Madeline... și foarte respectabil, fără îndoială.

— Domnule Scott, i-a spus lordul Matthews, te rog să mă luminezi. Cum de ai venit aici, însoțit de fiica noastră? Aș fi întrebat-o chiar pe ea, dar am mari dubii că

este capabilă să spună adevărul.

În mod deliberat, Logan și-a trecut degetul mare pe obrazul lui Madeline. Sunetul înăbușit, ultragiat al mamei ei i-a făcut plăcere.

— Madeline mi-a adus la cunoștință un

lucru foarte important. A simțit că era obligația ei să-mi spună mie mai întâi, înaintea oricui altcuiva.

— Ce anume? l-a întrebat lordul Matthews.

Logan a îndepărtat o șuviță de pe tâmpla lui Madeline.

— Domnule... noi... aşteptăm un copil. Din spusele doctorului, se va naşte în iunie. A făcut o pauză, după care a continuat: natural, simţul onoarei îmi cere să fac ceea ce trebuie pentru Madeline şi pentru copil. De aceea am venit. Să vă cerem

binecuvântarea...

— Simțul onoarei? a izbucnit lady Matthews, ultragiată. Dacă ar fi avut un cuțit în mână l-ar fi înjunghiat cu siguranță. După ce i-ai făcut fiicei noastre mai ai tupeul să pretinzi că ești un om de onoare?

— Nu a fost vina lui,

a intervenit Madeline. Ar fi spus mai multe, dar i-a simțit mâna lui Logan pe ceafă, reducând-o la tăcere.

Logan continua să se uite fix la lordul Matthews, în atmosfera plină de ostilitate:

— Domnule... Cred că situația poate fi

salvată și că toată lumea va fi mulțumită. Îți dau cuvântul meu că voi avea grijă ca fiicei tale să nu-i lipsească nimic. Cu permisiunea voastră, voi aranja ca nunta să se facă imediat...

— Nu te ridici la înălțimea ei, a răbufnit lady Matthews. Ani de

zile am pregătit-o să devină soția cuiva ca lordul Clifton. Iar acum viața ei este distrusă de un actor. Nu putea să decadă mai mult de atât, nu e decât o...

— Agnes, a întrerupt-o lordul Matthews. Soția lui și-a înghițit cuvintele și l-a privit oripilată pe

Logan.

Lordul Matthews s-a întors spre Logan.

— Domnule Scott, îți apreciez intenția de a te achita de datorie. Cu toate acestea însă va trebui să ne gândim bine. În ciuda situației nefericite în care se găsește fiica mea,

trebuie să ne gândim la interesul întregii familii. Dacă fiica mea se căsătorește cu tine vom fi ani la rând subiect de discuție. Știu că unul ca tine nu poate să înțeleagă ce efect ar avea asta asupra familiei Matthews, însă buna noastră reputație este

punctul central al existenței noastre. Cred că am putea rezolva totul în secret, fără să fii implicat în vreun fel.

Logan a zâmbit disprețuitor când și-a dat seama ce voia să spună Matthews. Preferau să dea cuiva copilul în loc să-și lase

fiica să se mărite cu o persoană cu reputaţia lui. Dar el nu avea de gând să-i lase să-i trateze pe Madeline şi pe copilul lor ca pe un secret sordid.

— Gândiţi-vă cât timp doriţi, le-a spus. Dar vă asigur că acest copil va avea un nume –

numele meu. S-a ridicat de pe scaun, semn că discuţia se sfârşise. E târziu, a spus el. Voi pleca acum dar mă voi întoarce peste câteva zile, să vă pun la curent cu aranjamentele pentru nuntă. În două săptămâni Madeline va fi soţia mea.

Cei doi s-au ridicat la rândul lor, perorând refuzuri și amenințări. Logan i-a întrerupt imediat, lăsând curtoazia la o parte:

— Vă previn să nu o supărați cât timp lipsesc. Mă aștept ca Madeline să se odihnească bine în acest

răstimp. A privit-o în ochi. Să trimiți imediat pe cineva după mine dacă ai probleme, i-a spus.

— Bine, Logan. I-a zâmbit slab.

— Domnule Scott, a răbufnit lordul Matthews, roșu la față. Mă văd nevoit să-ți cer

să nu mai calci niciodată pe domeniul meu.

— Nici o problemă, i-a răspuns Logan. Dar asta după ce vin după Madeline.

— Îndrăznești să mă înfrunți? Te pot distruge, Scott. Am prieteni puternici, influenți...

— Și eu la fel. S-a înfruntat câteva clipe în tăcere, după care Logan a vorbit pe un ton conciliant: aveți mai mult de câștigat decât de pierdut din această căsătorie. În ciuda trecutului meu, veți vedea că a mă avea drept ginere vă poate aduce și

beneficii.

— Și care ar fi acestea? l-a întrebat lady Matthews. Putem obține oricând dorim bilete la teatru?

Logan a zâmbit ironic, fără să-și ia ochii de la tatăl lui Madeline.

— Sunt convins că-i vreți binele, domnule.

Lordul Matthews a dat din cap și s-a întors spre soția lui, să o potolească.

Logan și-a luat la revedere și a dat să iasă din cameră. Madeline l-a urmat.

— Logan... ce ai de gând să faci?

E s-a oprit și a privit-

o nerăbdător.

— Îmi voi vizita familia.

— Ai de gând să le spui despre mine?

— Printre multe altele. Nu îi povestise încă lui Madeline despre discuţia avută cu lady Florence. Nu avea rost să-i spună nimic până

nu primea confirmarea – și avea de gând să o obțină chiar în seara aceea.

Madeline și-a mușcat buza, plină de nervozitate.

— Te mai întorci?

Cu un zâmbet ironic, el i-a răspuns:

— Mult prea curând.

Apoi a plecat.

Capitolul 11

Era trecut de ora zece când Logan a ajuns în Buckinghamshire, dar era convins că Rochester nu se culcase încă. Contelui îi erau de ajuns câteva ore de somn pe noapte. Era ca un păianjen bătrân, ocupat să-și țesă pânza cât mai

adânc în întuneric, că să-şi prindă prada cea lipsită de noroc în zori de zi.

Rochester avea darul de a descoperi vulnerabilităţile oamenilor şi de a profita de ele: era în stare să convingă o femeie rămasă văduvă să-şi

vândă casa și toate bunurile la o treime din prețul real, era în stare să stea la căpătâiul unui muribund și să-l convingă să semneze un alt testament – al cărui unic beneficiar era, bineînțeles, el. Andrew îi dăduse lui Logan numeroase astfel de

exemple și amândoi obișnuiau să facă haz de dezgustătoarea lui lăcomie.

Trăsura a străbătut satul care se învecina cu domeniul lui Rochester și a trecut pe lângă curtea bisericii, plină de monumente din piatră care aduceau tribut

realizărilor familiei Drake. Gândul că era unul dintre ei... Dumnezeule, să fie fiul lui Rochester... i se făcea rău. Îl urâse dintotdeauna pe conte pentru că era un ticălos calculat, o pasăre de pradă. Nu era posibil ca același sânge să-i curgă

și lui prin vene. Era chiar mai dizgrațios decât să fi fost fiul lui Paul Jennings. Acesta era doar o brută, în timp ce Rochester era mult mai calculat, se servea de orice om pentru a-și atinge scopurile, după care se descotorosea de el.

Trăsura a trecut pe lângă o casă mare cu ziduri rotunjite, din piatră. Era casa pe care o construise el familiei, cu câțiva ani în urmă. Mary, Paul și cei trei copii ai lor locuiau acolo, bucurându-se de confort. Paul încă mai avea în arendă o parte

din pământul lui Rochester, însă acum avea și un ajutor pe care îl plătea și care se ocupa de toate, lăsându-i timp pentru băutură. Logan îi întreținea pe toți, cu condiția ca ei să nu-l viziteze niciodată la Londra. Îl considera un preț foarte mic pe care

trebuia să-l plătească.

A ajuns la conacul mare și gri al cărui contur se distingea cu greu în întuneric. Ca și cel care îl ocupa în prezent, Rochester Hali avea o demnitate anume, părea impenetrabilă, de necucerit. Până și

ferestrele erau mici și înguste, ca și cum s-ar fi apărat de orice intruziune.

Îi cunoștea pe majoritatea servitorilor încă din copilărie, așa că a intrat fără să se anunțe, împiedicând-o pe menajeră să-și prevină stăpânul de

sosirea lui. A urcat în bibliotecă, acolo unde contele citea absorbit o carte despre gravuri.

— Scott, a spus Rochester ridicând privirea. Dintre toți cei care puteau veni la o asemenea oră, nu mă așteptam tocmai la tine.

Logan a ezitat în

prag, privindu-l fix. Nu i se părea că ar fi semănat cu Rochester, nu aveau nici aceeași înălțime, nici aceeași constituție.

Ignorând durerea puternică de cap, Logan a pășit înăuntru.

— Se pare că zilele astea fac o mulțime de vizite neașteptate, i-a

răspuns și a atins cartea cu gravuri excepționale de William Faithorne.

Rochester a dat deoparte cartea, cu un gest brusc.

— Ai venit să mi te văicărești că am reușit să-ți suflu de sub nas colecția Harris?

— Eu nu mă

văicăresc niciodată, domnule.

— Ai făcut-o în producţia aceea ridicolă, Richard al II-lea la care am avut ghinionul să asist cu câţiva ani în urmă. Sper să nu mai văd aşa ceva, o interpretare atât de plângăcioasă, cu atâtea

smiorcăieli.

— Am jucat acel rol exact cum a fost scris, i-a răspuns Logan.

— M-aș mira ca Shakespeare să fi avut așa ceva în minte când a pus tocul pe hârtie.

— Sunteți cunoștințe vechi, nu-i așa? l-a întrebat Logan iar

bătrânul s-a strâmbat.

— Corcitură insolentă. Spune-mi de ce ai venit și apoi vezi-ți de drum.

Logan l-a studiat câteva clipe, dorindu-și să fi putut să plece fără să mai scoată un cuvânt.

— Ei bine? a întrebat Rochester, arcuindu-și o

sprinceană.

Logan s-a sprijinit de masă și a dat deoparte cu nonșalanță cartea, ca să-și facă loc.

— Am o întrebare, domnule: o cunoști pe doamna Nell Florence?

Rochester nu a reacționat în nici un fel la auzul numelui. Doar

degetele au părut să i se încleştească pe marginea mesei.

— Nell Florence... a repetat el. Numele numi este familiar.

— A fost cândva actriţă la Drury Lane.

— Ar trebui să fiu la curent cu asemenea frivolităţi? L-a privit pe

Logan fără să clipească, ca și cum nu ar fi avut nimic de ascuns.

Ceva s-a prăbușit înăuntrul lui Logan, pentru că a înțeles că doamna Florence îi spusese adevărul. A inspirat adânc.

— Ești un mincinos desăvârșit. Doar ai în

spate ani lungi de practică.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce te-a făcut să dai buzna în biblioteca mea. Vreo bârfă aflată de la doamna Florence?

Logan și-a încleștat pumnii, forțându-se să nu facă masa bucăți și

tot ce mai găsea în jur. Știa că se înroșise de furie și își dorea să fi avut aceeași expresie impasibilă ca a lui Rochester. Ce se întâmplase cu Logan Scott cel de mai devreme? Fusese întotdeauna în stare să-și stăpânească emoţiile,

pe scenă. Iar acum părea să fie copleşit de ele, în tot ce era legat de viaţa lui.

— Cum de te poţi suporta? l-a întrebat Logan cu voce nesigură. Cum ai putut să-ţi dai fiul unei brute ca Paul Jennings?

Rochester a lăsat jos

cu grijă lupa. Pălise.

— Ai înnebunit, Scott? N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

— Dă-mi voie să-ți împrospătez memoria. Acum treizeci de ani ți-ai încredințat bastardul lui Paul și Mary Jennings, să-l crească de

parcă ar fi fost copilul lor. Problema este că ei nu erau în stare să crească nici măcar un câine, darmite un copil. În cei șaisprezece ani care au urmat am fost bătut la sânge de nenumărate ori de „tatăl” meu. Tot acest timp ai știut ce se

întâmplă dar nu ai făcut nimic să-l oprești.

Rochester și-a desprins privirea de la el și s-a prefăcut că studia rama lupei, încercând să câștige timp. Logan l-a apucat de partea din față a cămășii și l-a luat pe sus, până au ajuns la același nivel, față în față.

— Îmi ești dator cu adevărul, la naiba! a strigat el. Recunoaște că sunt fiul tău!

Rochester l-a privit amenințător.

— Ia mâinile de pe mine!

O clipă au rămas amândoi împietriți, apoi Logan și-a descleștat

mâinile. Rochester s-a așezat la loc pe scaun, netezindu-și cămașa.

— Foarte bine, a spus el. Recunosc... Ești bastardul pe care l-am conceput cu fiica lui Nell Florence. Și aș fi putut să-ți fac și mai mult rău decât să te dau în grija soților Jennings.

Te puteam trimite la un orfelinat, fără să mă mai gândesc vreodată la tine. Mai mult decât atât, nu am stat nepăsător când am aflat că Jennings te chinuia. Când episoadele au devenit tot mai dese și mai violente l-am amenințat că-și va pierde pământul

și renta pe care convenisem să i-o plătesc...

— Iar eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta? Logan și-a șters mâinile pe haină, ca și cum s-ar fi murdărit.

— N-am nici cea mai mică îndoială că tu consideri că ai fi meritat

mai multe din partea mea, i-a spus bătrânul pe un ton glaciar. La un moment dat chiar aveam planuri cu tine, dar ai insistat să devii actor. Aș fi făcut multe pentru tine dacă ai fi ales o altă profesie.

— Acum înțeleg de ce ai urât dintotdeauna

teatrul, a murmurat Logan. Îți amintește de mama.

Ochii lui Rochester au strălucit de mânie.

— I-am oferit lui Elizabeth o viață mult mai bună decât cea pe care o cunoscuse. Și ar fi trăit și acum dacă nu ai fi fost tu. Ai fost prea

mare – a murit din cauza dimensiunilor tale, ticălos nesăţios!

Acuzaţia i-a răsunat în urechi asemenea unui foc de armă. Aproape că s-a dat un pas înapoi din cauza impactului.

— Dumnezeule! a exclamat. Simţea că i se făcea rău.

Rochester rămăsese la fel de neclintit în expresie dar tonul i s-a îmblânzit când i-a spus:

— Poate că nu a fost vina ta. Poate.

Logan s-a prins de marginea mesei, continuând să-l privească fix.

— I-ai spus lui

Andrew despre mine? s-a auzit întrebând.

Rochester a clătinat din cap.

— Nu mi s-a părut necesar. Și ținând seamă de ultimele lui excese, cred că i-ar face și mai rău dacă ar afla tocmai acum. Nu l-am mai văzut treaz de luni

întregi. Asta l-ar putea termina definitiv.

— Nu-l condamn pentru că bea, Când doamna Florence mi-a spus că ești tatăl meu primul meu gest a fost să caut o sticlă.

— Nell... mereu a fost băgăcioasă, a spus Rochester frecându-se la

bărbie. Am știut mereu că-mi va face necazuri într-o zi. De ce s-a hotărât să-ți spună tocmai acum?

Logan nu avea de gând să-i explice cum stăteau lucrurile cu Madeline și nici să-i spună că urma să se căsătorească. Rochester

n-avea decât să afle de la alții.

— Nu știu.

— Și... care va fi următoarea ta mișcare? Ai de gând să te vezi cu Andrew și să-i spui că ești fratele lui vitreg?

Logan a clătinat din cap.

— Din punctul meu

de vedere, acest lucru nu va ieşi niciodată la iveală.

Rochester a părut surprins.

— Sper că realizezi că nu poţi avea pretenţii la moştenire, nici măcar în cazul în care te-aş recunoaşte...

— Nu vreau nimic de

la tine... nici măcar un șiling.

— Dacă așa vrei să fie...

— Așa ai vrut tu să fie, din ziua în care m-am născut, i-a spus Logan cu amărăciune. Sunt bucuros că-ți pot îndeplini dorința. Ai un singur fiu. Dumnezeu

să-l apere de atenția ta părintească.

— Cu Andrew m-am descurcat perfect, i-a replicat bătrânul. Tu ești cel care l-a transformat în bețivul risipitor care este astăzi.

Logan îl privea și nu-i venea să creadă.

— Eu?

— Să nu crezi că nu știu de câte ori i-ai dat bani lui Andrew. Poate că tu crezi că ai încercat să-l ajuți dar de fapt doar i-ai înrăutățit problemele. Va bea și va juca atâta vreme cât va exista cineva care să-i achite datoriile.

— L-ai lăsa să fie

schilodit de rechinii cărora le datorează bani? Vor trimite pe cineva care să-i frângă fiecare os... și asta dacă are noroc.

— Andrew trebuie să suporte consecințele faptelor lui. Altfel va sfârși în închisoarea datornicilor, după

moartea mea. Ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai mai amesteca în viața lui.

— Cu multă bucurie. Ușor amețit, Logan s-a dezlipit de masă și s-a îndreptat spre ușă.

— Scott, a spus încet bătrânul.

Logan s-a oprit în

prag fără să se întoarcă. A așteptat ca Rochester să vorbească din nou:

— M-am întrebat mereu de ce ai ales scena. Ai fi avut succes în orice alt domeniu – ai moștenit multe de la mine.

— Ai dreptate, a spus Logan cu vocea

încărcată de ură. S-a întors cu fața spre tatăl lui. Spre marea lui oroare și-a dat seama că semăna în multe privințe cu Rochester. Erau amândoi preocupați de propriile persoane, le plăcea să-i manipuleze pe ceilalți și preferau să-și petreacă

timpul înconjurați de obiecte de artă sau afundați în meserie în loc să riște și să iubească pe cineva. Dacă aveam suficient timp probabil că aș fi ajuns un ticălos fără inimă, așa ca tine. Și am ales scena pentru că așa a fost să fie. O am în sânge.

— Ca și mama ta. Rochester l-a studiat cu atenție. Trebuie să recunosc: semeni mult cu Elizabeth. Nu pot decât să ghicesc ce simte Nell atunci când te privește.

Logan a ieșit fără să mai scoată un cuvânt, de parcă ar fi fost urmărit

de o haită de câini turbați.

Madeline stătea pe marginea patului ei cu baldachin, printre teancuri de haine frumos împăturite care urmau să fie așezate în cuferele și cutiile aliniate la perete. Majoritatea lucrurilor ei

fuseseră împachetate și trimise acasă la Logan. Căsătoria urma să aibă loc peste o săptămână, în salonul casei lui din Londra. Logan refuzase să se căsătorească la capela de pe domeniul părinților ei, deși aceștia insistaseră. Madeline știa că voia să poată

controla fiecare detaliu, fără să permită intervenţia cuiva.

— Madeline! Justine, sora ei mai mare a apărut în prag, cu ochii strălucind. Venise să dea o mână de ajutor la pregătirile de nuntă. Althea îi trimisese o scrisoare în care o

felicita cu căldură, dar din păcate nu putea veni pentru că era în Scoţia, împreună cu soţul ei, şi aştepta din zi în zi să nască. A venit! a exclamat Justine. Trăsura tocmai a intrat pe alee!

Lui Madeline i s-a strâns stomacul. Deşi

Logan corespondase cu părinții ei în ultima săptămână, ei nu-i fusese permis să citească scrisorile. De-abia dacă mâncase ceva sau dormise, pentru că se întreba mereu dacă nu cumva avea să se răzgândească și să nu se mai însoare cu ea.

— Trebuie să-ți termini cina, îi spusese mama ei cu o seară înainte. Dacă continui să slăbești, logodnicul tău ne va învinui pe noi – iar dacă va face asta să știi că-l voi pune imediat la punct.

Madeline s-a dus la oglindă și a început să-și

aranjeze faldurile fustei și corsetul.

— Fă ceva cu părul, a sfătuit-o Justine. Arată ca un cuib de păsări.

Madeline și-a scos acele din păr, l-a periat și l-a prins într-un coc, cu gesturi mecanice. Justine i s-a alăturat în fața oglinzii și și-a

aranjat și ea buclele aurii. Admirându-și reflexia fără cusur, a zâmbit mulțumită.

Încă din copilărie Justine îi uimea pe toți cu frumusețea ei, cu tenul de porțelan și părul de aur. Era genul de copil care nu se purta niciodată urât, care nu

strica nicio jucărie și nu se murdărea de noroi pe pantofi. Fusese curtată de cei mai râvniți burlaci din Londra, chiar și de un nobil francez și îl alesese în final pe lordul Bagworth, un viconte bogat. Justine era – și avea să fie mereu – mândria familiei, în

timp ce Madeline era rușinea ei.

În timp ce Justine o îndemna să se grăbească, Madeline și-a prins ultimul ac în păr și s-a ciupit ușor de obraji, să capete culoare. Când au ajuns la parter Logan fusese deja condus în salon, acolo unde Agnes

îl primise cu un minim de amabilitate.

Logan s-a ridicat în picioare când au intrat cele două surori. În salonul minuscul, el părea mai înalt decât era în realitate. Haina neagră era minunat croită și se tunsese de curând.

— Scott, a spus Madeline neștiind dacă să se apropie sau nu de el. Logan i-a rezolvat imediat dilema, venind spre ea și prinzând-o de mână. I-a sărutat palma deschisă, într-un gest plin de tandrețe și de intimitate. O făcuse mai mult pentru mama și

sora ei, era sigură de asta. Chiar și așa, inima i-a tresărit când i-a simțit buzele fierbinți pe piele.

Logan s-a îndreptat și a privit-o cu mare atenție. S-a încruntat imediat:

— Nu ai mâncat deloc, i-a șoptit, atent să

nu fie auzit de ceilalți.

— Nici tu, i-a răspuns Madeline.

Logan a zâmbit și s-a întors cu fața spre Justine, așteptând să-i fie prezentat. Madeline s-a achitat imediat de sarcină, i-a făcut cunoștință cu sora ei mai mare, așteptându-se

să-i surprindă expresia de admiraţie. Bărbaţii reacţionau întotdeauna aşa în prezenţa ei. Numai să frumuseţea ei uimitoare nu a părut să-l impresioneze prea mult pe Logan.

— Îmi face plăcere să te cunosc, i-a spus el indiferent.

O ușoară dezamăgire s-a strecurat în privirea ei luminoasă.

— Bun-venit în familie, domnule Scott. Sper că vei fi blând cu draga mea soră.

— Așa intenționez, lady Bagworth. Logan o privea ușor ironic. Era evident că ea se

așteptase să fie vrăjit. Era atrăgătoare, într-adevăr, dar Madeline era mai frumoasă decât ea, cu trăsături mai rafinate și ochii plini de căldură și inteligență. Toate acestea îi lipseau surorii ei.

Și-a îndreptat atenția spre mama lor, care era

așezată în cealaltă extremitate a încăperii.

— Mă tem că nu pot rămâne prea mult timp, lady Matthews. Speram să pot petrece câteva momente cu Madeline, doar noi doi.

Agnes părea oripilată.

— După cum probabil știi, nu se cade

să rămâneţi singuri, fără să fie şi altcineva prezent.

— Nu prea mai contează, în clipa asta, nu-i aşa? a întrebat încet, făcând-o pe Madeline să roşească şi pe Justine să chicotească.

Agnes s-a încruntat

auzindu-i replica nerușinată.

— Cât timp te afli sub acoperișul meu insist să respecți o minimă decență – chiar dacă îți este greu. Poți sta de vorbă cu Madeline, dar Justine va rămâne cu voi. A ieșit din cameră, aruncându-i

fiicei mai mari o privire plină de subînțeles.

Cei trei au rămas tăcuți. Justine s-a strâmbat ironică și s-a retras în colțul opus. S-a apropiat de fereastră și s-a prefăcut interesată de peisaj, în timp ce Logan o trăgea pe Madeline aproape.

— Îmi pare rău... a început să spună Madeline, deranjată de răceala cu care îl tratase mama ei, dar el i-a dus un deget la buze. Madeline a tăcut, tulburată de apropierea dintre ei. Mirosul îi era familiar, un amestec masculin de pânză

curată, piele și un iz ușor de tutun.

— Cum te simți? a întrebat-o privind-o atent.

Madeline s-a colorat ușor în obraji.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Mai ai grețuri dimineața?

— Da.

— Vor mai dura o lună-două. Între timp, încearcă totuși să mănânci.

— Cum de ești atât de bine informat? a îndrăznit ea să-l întrebe.

Logan i-a zâmbit.

— Partenera mea a lipsit adesea din aceeași

cauză.

— Înseamnă că n-ai mai... l-a întrebat Madeline, fără să-și poată ascunde neliniștea.

— Nu, i-a răspuns Logan cu blândețe. Ești prima femeie cu care am un copil. A dus mâna la buzunar și a scos un

obiect. Dă-mi mâna.

A simţit cum îi strecura pe inelarul stâng un inel greu. Era un diamant galben-canar de cel puţin cinci carate, înconjurat de diamante albe minuscule care străluceau în lumină. Uimită de extravaganţa

inelului, Madeline a făcut ochii mari.

— Dumnezeule! s-a auzit vocea lui Justine. E de mărimea unui ou!

— Mulțumesc, i-a spus Madeline lui Logan. N-am mai avut niciodată ceva atât de frumos.

Logan a ridicat indiferent din umeri.

— Dacă vrei îl putem schimba.

— Oh, nu... e perfect. Se uita la diamantul strălucitor căutând cuvintele potrivite pentru a-i mulțumi, dar niciunul nu i se părea potrivit.

Justine nu mai putea să-și ascundă

curiozitatea, așa că a venit spre ei.

— Dă-mi-l și mie, Madeline! Dumnezeule, ce piatră minunată! Pot să-l probez? înainte să primească răspuns, i-a smuls inelul de pe deget și l-a inspectat, privindu-l admirativ. Fără cusur. Și ce culoare

spectaculoasă! Le-a aruncat celor doi o privire complice. Cred că un asemenea dar merită mai mult decât un simplu „mulțumesc”, Madeline. N-ar trebui să-l răsplătești pe domnul Scott cu un sărut? Mama nu e aici, la urma-urmei... iar eu

nu-i voi spune nimic.

Madeline îl privea consternată pe Logan, fără să reușească să-i citească expresia.

— Scott este foarte rezervat, a spus dar Logan a întrerupt-o zâmbind șmecherește.

— Nici chiar atât de rezervat, scumpo, i-a

ridicat chipul spre el și și-a apropiat buzele de ale ei. Ea a tresărit când gura lui a atins-o ușor, când a gustat-o ca pe o delicatesă care trebuia savurată. Era doar de ochii lumii, și-a repetat în minte, doar ca să o convingă pe Justine că erau îndrăgostiți... dar

cu toate astea nu putea să ignore valul de plăcere care o invadase. Genunchii îi tremurau și s-a sprijinit de el.

Logan și-a sfârșit sărutul și s-a tras înapoi s-a privească.

— Ei bine, a spus Justine, pari destul de îndrăgostit de sora mea,

domnule Scott. Nu pot să nu mă întreb ce vede la ea un bărbat sofisticat ca tine.

Logan a zâmbit ironic. Era evident că Justine era geloasă.

— Madeline are toate calităţile pe care mi le-am dorit la o soţie, i-a răspuns.

— Este foarte încăpățânată, a spus Justine. Sper să ai mai mult succes ca părinții mei în a o ține în frâu.

— Justine, i-a spus Madeline, nu e nevoie să vorbești despre mine ca despre un animal de casă neascultător.

Logan a izbucnit în

râs și a privit-o aprobator în timp ce o conducea spre un fotoliu.

— Vă certaţi mai târziu, i-a șoptit. Nu am mult timp la dispoziţie și trebuie să discutăm despre nuntă.

— Nu rămâi la cină? l-a întrebat Madeline.

El a clătinat din cap.

— Nu am de gând să pun pe nimeni – și cu atât mai puțin pe mine – în postura de a face conversație de salon la masa familiei Matthews.

— E o decizie înțeleaptă, cred, a remarcat amuzată Justine. Faptul că mama

nu te place deloc nu mai e o surpriză pentru nimeni. E păcat, totuși. Am sentimentul că ai fi o companie plăcută la cină, domnule Scott.

— Acest lucru îl poate decide doar sora ta, i-a răspuns Logan privind-o pe Madeline într-un fel anume care i-

a amintit de ultima lor cină împreună... și de noaptea de dragoste care o urmase. Iar el părea să se amuze pe seama stânjenelii ei.

Din fericire conversația s-a îndreptat spre alte subiecte, dar Madeline nu putea să nu se gândească la nuntă.

Gândurile i se amestecau în minte. Peste o săptămână avea să-i devină soție iar dacă el o dorea aveau să împartă din nou patul. El o prevenise că nu avea să fie la fel de plăcut ca la început. Probabil voia să spună că nu-l mai interesa plăcerea ei. Sau

poate că avea să simtă durere deşi nu-i venea să creadă una ca asta. Logan nu era un bărbat crud, în ciuda temperamentului său.

Agnes s-a întors să ia parte la discuţia legată de detaliile nunţii şi nu a avut de obiectat prea multe, cu excepţia

ținutei lui Madeline. În nici un caz, a spus ea, nu avea să-i permită să se îmbrace în alb.

— Ar fi doar o dovadă de ipocrizie, a spus ferm Agnes.

Logan i-a înfruntat privirea fără să clipească.

— Madeline era pură

atunci când am cunoscut-o. Are dreptul să poarte alb la nunta ei.

— Vă veți jura credință în fața lui Dumnezeu iar Madeline va fi îmbrăcată în culoarea purității. Ar fi o blasfemie! Nu m-ar mira să cadă fulgerul peste ea, străpungând

acoperișul!

Logan i-a zâmbit ironic:

— Nu mă pretind un om religios, dar cred că Dumnezeu are lucruri mai importante de făcut decât să-și facă griji pentru culoarea rochiei lui Maddy.

— Maddy, a repetat

Agnes, clătinând din cap dezaprobator la auzul numelui de alint. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune așa fiicei mele. E un nume potrivit pentru fetele care servesc la taverne...

— Mamă, a întrerupt-o Justine punându-i mâna pe

umăr. Agnes a tăcut, dar se înnegrise la față.

Madeline și-a luat inima în dinți și i-a atins ușor brațul lui Logan:

— Te rog, i-a spus încet. Mama are dreptate... n-ar trebui să mă îmbrac în alb.

Deși era evident că ar fi vrut să protesteze,

Logan s-a strâmbat și nu i-a dat niciun răspuns, lăsând tăcerea să vorbească.

— Îți mulțumesc, i-a spus Madeline ușurată.

— Nu-mi pasă nici dacă apari la ceremonie în pielea goală, i-a murmurat. Vreau să se termine totul odată, ca

să mă pot reîntoarce la munca mea.

Agnes l-a auzit și a încremenit, uitându-se fix la el, în timp ce Justine să străduia, din nou să o calmeze.

Madeline a plecat privirea. Îi înțelegea nerăbdarea, știa că pentru el teatrul Capital

fusese mai important decât orice altceva. Nimeni nu putea să râvnească la primul loc în inima lui.

După ce au pus la punct toate detaliile legate de nuntă Logan și-a luat rămas-bun. După plecarea lui, Madeline s-a întors în

camera ei, să continue să împacheteze iar Justine a însoţit-o.

— Ce bărbat extraordinar! a exclamat Justine de îndată ce uşa dormitorului s-a închis în urma lor. Ce prezenţă... şi ce ochi albaştri! Şi totuşi cea mai remarcabilă mi se

pare vocea lui. Cred că ar putea seduce orice femeie cu vocea lui – chiar dacă i-ar recita ecuaţii matematice!

Ascultându-i comentariile admirative, Madeline a simţit un val de mândrie. Justine o tratase mereu cu un amestec de afecţiune şi

condescendență. Acum, pentru prima oară, în tonul ei se citea invidia.

— Ce șmecheră ai fost, i-a spus Justine. Nici eu și nici Althea nu am putut să credem că era adevărat că ai fugit de la școală și ai avut o aventură cu Scott Logan. Mi se pare delicios.

Bineînțeles, e mare păcat că te măriți cu un bărbat care îți este inferior.

Madeline s-a încordat.

— Nu-l consider inferior în nici o privință.

— Așa trebuie să procedezi. Prefă-te că nu

are origini umile. Justine s-a aplecat spre ea, cu ochi curioși. Scott pare un bărbat foarte viril. Bănuiesc că a fost și foarte priceput. Povestește-mi cum a fost, Madeline!

— N-aș putea să fac asta, a protestat Madeline, uimită. Sunt

chestiuni private!

— Dar sunt sora ta – mie îmi poți face confidențe. Spune-mi cum a fost cu Scott și-ți povestesc și eu tot ce vrei să afli despre lordul Bagworth.

Madeline a privit chipul curios al surorii ei și a zâmbit.

— Justine... iartă-mă dar nu este un schimb prea tentant.

— Ei bine, a spus sora ei dându-se înapoi, enervată. Poate că lordul Bagworth nu e atât de frumos ca Scott dar poziția lui în societate o depășește pe cea a viitorului tău soț.

— Sunt sigură că ai dreptate, i-a răspuns Madeline, străduindu-se să nu bufnească în râs. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea surorii ei. Justine fusese mereu mulţumită, mândră chiar pentru că se căsătorise cu un bărbat

cu titlu nobiliar, cu o moșie impresionantă la țară, o casă frumoasă în Londra și o mulțime de servitori. Dar Logan Scott era chiar mai bogat și pe deasupra și frumos. Lui Madeline nu-i păsa că prin vene nu-i curgea sânge albastru. Logan era cel

mai fascinant și mai desăvârșit om din câți cunoscuse și spera să se poată ridica la nivelul lui.

S-au căsătorit o săptămână mai târziu, în salonul lui Logan, cu pereții lui plini de tablouri și parchet lucios. Madeline era vag

conștientă de prezența familiei, în spatele ei: părinții, sora ei Justine și lordul Bagworth.

Singurii invitați ai lui Logan erau ducele și ducesa de Leeds și, în mod ciudat, doamna Florence. Madeline era uimită că Logan își dorise prezența femeii la

nunta lor, deși o cunoscuse abia recent. Deși se tratau cu politețe, Madeline simțea că împărtășeau un secret pe care ceilalți nu trebuiau să-l afle.

Logan a răspuns monosilabic la toate întrebările preotului. Chipul îi era împietrit –

arăta exact ca un actor care își ascunde cu pricepere emoţiile. Madeline era convinsă că întreaga situaţie îl revolta. Nu visase nicicând că avea să fie obligat să se căsătorească cu o femeie pe care o detesta – dar fusese obligat să o facă.

Era adevărat că ea se oferise să-și asume întreaga responsabilitate pentru copilul lor... dar undeva adânc în sufletul lui știuse că Logan nu va putea ignora copilul, odată ce afla despre existența lui. Regretul și rușinea i-au adus lacrimi în ochi, lacrimi pe care

și le-a stăpânit cu greu.

În timp ce preotul predica despre dragoste și înțelegere și despre jurămintele care îi legau pe vecie, Logan s-a uitat la Madeline și i-a văzut lacrimile. S-a încruntat, căpătând o expresie și mai dură. Au fost declarați soț și soție iar

el a sărutat-o scurt, cu răceală, pecetluind căsătoria.

După aceea au luat loc cu toţii la masă. S-au servit opt feluri de mâncare în sufrageria spectaculoasă, o încăpere circulară cu coloane corintice din marmură. Tavanul era

pictat, înfăţişând o scena din Furtuna, iar pe pereţi erau ornamente italiene din alabastru.

Madeline era aşezată în capătul opus al mesei şi abia dacă-şi zărea soţul printre candelabrele din cristal. Era evident că rudele ei

erau uimite de luxul și frumusețea obiectelor care îi înconjurau. Atmosfera s-a destins considerabil când vinurile scumpe au început să curgă în pahare și preparatele franțuzești au început să fie servite.

Soțul lui Justine,

lordul Bagworth, a exclamat, plăcut surprins:

— Trebuie să recunosc, Scott, că-ți joci perfect rolul de gazdă pentru cineva care nu obișnuiește să primească vizite.

Înainte ca Logan să apuce să-i răspundă,

mama ei a ridicat privirea din farfuria cu motive aurii și a comentat acid:

— Să sperăm că-și va face și datoria de soț cu aceeași pricepere.

Dacă ar fi spus-o pe alt ton, remarca ar fi putut părea doar o tachinare prietenească,

dar dezaprobarea lui Agnes era mai mult decât evidentă.

Tensionată, Madeline a așteptat răspunsul lui Logan. Spre ușurarea ei, acesta a spus indiferent:

— Vă asigur, lady Matthews, că nu am primit reclamații. Și nici soția mea nu va avea

motiv să o facă.

— Sunt convinsă de asta, a spus Madeline. Tăcuse mare parte din zi, așa că remarca ei i-a făcut pe meseni să-și îndrepte ochii spre ea. A continuat cu subînțeles: sunt sigură că mama a vrut să spună că așteptările ei în ceea ce

te privește vor fi onorate pe deplin.

— Am înțeles prea bine ce a vrut să spună, a asigurat-o Logan amuzat. Era primul zâmbet pe care i-l adresa în acea zi.

Masa s-a încheiat cu brânzeturi, vin și fructe. Bărbații au rămas să

savureze un pahar de vin de Porto și un trabuc, în timp ce doamnele s-au retras să bea un ceai și să facă conversaţie. Ducesa de Leeds a profitat de prilej să-i vorbească lui Madeline în particular. Se vedeau pentru prima oară de la plecarea lui Madeline

din teatru.

— Felicitări, Maddy, i-a spus Julia. Sper să fii fericită în căsnicie.

Madeline i-a răspuns cu un zâmbet șters.

— Dacă e să mă gândesc la felul în care a început, nu văd cum va fi posibil.

Julia a privit-o cu

simpatie.

— Nu este prima căsătorie care să înceapă nu tocmai fericit – și nici ultima. Cred că o soție și un copil îi vor fi de folos lui Logan, într-un mod în care nici nu s-ar gândi.

— Nu mă va ierta niciodată pentru ce i-am

făcut, a spus Madeline. Și nu-l condamn pentru asta.

— Prostii. Sunt sigură că ți-ai dat seama că Logan încă te iubește. Dar se teme să mai aibă încredere în tine. Trebuie să ai răbdare cu el. Nu mă aștept să-ți fie ușor. E suficient de

încăpățânat încât să pună chiar și un sfânt la încercare. Nu știu dacă ți-a spus, dar m-a rugat să-l ajut să organizeze un bal care va avea loc de azi într-o lună.

— De ce?

— Ca să te prezinte întregii Londre, bineînțeles.

Madeline era uimită.

— Dar se va uita toată lumea la mine și va șușoti...

— Nu contează ce vor spune, a asigurat-o Julia Crede-mă pe mine, care am fost subiect de bârfă ani de zile. Așa vei fi și tu, acum că te-ai măritat cu Logan. Te vei

obișnui, cu timpul.

Doamna Florence s-a apropia de ele și s-a așezat, refuzând ajutorul Juliei. Era o prezență regală, îmbrăcată într-o rochie din catifea albastră garnisita cu dantelă și numeroase șiraguri de perle la gât și încheieturi. La început

au făcut un schimb de politeţuri legate de masa servită şi de frumuseţea casei lui Logan.

— Actorii sunt săraci prin excelenţă, a remarcat doamna Florence privind cu mândrie la luxul care le înconjura. Se pare că soţul tău este excepţia

de la regulă, Maddy. Ești o femeie foarte norocoasă.

— Sunt norocoasă în multe alte privințe, i-a răspuns Madeline cu un zâmbet forțat care nu le-a scăpat interlocutoarelor sale.

— Ești, într-adevăr, a spus cu voce joasă, ușor

amuzată, doamna Florence. Îți va fi mai ușor cu timpul, copilă. Crede-mă pe mine.

Madeline a inspirat adânc și s-a relaxat puțin. I se părea ciudat că amândouă îi ofereau alinarea pe care nici mama și nici sora ei nu se obosiseră să i-o ofere.

Dintr-un impuls, mâna ei a căutat-o pe cea a doamnei Florence.

— Îți mulțumesc că ai venit la nunta mea, doamnă. Prezența ta a făcut ca ziua să mi se pară mai ușoară.

— Trebuie să recunosc că n-aș fi ratat nunta lui Scott pentru

nimic în lume. Tu m-ai deschis anumite uși, copila mea, așa cum nici măcar nu ghicești. Doamnei Florence părea să-i facă plăcere să le privească feţele nedumerite.

— Ce uși? a întrebat Julia amenințându-și prietena cu degetul

arătător, în glumă. Arăți ca un pisoi care tocmai a descoperit castronul cu smântână. Trebuie să-mi spui!

— Poate, într-o bună zi, a sosit și răspunsul. După care nu a vrut să mai spună nimic. Și-a băut ceaiul și a continuat să privească în

jur, satisfăcută.

Madeline nici nu și-a dat seama când au plecat oaspeții. S-a trezit deodată înconjurată doar de servitorii care ștergeau, eficienți, toate urmele... și de Logan care stătea relaxat la masă, cu picioarele întinse și-și savura

trabucul. Madeline s-a așezat lângă el, îmbrăcată încă în rochia de cununie, de un roz pal.

Dacă nu ar fi avut nervii întinși la maximum i-ar fi făcut plăcere să stea acolo, să inspire aroma trabucului. În casă

domnea acum tăcerea iar corvoada de a face conversaţie luase sfârşit.

El a privit-o detaşat, în acelaşi fel în care s-ar fi uitat la un tablou sau la o sculptură. Madeline era convinsă că Julia se înşelase atunci când îi spusese că el mai era încă îndrăgostit de ea.

Nici un bărbat nu se putea uita așa la femeia pe care o iubea, ca și cum era un bun al sau pe care îl putea așeza oriunde dorea. A începu să înșire în minte subiecte de discuţie și a renunțat la ele, rând pe rând. Tăcerea dintre ei, altădată atât de

confortabilă, o deranja acum.

— Camera ta este pregătită, i-a spus Logan într-un final, stingând trabucul într-o tăviță de bronz. Poți chema un servitor să te conducă sus.

— Nu vom sta amândoi...

— Nu. Vom avea camere separate. După c u m știi eu am ore neconvenționale la care plec și vin. Dar a vom dormi în paturi diferite nu-ți voi tulbura somnul.

Iar eu nu-ți voi tulbura intimitatea, și-a spun Madeline dar și-a

ținut gura.

— Ești extrem de atent, a șoptit ea și s-a ridicat. Logan s-a ridicat la rândul lui, politicos.

— Îmi rezerv dreptul de a te vizita din când în când, i-a spus el.

Madeline a dat din cap, încercând să pară stăpână pe sine.

— În seara asta? l-a întrebat și vocea i-a tremurat ușor.

Expresia lui nu s-a schimbat deloc. A privit-o peste norul subțire de fum.

— Vino în camera mea când ești pregătită de culcare.

Madeline a înghițit în

sec.

— Bine.

Logan s-a așezat la loc pe scaun și a privit în urma ei. Madeline simțea cum ochii lui o ardeau în timp ce se îndepărta.

Cel de-al doilea dormitor din apartamentul lui Logan

fusese mărit și era acum dublu ca dimensiuni. Pereții erau acoperiți cu brocart alb cu ornamente aurii și din loc în loc erau picturi în ulei cu rame în același ton auriu: o scenă cu copii care se jucau, femei și copii în diverse ipostaze domestice.

Lui Madeline i-a plăcut decorul cu accente feminine și s-a plimbat prin încăpere, observând fiecare schimbare, inclusiv ceasul auriu de pe polița șemineului, dantela complicată din mătase a cuverturii și trusa de cusut din colț, ornată cu

perle.

Deşi nu sunase încă după cameristă, aceasta a apărut imediat să o ajute să se schimbe. Madeline s-a aşezat apoi la măsuţa de toaletă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte încheiată până la gât şi s-a lăsat în voia gândurilor în timp

ce fata îi peria părul lung.

I-a spus ceva iar Madeline a ridicat ochii, zâmbind absentă:

— Ce anume? Mă tem că nu eram atentă.

— V-am întrebat dacă mai aveţi nevoie de ceva, doamnă Scott.

— Doamnă Scott, a

repetat Madeline. Ești prima care-mi spune așa.

Camerista i-a zâmbit și a făcut o plecăciune, după care s-a retras.

Madeline s-a privit în oglindă. Era foarte palidă, așa că s-a bătut ușor în obraji, ca să capete puțină culoare.

Nu avea de ce să se teamă de Logan, cu siguranță. El nu i-ar fi făcut rău, măcar pentru faptul că purta în pântec copilul lui. Pe de altă parte, putea face ca totul să devină neplăcut în ceea ce o privea. Era acum soțul ei, iar ea era complet la bunul lui

plac. Nimeni nu-i putea lua apărarea, indiferent dacă el alegea să fie crud sau blând.

Madeline și-a verificat încă o dată lungul șir de nasturi care îi încheiau halatul. A ridicat bărbia, hotărâtă și a ieșit din cameră.

Dormitorul lui Logan era numai la câteva uși distanță, luminat doar de flăcările din șemineu. Logan era întins pe pat, sprijinit de tăblie, cu palmele încrucișate sub cap. Era gol sub cearșaf, iar în lumina focului chipul lui părea turnat în metal. Madeline s-a

apropiat de pat și s-a oprit când îi mai despărțeau câțiva pași.

— Dă-ți jos halatul, l-a auzit spunând cu voce joasă.

Ea l-a privit nedumerită.

— Haide, i-a șoptit el cu ochii strălucind.

Madeline a încercat

să-i facă pe plac dar avea degetele încleștate. Logan a așteptat cu o răbdăre nefirească, în tăcere. Madeline se lupta cu nasturii minusculi. Când a terminat, a lăsat halatul să cadă pe podea. Rămăsese doar în cămașa subțire de

noapte. A simțit că lua foc când și-a dat seama ca fiecare detaliu al trupului ei era vizibil în lumina focului.

— Și restul, i-a spus Logan implacabil.

Ea l-a privit fix și a dus mâinile la ceafă, să o desfacă. Era copleșită de sentimentul că era doar

un bun pe care el îl poseda, un obiect expus privirilor lui. Logan reușea să o umilească, dacă asta își propusese. A început să-și ridice cămașa dar s-a oprit, ezitând.

— Acum! s-a auzit vocea soțului ei, vizibil îngroșată.

Madeline și-a ținut răsuflarea și l-a ascultat, cu o singură mișcare hotărâtă. Cămașa de noapte a ajuns și ea pe jos. Aerul rece o izbea, pielea i se făcuse de găină iar sfârcurile i se întăriseră. A rămas nemișcată în fața lui Logan, care o studia.

— Mi-e... frig, a șoptit ea disperată, dorindu-și să se fi putut acoperi cu ceva, cu orice.

— Văd și eu, i-a spus Logan cu privirea ațintită pe sânii ei. A dat cearșaful deoparte și i-a făcut semn să vină lângă el.

În timp ce se apropia, Madeline a încercat să se acopere. O mână și-a pus-o peste sâni iar cu cealaltă și-a acoperit zona dintre coapse.

Gestul a părut să-l amuze pe Logan.

— Nu trebuie să dai dovadă de atâta modestie, drăguțo. Când

noaptea se va sfârși între noi nu va mai exista nici un secret.

Dinții îi clănțăneau când s-a strecurat printre așternuturile moi din mătase. Toți mușchii îi erau încordați. Logan a tras-o spre el cu un gest blând, aproape impersonal,

contrazicându-i toate temerile. Cu vârful degetelor i-a trasat conturul trupului, de parcă ar fi fost un sculptor.

În felul în care o atingea era însă detașare. Madeline și-a dat imediat seama că amantul pasional fusese

înlocuit de un străin calculat. Făcea dragoste cu ea doar în sensul fizic al cuvântului, stăpânindu-şi cu străşnicie emoţiile.

După ce între ei s-a aşternut din nou frigul, Madeline s-a întrebat dacă trebuia sau nu să mai rămână.

— Vrei să plec? l-a întrebat.

Lui i-a luat ceva timp să-i răspundă.

— Nu. S-ar putea să mai am nevoie de tine în noaptea asta.

Vorbele pline de aroganță au rănit-o, dar a rămas în pat. Ai răbdare cu el, o sfătuise

Julia... iar el merita un efort din partea ei. Trebuia să șteargă trecutul – îi datora asta. S-a întors pe o parte să-i privească profilul în lumina focului. Logan închisese ochii dar i-a luat ceva vreme până să adoarmă.

În cei zece ani care

trecuseră de când înființase teatrul Capital el nu întârziase niciodată. Până în acea dimineață.

De obicei se trezea ușor, dar în acea dimineață totul îi păruse învăluit în ceață... iar când o văzuse pe Madeline dormind lângă

el nu se putuse stăpâni. O trăsese aproape și făcuse dragoste cu ea, auzind-o cum torcea ca o pisică somnoroasă. Abia după aceea și-a dat seama cât era de târziu.

Înjurând printre dinți, el se îmbrăcase cu viteza fulgerului și se suise în trăsură, hotărât

să ajungă cât mai repede la teatru. Chiar și așa, tot a întârziat patruzeci și cinci de minute față de ora stabilită. Fără îndoială că toți actorii aveau să murmure și să comenteze. Și aveau tot dreptul. El nu ezita să-i amendeze atunci când ei întârziau.

Sala de repetiţii era goală, cu excepţia lui Jeff, ucenicul tâmplar.

— Domnule Scott! a exclamat el. Chiar ne întrebam dacă veniţi azi...

— Unde sunt ceilalţi? l-a întrerupt Logan, strâmbându-se.

— Pe scenă,

domnule. Ducesa s-a hotărât să conducă repetițiile, văzând că nu ați ajuns.

Logan a dat scurt din cap și a ieșit pe ușa care dădea spre culise. În timp ce se apropia a auzit șoapte și chicoteli înfundate. Și-a îndreptat umerii și a pășit pe

scenă, dar s-a oprit brusc când și-a văzut întreaga companie așteptându-l în semicerc, cu paharele în mâini. Imediat s-a auzit zgomot de dopuri iar cineva a strigat: Felicitări! în timp ce o altă voce i-a spus dojenitor, printre râsete:

ai întârziat!

Scena a erupt într-un cor de urale și imediat a urmat un clinchet de pahare pline cu șampanie. Logan a primit și el o cupă și a zâmbit:

— Sărbătorim faptul că am întârziat sau căsătoria mea?

Julia a făcut un pas înainte și i-a răspuns amuzată.

— Să zicem că le așteptam demult pe amândouă. Ai grijă, Scott. S-ar putea să începem să credem că ești uman.

— Aș vrea să înțelegeți că am de gând

să mă amendez singur pentru că am întârziat.

— Asta-i bine, a spus veselă Arlyss Barry, pentru că am folosit banii din caseta din biroul tău ca să plătim șampania.

Logan a clătinat din cap, continuând să zâmbească.

— Pentru compania teatrală Capital! a strigat unul din actori. Pentru o adunătură de beţivi!

Logan a ridicat la rândul lui paharul:

— Pentru doamna Scott!

— Dumnezeu să o binecuvânteze pe doamna Scott! s-a auzit

o altă voce.

— Dumnezeu să aibă milă de ea, a adăugat altcineva și au izbucnit cu toții în râs.

Capitolul 12

Poate din cauza șampaniei, poate din cauza veștii legate de căsătorie sau poate din cauză că Logan era atât de bine-dispus, atmosfera din teatru era considerabil schimbată în bine. Logan nu-și mai amintea ca o repetiție să

fi decurs atât de bine. Actorii erau prompți și foarte atenți iar ceilalți membri ai echipei își făceau treaba cu energie și atenție pentru detalii. În ceea ce-l privea pe el... parcă trăia o nouă viață.

Faptul că știa că Madeline îl aștepta

acasă, că o putea atinge, putea să o vadă și să facă dragoste cu ea oricând dorea îl umplea de o mulțumire greu de disimulat. Nu era încă pregătit să admită că o iubea sau că o iertase... Dar era conștient că prezența ei în viața lui era necesară. În decurs

de douăzeci și patru de ore redevenise cel de altădată și reluase cu ușurință frâiele teatrului.

— Excelent, i-a spus Julia în timpul repetiției – ea, care nu-l lăuda niciodată pentru că era de părere că și așa avea un ego exacerbat.

Repetau o piesă nouă *Trandafirul*, povestea unui bătrân care își retrăia amintirile unei vieți tumultuoase. Aproape că mi-au dat lacrimile în timpul monologului tău, atunci îți aminteai cum te simți când ești tânăr.

— Rolul este foarte

bine scris, i-a răspuns Logan, conducând-o. S-au îndreptat fiecare spre biroul lui.

— Iar tu îl joci admirabil, i-a spus Julia zâmbind. Se pare că ai redobândit ceea ce-ţi lipsise. Datorită lui Maddy, nu-i aşa?

Logan nu putea nega,

dar remarca nu i-a convenit, l-a răspuns printr-un mormăit.

Julia a continuat – era evident că subiectul îi făcea plăcere:

— Probabil că ai pică pe Madeline pentru că ți-a demonstrat că nu ești invulnerabil.

— Nu am pretins

niciodată așa ceva, a ripostat el. Iar dacă am resentimente față de soția mea, ele provin din alte motive.

Julia a intrat în biroul ei, după care a scos capul pe ușă și a adăugat:

— O să-mi facă plăcere să te urmăresc în

lunile viitoare, Logan. Va fi foarte interesant să văd care parte din tine va câștiga bătălia: jumătatea care își dorește să fie fericită sau jumătatea care vrea să fugă cât mai departe de cei care îndrăznesc să te iubească.

— Ți-ai irosit

adevăratul talent, i-a spus Logan peste umăr. Nu trebuia să te faci actriță ci scriitoare, la imaginația ta.

Râsul ei l-a urmărit în timp ce străbătea holul. Când a intrat în biroul lui, Logan a văzut un chip familiar. Era Andrew, lordul Drake,

care savura un pahar, aşezat la biroul lui.

— Jimmy! a strigat el, zâmbindu-i larg. Se vede că abia te-ai căsătorit după cât de mulţumit arăţi.

— Ce doreşti? l-a întrebat Logan strângându-i mâna.

Andrew i-a zâmbit

din nou și i-a făcut semn spre cutia de sub birou. În ea erau douăsprezece sticle de coniac, fiecare din ele fiind legată cu o fundă elegantă.

— Ți-am adus un cadou, Jimmy. Recunosc că sentimentele mi-au fost rănite pentru că nu m-ai invitat la nuntă, că

nu ți-am fost cavaler de onoare, dar am decis să te iert, în numele vechii noastre prietenii.

Logan a luat o sticlă și a studiat-o admirativ. Era un coniac rafinat, franțuzesc, vechi de treizeci de ani.

— Îți mulțumesc, Andrew.

— Am decis să-l testez cât timp te-am aşteptat, i-a spus Andrew. E o licoare a zeilor. Vrei să-l guşti?

— Mă duc să caut un pahar.

— Nu te deranja – ţi-am adus eu. Nu poţi să bei un asemenea coniac într-un pahar nepotrivit.

— Ar fi trebuit să te invit la ceremonie, i-a spus Logan așezându-se pe marginea biroului, în timp ce Andrew îi turna în pahar. Dar totul s-a făcut în mare grabă.

— Așa am auzit și eu. Andrew i-a aruncat o privire strengărească. S-a dus vorba că soția ta ar

fi însărcinată. S-a prefăcut oripilat. Să fie oare adevărat? Casa Scott va fi curând binecuvântată cu un Logan mic?

Logan a luat paharul și a dat morocănos din cap, pregătindu-se pentru noi ironii.

— Foarte bine, a spus

Andrew scurt, surprinzându-l. E destul de arătoasă... și mai e și fată de viconte. Te-ai descurcat bine.

— Nici o remarcă despre cum am fost „prins în laț”? Eram sigur că vei avea ceva de spus în privința asta. A sorbit lung din coniac,

savurându-i aroma.

— Nu te-a prins nimeni în laţ, Jimmy. Ne cunoaştem de prea mult timp. Nu te-ai fi însurat cu ea dacă nu ai fi dorit-o.

Andrew avea dreptate... singurul motiv pentru care se căsătorise cu Madeline

era că o dorea, că avea nevoie de ea. Sarcina fusese doar o scuză. Ciudat, dar Andrew reușise să-și dea seama de asta cu ușurință.

— Între noi nu încap secrete, nu-i așa? l-a întrebat Logan privindu-l fix pe bărbatul din fața lui și realizând că erau

într-adevăr fraţi. Acum înţelegea cum de rămăseseră atâta timp prieteni.

— Nici unul, a încuviinţat Andrew.

Dorinţa de a-i spune... *Andrew, sunt fratele tău*... era atât de puternică încât a trebuit să-şi muşte buzele ca să

tacă. A luat o înghițitură zdravănă. Nu avea cum să-și dea seama care avea să-i fie reacția, când va afla. Poate că vestea urma să-i facă plăcere, deși Logan se îndoia. Mai mult ca sigur că Andrew avea să fie suspicios, sceptic. Avea să le întoarcă

spatele și tatălui lui și lui Logan, să încerce să se desprindă de influența lor. Logan nu voia ca el să se afunde și mai mult în băutură și în jocuri de noroc.

— De ce mă privești așa? l-a întrebat Andrew. Ridicând o sprânceană. Te porți ca

tata... ca un om de știință care se pregătește de o disecție.

— Scuză-mă. Logan s-a relaxat. Mă gândeam ca arăți cam rău. Nu cumva ți-ai petrecut prea mult timp la masa de joc?

— Și mult prea multe nopți, a recunoscut

Andrew, cu un râset forțat. Dar vom avea timp mai târziu pentru confesiunile mele. Acum am venit să te felicit.

— Dacă ai necazuri...

— Am întotdeauna necazuri. Andrew și-a pus picioarele pe birou, mânjind cu noroi cărțile și hârtiile de sub ele.

Măcar așa viața nu e niciodată plictisitoare. Haide, spune-mi, Jimmy... cum te simți acum, că ești bărbat însurat?

— M-am însurat abia ieri, i-a răspuns Logan. E prea devreme ca să pot trage vreo concluzie.

Andrew s-a strâmbat.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să mănânc aceeași mâncare în fiecare seară, pentru tot restul vieții. Este adevărat că un bărbat poate să mai... alunece când și când, atâta timp cât știe să fie discret.

— Probabil, a șoptit Logan, contemplând

absent coniacul din pahar. Madeline nu ar fi îndrăznit să obiecteze dacă și-ar fi luat o amantă. Dar nu dorea să o insulte astfel... și adevărul era că nici o femeie nu îl atrăgea mai mult ca ea.

Andrew a părut să-i citească gândurile,

pentru că a izbucnit în râs:

— Dumnezeule mare... nu-mi spune că ești îndrăgostit de ea!

— Nu, i-a răspuns Logan împietrindu-și privirea.

— Asta da ușurare. Dragostea este o otravă, Jimmy. Amintește-ti ce

s-a întâmplat când i-ai căzut pradă ultima oară.

— Cum aș putea să uit? l-a întrebat Logan.

— Trebuie să plec, Jimmy. Îți doresc noroc... și toate celelalte. A propos, am auzit un zvon cum că ai da un bal în cinstea ei. Dacă e așa, să știi că aștept o

invitație, i-a făcut un semn de bun-rămas și a ieșit.

— Nu are rost ca Logan să dea o asemenea petrecere... pentru mine. Madeline se uita fix la mostrele de invitații pictate de mână încercând să și-i imagineze pe cei șase

sute de oaspeți intrând în casa elegantă.

— Nu o face doar de dragul tău, i-a răspuns Julia, așezându-se lângă ea ca să o ajute cu lista invitaților. O face și ca să-și satisfacă mândria. Nu vrea ca totul să fie tratat cu discreție, vrea să facă spectacol, să

arate că întreaga situație îi face mare plăcere. Încruntându-se ușor, Julia a șters de pe listă câteva nume și a trecut altele, încercând să obțină un amestec perfect.

— Dar de ce aici? a întrebat Madeline. Lui Logan nu se poate să-i

facă plăcere ca sute de oameni să-i cutreiere prin casă, să-i cerceteze colecţia de obiecte de artă, să-i scotocească fiecare colţişor...

— Bineînţeles că-i face plăcere. Ştie bine că un bal care se ţine în misterioasa lui casă îi va înnebuni pe toţi. Toţi

cei care contează în societate se milogesc deja pentru o invitație, iar cei care bănuiesc ca nu vor primi își fac deja planuri să plece din Londra în seara balului.

— Își va pierde toată intimitatea, a spus Madeline, fără să împărtășească

entuziasmul Juliei.

— Sunt sigură că Logan a știut că va trebui să-și sacrifice intimitatea din ziua în care s-a căsătorit cu tine. Doar nu se aștepta ca o fată de vârstă ta s ă aprecieze stilul lui retras de viață. Știa că-ți vei dori să dansezi, să mergi

la operă, să călătorești, să socializezi... Julia s-a oprit și s-a uitat cu mai mare atenție pe listă: hmm, ar trebui să mai adăugăm câteva nume străine...

Ducesa lucra la listă iar Madeline s-a afundat în fotoliu, cu un oftat. Începea să înțeleagă ce

voia Logan de la ea, că trebuia să dea reprezentaţia vieţii ei. Trebuia să ţină capul sus, să se mişte printre oameni cu încredere şi atitudine – la aşa ceva se aştepta lumea de la soţia lui Logan Scott. Dacă eşua, acest lucru avea să se reflecte deopotrivă şi

asupra lui. Dar de ce o supunea el la un asemenea test, atât de curând?

— Nu sunt sigură că voi fi în stare, a spus cu voce tare.

Ochii Juliei au strălucit, plini de simpatie.

— Maddy... el se

așteaptă să te străduiești, atâta tot.

Madeline a dat din cap. Avea să facă orice îi cerea el, pentru că îl iubea. Nu voia să regrete nici o clipă că se însurase cu ea. Indiferent cât ar fi durat, voia să-l facă să recunoască, într-o bună

zi, că alesese femeia potrivită pentru a-i fi soție.

— Voi face mai mult decât atât. Voi reuși.

— Bravo ție, i-a spus Julia, admirativ. Cele două femei au continuat să lucreze și să discute, iar servitoarea le-a adus o tavă cu sandvișuri

delicate. Numai că Madeline nu a reușit nici de data aceasta să înghită nimic. Greața încă îi mai crea probleme, iar Logan, îngrijorat, o amenințase că va chema doctorul.

— Eu nu mi-aș face probleme, a liniștit-o Julia. Pofta de mâncare

îți va reveni curând. O să pui la loc kilogramele pierdute – și altele în plus.

Madeline și-a pus mâna pe abdomenul plat.

— De-abia aștept. În clipa asta nici măcar nu-mi vine să cred că am un copil în pântec.

— Așteaptă să înceapă să miște și să dea din piciorușe, i-a spus zâmbind Julia.

Se făcuse târziu și Julia a plecat, cu promisiunea de a reveni a doua zi dimineață, să o ia cu ea într-o vizită. Trebuia neapărat să-i facă cunoștință cu

câteva tinere soții.

— Nu toate prietenele mele sunt din lumea teatrului, să știi, îi spusese lui Madeline. Căsătoria cu ducele m-a „obligat” să mă văd și cu persoane respectabile, din timp în timp.

Ducesa era extraordinar de amabilă,

și-a spus Madeline după plecarea ei. Iar asta însemna că îl stima mult pe Logan. S-a relaxat pe fotoliul din pluș așezat într-un colț al salonului și a citit până când Logan a sosit acasă. El a intrat aducând de afară aerul rece. Părul îi era răvășit de vânt iar

obrajii îi erau roșii de frig.

— Maddy, a spus el apropiindu-se de fotoliu. Ai mâncat deja?

Madeline a clătinat din cap.

— Te-am așteptat.

I-a întins mâna și a ajutat-o să se ridice. Mâna lui era moale și

fierbinte.

— Cum a fost după-amiaza petrecută în compania Juliei?

— Cred că am făcut progrese. E destul de complicat să plănuiești un eveniment de asemenea dimensiuni.

Logan a ridicat nepăsător din umeri.

— Trebuie doar să angajezi oamenii potriviți.

Străbăteau acum holul iar Madeline ar fi vrut să-și strecoare mâna pe sub brațul lui dar s-a răzgândit. Până atunci Logan nu îi încurajase nici un gest de apropiere și era mai

mult ca sigură că ar fi respins-o dacă ar fi încercat.

În cele câteva zile care trecuseră de la nunta lor, relația lor fusese una politicoasă, ușor tensionată. Discutau numai subiecte neutre și își alegeau cu grijă

cuvintele. Nu își aruncau priviri pline de intimitate, nu se sărutau și nu se mângâiau. Doar noaptea lucrurile stăteau altfel. Atunci Logan venea în patul ei, îi dădea jos cămașa de noapte și făceau dragoste. Iar dimineţile pleca la teatru înainte ca

ea să se trezească.

— Repetiția a decurs bine? l-a întrebat Madeline în timp ce se așeza la masă.

Logan a amuzat-o povestindu-i despre ultima ceartă dintre Arlyss Barry și o altă actriță și despre nemulțumirea pe care

le-o provocase unor actori încheind o înțelegere cu un teatru rival.

— Daly și-a pierdut de curând o parte din actorii importanți, așa că am hotărât să le împrumut câțiva din actorii mei ca să poată juca cum vă place. În

schimb, ei îmi vor da câțiva actori pentru rolurile secundare din *Trandafirul*. Din păcate actorii mei sunt nemulțumiți și protestează. Se consideră prea buni ca să joace la Daly.

— Nu le fac o vină din asta, a spus

Madeline privind cum doi lachei aduceau tăvile și farfuriile din argint. Dacă aș fi actriță și eu aș prefera să joc la Capital.

— Chiar și așa, vor face ce li se spune.

— Dar de ce ai făcut o înțelegere din care Daly va avea beneficii mai mari decât teatrul

tău?

— Profesia lor are de câștigat astfel. Și nu vreau ca dorința mea de competiție să dăuneze unei scene londoneze, oricare ar fi aceasta.

— Ești un filantrop, i-a spus Madeline zâmbind.

— Îmi permit să fiu.

Servitorii au așezat farfuriile și i-au servit cu felii de friptură de pui cu sos de smântână și vin de Xeres și legume înăbușite în unt frumos prezentate, în diverse forme geometrice. Madeline s-a uitat la preparatele franțuzești, simțind cum aromele îi

alungau brusc pofta de mâncare. Îngreţoşată, şi-a ferit privirea şi a întins mâna după paharul cu apă. Logan o privea încruntat.

— Trebuie să mănânci, i-a spus.

— Nu mi-e foame. Madeline înghiţea în sec, încercând să scape

de nodul care i se pusese în gât. A dat deoparte farfuria, a închis ochii și a început să respire pe gură.

— La naiba! a exclamat Logan. Nu mănânci nici cât să te mai poți ține pe picioare, cu atât mai puțin pentru copil.

— Încerc, a spus ea, continuând să țină ochii închiși, dar îmi este rău în permanență.

Logan a chemat un servitor și i-a spus să aducă de la bucătărie câteva bucăți de pui fără sos și cartofi fierți.

— O să le trimiți pe toate înapoi, i-a spus

Madeline, încăpățânată. Nu pot mânca nimic astă-seară. Poate că mâine mă voi simți mai bine.

— O să mănânci, chiar dacă va trebui să-ți îndes eu pe gât, i-a spus hotărât Logan. Ai o responsabilitate față de copilul tău, dacă tot ai

ajuns în situația asta.

Nota acuzatoare din tonul lui a durut-o.

— Am avut parte de „ajutor” ca să ajung așa, a ripostat ea. E și greșeala ta, nu doar a mea! Și-a sprijinit capul în mâini, respirând cu dificultate și încercând să stăvilească valurile de

greață.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Ai dreptate, a spus Logan. În noaptea aceea nu m-am gândit deloc la consecințe. Eram prea nerăbdător să mă culc cu tine. A adăugat, părând stânjenit: nici nu mi-am bătut vreodată

capul cu asta. Femeile cu care... eu... își luau de obicei măsuri preventive.

Madeline l-a privit printre degete. Îi juca imaginația feste sau el chiar era chinuit de remușcări?

— Măsuri preventive? a repetat ea. Nu știu ce

vrei să spui.

Logan i-a zâmbit.

— Discutăm mai târziu despre asta. După naşterea copilului. Şi-a apropiat scaunul şi a cuprins-o pe după umeri. A umezit un şervet în paharul ei şi i l-a lipit de fruntea plină cu broboane de sudoare.

Îți amintești de pâinea cu lapte pe care mi-ai dat-o când eram bolnav? i-a șoptit. Mi-ai promis că într-o bună zi îmi voi lua revanșa.

Ea a scos un sunet, ceva între râs și geamăt.

— Ar fi trebuit să te las în pace.

— Mi-ai salvat viața,

a spus Logan. Nu mai contează ce motive ai avut. Ai avut grijă de mine în ciuda caracterului meu, al mirosului de boală și al acceselor de delir. Pot măcar să-ți întorc această favoare. A coborât șervetul umed pe obraz, apoi pe gât,

liniștind-o ușor-ușor.

Madeline a deschis ochii și a văzut chipul lui Logan foarte aproape de al ei. Felul în care o privea a făcut-o să-i tresalte inima. Nu mai era privirea plină de iubire pe care și-o amintea... dar măcar se mai topise din răceală.

— Îți aduc orice vrei, i-a șoptit, de parcă era un copil bolnav. E de ajuns să-mi ceri.

— Orice? A râs. Ești în mare pericol când faci o asemenea ofertă.

Ochii lui de un albastru intens i-au susținut privirea.

— Nu spun niciodată

lucruri în care nu cred.

Ea l-a privit visătoare până când servitorul i-a adus un alt platou cu mâncare și l-a așezat în fața lor.

— Mulțumesc, George, a spus Logan luând furculița. Este suficient. Brațul lui continua să stea pe

umerii ei. A luat o bucată de cartof fiert și i-a dus-o la buze. Crezi că ai putea să iei o înghițitură măcar, iubita mea?

Resemnată, ea a deschis gura. Cartoful nu avea nici un gust. A mestecat încet, străduindu-se să nu

verse.

— Încă una, a rugat-o Logan.

Era neașteptat de răbdător, o distrăgea cu o conversație ușoară și îi susținea spatele cu un braț ferm. Era foarte blând pentru un bărbat atât de masiv, înghițiturile au părut să

alunece cu mai multă ușurință și a reușit să termine jumătate din cât avusese pe farfurie. Într-un final a oftat și a clătinat din cap.

— Nu mai pot.

Părea să-i fie greu să-și desprindă brațul:

— Ești sigură?

Madeline a

încuviințat.

— Ar trebui să mănânci și tu. Ți se răcește mâncarea. A băut câteva înghițituri în timp ce Logan s-a întors la farfuria lui. Mișcările mâinilor lui o fascinau, felul în care degetele lungi rupeau din pâine sau țineau

paharul de cristal. El și-a dat seama că era privit și a părut mirat... dar și stânjenit, ca și cum și-ar fi dorit ceva ce nu putea avea.

A refuzat desertul cu un gest scurt și a ajutat-o pe Madeline să se ridice de la masă. În serile precedente își

petrecuseră câteva ore în salon, citind și discutând în fața focului. În seara aceasta, însă, Logan nu părea tentat de compania ei.

— Ne vedem dimineață, cel mai probabil, i-a spus ridicându-i bărbia cu vârful degetelor. Am de

lucru în bibliotecă.

Ea s-a încruntat și i-a spus în șoaptă, de teamă să nu fie auzită de altcineva:

— Nu vii la mine... mai târziu?

Expresia lui nu s-a schimbat.

— Nu, în seara asta nu te deranjez.

Logan a dat să se întoarcă dar ea l-a prins de mână. L-a privit în ochi.

— Nu mă deranjezi, i-a spus.

Între ei s-a așternut o tăcere stânjenitoare. Logan se lupta cu tentația, știind foarte bine ce îi oferise ea. Și

își dorea și el același lucru, în aceeași măsură.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de fruntea ei într-un sărut cast, apoi s-a dat un pas înapoi.

— Noapte bună.

Madeline a dat din cap, străduindu-se să-i zâmbească și s-a retras în camera ei, singură.

Știa că trebuia să aibă răbdare cu el, să-i dea răgazul de care avea nevoie. Era asemenea unui animal care trebuia îmblânzit, care trebuia învățat să-ți mănânce din palmă... dar care te putea mușca în orice clipă.

Și-a pus o cămașă de

noapte cu mâneci lungi și s-a strecurat sub păturile grele de mătase. O dureau toate oasele, mai ales mijlocul și a trebuit să-și tot schimbe poziția până să găsească una cât de cât confortabilă.

Nu reușea să adoarmă. A așteptat în

vans să audă pe Logan intrând în camera lui. Treptat a alunecat într-un somn agitat. S-a trezit la un moment dat, cu picioarele amorțite și a încercat să le întindă în secunda următoare a simțit o durere scurtă, ca un cuțit în piciorul drept. Nici nu și-a dat

seama ca a scos un strigăt, dar mai mult ca sigur că a făcut-o pentru că a auzit vocea lui Logan răzbătând prin întuneric și l-a simțit urcând în pat, lângă ea.

— Maddy, a spus el văzând-o că se făcuse ghem de durere. Ce s-a întâmplat? Spune-mi...

— Piciorul, a suspinat ea. Mă doare. Parcă îl paralizase. Nu mă atinge...

— Dă-mi voie. Logan i-a îndepărtat mâna. Încearcă să te relaxezi.

— Nu pot. A tresărit când mâna lui i-a strâns cu putere gamba, l-a găsit mușchiul tensionat

și a început să maseze ușor până când durerea a dispărut. Madeline a oftat ușurată și s-a sprijinit de pieptul lui, în timp ce el continua să-i alunge durerea. A trecut și la celălalt picior iar ea i-a șoptit: acela nu mă doare. Dar el i-a făcut semn să tacă și a

continuat să o maseze.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, ridicându-i cămașa de noapte peste pulpe.

— M-am trezit cu cârcei, i-a răspuns Madeline, ca prin vis. Logan părea să știe exact unde să o atingă, cât de tare să-i apese mușchii

fără să o doară din nou. Julia mi-a spus să mă aștept la așa ceva – e normal pentru femeile în starea mea.

— N-am știut asta. Cât de des pățești asta?

— Nu știu. E prima oară că mi se-ntâmplă. Pudică, și-a coborât cămașa de noapte care i

se ridicase prea sus. Îți mulțumesc. Scuză-mă că te-am deranjat. El și-a retras mâinile iar ea s-a întors pe o parte, căscând.

L-a auzit dezbrăcându-se în întuneric, sunetele făcute de hainele care aterizau pe jos. A

deschis ochii și s-a uitat la silueta din umbră.

— Nu pleci? l-a întrebat, ezitând puțin.

— Nu, doamnă. S-a băgat în pat, lângă ea. Se pare că ești hotărâtă să mă ai în patul tău în noaptea asta, cu orice preț.

— Dacă insinuezi că

am încercat să te păcălesc...

— Este evident că nu poți rezista farmecului meu. Te înțeleg perfect. A luat-o în brațe și i-a acoperit buzele cu gura lui.

Dându-și seama că o tachina, Madeline l-a împins ușor.

— Ești un încrezut! a
exclamat râzând.

— Sărută-mă. Gura
lui a explorat-o cu
blândețe, respirația lui îi
ardea obrajii. Dispoziția
lui jucăușă s-a risipit,
făcând loc unei tandreți
de care ea nu mai
crezuse că va avea parte,
i-a atins trupul cu vârful

degetelor, trecând peste sfârcuri, de-a lungul picioarelor. Madeline stătea nemișcată, prinsă în curentul pasiunii și tremurând de anticipare.

Când el a zăbovit pe sfârcul ei, necăjindu-l cu limba, întărindu-l, ea s-a arcuit să-l primească.

Orice fărâmă de rușine a părăsit-o s-a trezit gemând și rugându-l, desfăcându-și picioarele să-l primească, până când într-un sfârșit degetele lui au pătruns-o, alunecând înăuntrul ei cu mișcări tot mai adânci.

Madeline i-a cuprins

bărbăția fierbinte. Vocea lui catifelată i-a șoptit la ureche:

— Maddy... da... așa... Gemând de plăcere, el a învățat-o ce-i plăcea, murmurându-i vorbe de alint și lăsându-i sărutуri de foc pe piele.

Când a simțit că nu mai poate răbda, Logan

a tras-o deasupra. Trupul ei suplu, micuț, i-a răspuns imediat. Era făcută pentru el. A pătruns-o ușor, treptat, savurând fiecare senzație după care a accelerat ritmul, aţâţat de căldura dinlăuntrul ei.

După ce s-a

descătușat a rămas înăuntru, în ea. Pielea îi era catifelată și delicată, ca petalele de iasomie. Și-a coborât buzele pe gâtul ei și a gustat cu vârful limbii ușorul iz de sare, simțindu-i pulsul încă rapid. Era un lux pe care nu și-l permitea de obicei: să rămână cu ea

după ce făceau dragoste. Era prea intim, prea periculos.

Ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului părea să-şi bată joc de el. A încercat să-l ignore şi s-a relaxat lângă Madeline, cu mâna îngropată în părul ei. Era a lui, la urma urmei.

Putea să facă ce voia cu ea... atâta vreme cât ea nu bănuia că o iubea.

Trebuia să discute cu autorul unei piese de teatru la care mai era mult de lucrat, așa că s-a hotărât să se întâlnească la cafeneaua Banbury. Obișnuia să lucreze adesea în cafenea – avea

rezervată aceeași masă, lângă o fereastră mare care lăsa să pătrundă lumina zilei. Atmosfera de la Banbury era relaxată. Spera să-l îmbuneze astfel pe autor, care ținea la fiecare cuvânt al piesei de parcă ar fi fost sacru.

— Pune cafeaua la

făcut, foarte tare și fără zahăr, i-a spus domnul Banbury fiicei lui, care îl ajuta la servit. A venit domnul Scott!

Logan s-a îndreptat spre masa lui obișnuită, oprindu-se când și când ca să schimbe o vorbă cu prieteni sau cunoștințe. La cafeneaua Banbury

obișnuiau să-și dea întâlnire o mulțime de intelectuali: artiști, filozofi și zeci de scriitori de pe Fleet Street.

Lordul Beauchamp, unul dintre proprietarii cafenelei, membru al Societății Artiștilor s-a apropiat de Logan care

începuse să-și aranjeze pe masă foile de hârtie.

— Ce noroc să te văd azi, Scott! Am tot vrut să discut ceva cu tine... Iartă-mă, văd că aștepți pe cineva, dar nu durează mult să te întreb...

— Întreabă-mă, i-a spus Logan invitându-l

să se aşeze.

Lordul Beauchamp îl privea cu un zâmbet sincer.

— N-aş fi vrut să te necăjesc cu asta, dar ştiu ce relaţie strânsă ai cu comunitatea artistică şi că ai patronat cu generozitate o mulţime de artişti...

Logan l-a întrerupt, arcuindu-și o sprânceană.

— N-ai vrea să treci la subiect? Nu are nici un rost să mă flatezi.

Lordul Beauchamp a râs.

— Cred că ești singurul actor care spune așa ceva. Foarte

bine, voi fi direct – vreau să ajut un tânăr artist, un domn pe nume James Orsini.

— Am auzit de el, a spus Logan, zâmbindu-i femeii care tocmai îi adusese cafeaua. Și-a îndreptat din nou atenția spre Beauchamp.

— Orsini are o

tehnică minunată, experimentează cu lumini și texturi, fapt remarcabil pentru un artist abia trecut de douăzeci de ani. Problema este că își caută un subiect care i-ar putea asigura expunerea picturilor...

Logan l-a întrerupt

râzând încet în timp ce ducea ceașca la gură. După ce a luat o înghițitură l-a privit în ochi pe Beauchamp:

— Știu ce vrei să mă rogi, domnule. Răspunsul este nu.

— Dar nici un artist nu este considerat cu adevărat important dacă

nu l-a pictat pe Logan Scott. Știu cel puțin douăzeci dintre ei care au făcut-o deja.

— Sunt douăzeci și cinci, i-a spus sec Logan.

— Te asigur, Scott, că nu ai pozat până acum unui artist care să merite această onoare mai mult ca el.

Logan a clătinat din cap.

— Poate că ai dreptate. Și totuși, am pozat mai mult decât orice alt actor...

— Pentru că ai succes, l-a întrerupt Beauchamp.

— ... Și mi-a ajuns. Am fost reprezentat în

picturi în ulei, gravuri, metal, marmură și ceară... busturi, medalioane, tablouri... hai să scutim lumea de încă un portret de-al meu.

— Orsini va fi de acord cu orice aranjament vei dori să faci. Zău, omule, chiar

vrei să te rog?

Logan l-a privit și a mai luat o înghițitură de cafea, în timp ce Beauchamp aștepta încordat un răspuns. După câteva momente a zâmbit și i-a spus:

— Am o altă propunere. Spune-i lui Orsini că-i dau voie să o

picteze pe soția mea.

— Soția ta... Beauchamp era confuz. Este adevărat că am auzit că te-ai căsătorit recent... dar sunt convins că Orsini te-ar prefera pe tine drept subiect.

— Portretul doamnei Scott poate fi cu

ușurință piesa principală a unei expoziții. Iar dacă Orsini va fi în stare să surprindă ceea ce văd eu la ea, va fi răsplătit regește.

Beauchamp îl privea sceptic.

— Știu și eu? Doamna Scott este recunoscută pentru

frumusețea ei, e adevărat...

— E al naibii de frumoasă. Logan își studia atent cafeaua. Are o anume inocență pe care nu o va pierde nici dacă va ajunge să trăiască o sută de ani... S-a trezit brusc din reverie. Din câte știu eu,

nu a mai pozat niciodată. Orsini are noroc să i se ofere o asemenea şansă.

Lordul Beauchamp îl privea amuzat.

— Îl voi informa pe Orsini că poate să-ţi picteze soţia. Oricum, toată lumea este curioasă să o vadă pe cea

care ți-a sucit mințile.

— Eu unul n-aș folosi o asemenea expresie, a spus Logan.

— Se potrivește perfect, dragul meu. Felul în care arătai când ai descris-o... Râzând, lordul Beauchamp s-a ridicat și și-a luat rămas-bun, întorcându-

se la masa lui.

— Mi-a sucit minţile! Pe naiba! Am spus doar că e frumoasă, mormăia Logan răsfoindu-şi hârtiile.

Orsini a acceptat propunerea fără ezitare şi i-a trimis o scrisoare de mulţumire care a ajuns acasă la Scott în

dimineața următoare. Când a aflat de portret, Madeline a fost cuprinsă de panică.

— Sarcina va fi vizibilă înainte ca el să termine portretul, a protestat ea în timp ce stătea în fața lui Logan în bibliotecă și mototolea nervoasă o

bucată de hârtie.

Logan a închis registrul și s-a întors cu fața spre ea.

— Dacă alegi o rochie potrivită nu se va observa nimic, iar Orsini îți poate subția talia din câteva trăsături de pensulă. Pe de altă parte, vei avea o

ocupație în lunile de sarcină.

— Sunt o mulțime de alte lucruri pe care le-aș putea face.

— Îmi doresc un portret al tău. După ce Orsini îl va expune intenționez să-l cumpăr.

— Îl va expune! a exclamat Madeline,

roșind. Logan, nu vreau să fiu etalată ca un obiect, ca un trofeu...

— Dar asta ești, a întrerupt-o el. În ochi îi lucea o strălucire diavolească. Ești a mea și mă pot lăuda cu tine ori de câte ori doresc.

Madeline îl privea cu ochi mari, mult prea

uimită ca să-i poată răspunde.

— Ce ai acolo? a întrebat-o Logan uitându-se la hârtia din mâna ei.

— O listă... am estimat cheltuielile pentru bal. Sunt sigură că ar trebui să mai renunţăm la anumite

lucruri și am nevoie de sfatul tău...

— Vino aici și arată-mi. Și-a îndepărtat scaunul de birou și i-a făcut semn să se așeze pe genunchii lui.

Madeline s-a apropiat cu grijă și s-a așezat în poala lui, ținându-și spatele perfect drept.

— Poate că ai sta mai comod dacă m-aș așeza acolo...

— Stau foarte comod, i-a spus lipind-o de pieptul lui. I-a luat hârtia din mână și s-a uitat la șirul de cifre. Spre mirarea ei, nu i s-a părut nimic exagerat. Mă așteptam la o

asemenea sumă, mai mult sau mai puţin, i-a spus calm.

— E o avere, i-a răspuns Madeline. I-am tot spus ducesei că nu trebuie să fim atât de extravaganţi, dar ea a insistat să comande tot ce e mai bun şi a dublat sumele pe care i le

spusesem eu... De ce zâmbești?

— Nu credeam că vei fi atât de cumpătată în a-mi cheltui banii, scumpa mea. Logan a dat lista deoparte și a lipit-o și mai tare de el. Prudența este un lucru bun, dar nu te-ai măritat cu vreun sărac.

— Știu prea bine, dar... din ce vom trăi restul anului?

El se juca distrat cu gulerul ei din dantelă. A zâmbit:

— Poți să stai liniștită, Maddy. Ne-am putea permite să dăm câte un bal de aceste dimensiuni în fiecare

săptămână a vieții noastre.

Îl privea uimită și încruntată.

— Tu... noi... avem atât de mulți bani?

— Avem patru moșii, dacă nu punem la socoteală și casa de vânătoare din Wiltshire. Văzând-o că-l urmărea

interesată, a continuat nonșalant: mai avem un iaht, o fabrică de bere, o fabrică de olane și câteva companii miniere. În plus, am investit în căi ferate și în vapoare și am obținut sume excelente.

Mai avem și colecția de obiecte de artă și teatrul, împreună cu alte

câteva proprietăți. Expresia ei uluită părea să-l amuze. Poți cheltui cât dorești, doamna mea. Sunt sigur că-mi voi putea permite.

Lui Madeline i-a luat ceva timp să se adune. Se măritase deci cu cineva a cărui avere era mai mare decât a

familiei ei, a soților surorilor ei, ba chiar și a lordului Clifton.

Logan părea să-i fi ghicit gândurile, pentru că a izbucnit în râs.

— Înainte să plutești pe un norișor, dă-mi voie să-ți reamintesc că nu fac parte din aristocrație și că nici

unul dintre copii noştri nu va avea titlu nobiliar.

— Mie una nu-mi pasă, i-a răspuns Madeline iar inima i-a bătut mai tare auzindu-l insinuând că urmau să aibă şi alţi copii.

— Poate că pentru ei va conta.

— Nu vor avea nevoie

de titlu. Vor învăța să se distingă prin calitățile lor, așa cum ai făcut-o și tu.

— Ia te uită, doamnă Scott! Aș putea crede că încerci să mă flatezi.

S-a foit în poala lui și i-a simțit sexul întărindu-se. A roșit. Deși avansurile lui îi

făceau mereu plăcere, era o purtare necuviincioasă pentru miezul zilei. Putea intra oricând o servitoare, putea veni cineva în vizită.

— Logan, i-a spus în șoaptă în timp ce buzele lui îi alunecau pe gât. Am... atâtea de făcut...

— Și eu la fel. A început să-i desfacă rochia, îndepărtându-i mâinile cu care încerca să-l oprească.

— Dacă intră vreo servitoare? l-a întrebat Madeline înfiorându-se atunci când el și-a strecurat mâna pe sub fusta ei.

— Îi voi spune să plece.

— Nu aici... hai să mergem sus, l-a rugat Madeline, roșie ca focul. Îi simțea trupul ferm și puternic sub coapse.

— Aici, a spus Logan, începând să-și desfacă pantalonii. A râs scurt. Nu te mai tot uita la

blestemata aia de ușă.

— Nu mă pot abține. A gemut când el a pătruns-o. Oh, nu ar trebui...

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, i-a spus cu voce guturală. Îi șoptea ce anume să facă, o ghida cu mâinile în timp ce ea urca și

cobora, cuprinzându-i sexul.

Madeline a închis ochii de plăcere, apucându-se strâns de haina lui, agăţându-se de umerii lui. S-au arcuit împreună iar Logan i-a acoperit gemetele cu gura lui. Nu s-ar fi imaginat

niciodată în stare de așa ceva... să-l călărească, să uite de orice fărâmă din bună cuviință care-i fusese insuflată în fiecare zi a vieții ei de adult. Dar Logan o încuraja, îi cerea să renunțe la ultima fărâmă de rușine în brațele lui. Curenții de plăcere s-au

înteţit şi curând s-a cutremurat în spasmele extazului.

Când Madeline s-a prăbuşit într-un sfârşit la pieptul lui, Logan şi-a îngropat faţa în părul ei răvăşit.

— În fiecare din dimineţile petrecute la Capital, când mă ajutai

cu corespondența... am vrut să fac asta.

— Asta? a repetat Madeline, ridicând capul și privindu-l amețită. Se simțea dezorientată, buimacă, de parcă ar fi băut. N-am avut nici cea mai mica idee.

— Dacă te-ai fi uitat unde trebuia ai fi

înțeles, doamnă.

— Ah. S-a îndreptat și i-a zâmbit. În cazul acesta insist să nu ai niciodată o femeie drept secretară.

— Tu ești singura pe care o vreau, i-a spus Logan abținându-se cu greu să nu o mângâie și să nu-i spună tot ce-i

trecea atunci prin minte. A adăugat: pentru moment.

Nu și-a schimbat expresia când a văzut-o pălind. Cu grijă, Madeline s-a desprins de el și a început să-și netezească fusta. Logan regreta cuvintele tăioase, dar fuseseră

necesare. Mai bine să strice momentul dulce, de intimitate, decât să-i dea de înțeles cât de importantă era pentru el. Făcuse o dată greșeala să aibă încredere în ea. Nu avea să existe o a doua oară.

Capitolul 13

În seara balului, Madeline stătea în fața oglinzii iar camerista îi încheia nasturii rochiei.

Doamna Beecham, îmbrăcată într-o rochie neagră și încinsă cu un șorț alb ca neaua urcase la etaj ca să asiste la ultimele pregătiri.

— Splendid! a exclamat menajera, dându-se un pas înapoi ca să o privească. Vei fi cea mai frumoasă dintre toate, doamnă Scott. Stăpânul nu-și va mai lua ochii de la tine.

Madeline i-a zâmbit, deși inima îi bătea cu putere din cauza

emoţiilor.

— Au fost livrate toate florile? Aţi mai fost de curând la bucătărie?

— Ne-am ocupat de toate, a asigurat-o doamna Beecham. Casa e plină de flori dumnezeiesc de frumoase iar bucătarii s-

au întrecut pe ei înșiși. Musafirii vor avea impresia că au ajuns în paradis – iar când îți vei face apariția, domnul Scott va fi cel mai invidiat bărbat din toată Londra!

Emoționată, Madeline și-a dus mâna la pântec. I se rotunjise

puțin, dar rochia din catifea roșie fusese special croită ca să ascundă acest lucru. Un corset strâmt îi urmărea linia trupului, pierzându-se într-un mănunchi de jupoane. Rochia era uimitor de simplă, singurele podoabe fiind trei

catarame bătute cu rubine deasupra cărora se vedeau sânii, o splendoare roz-crem.

Culoarea rochiei de bal o prindea de minune, făcând ca pielea să-i pară de porţelan şi punându-i în evidenţă culoarea ochilor. Părul şi-l prinsese într-un coc

complicat și câteva bucle lăsate libere îi conturau gâtul subțire.

Logan a intrat în cameră cu pași mari și s-a oprit brusc. Arăta impecabil în costumul negru, de seară, cu vesta de un gri albăstrui dintr-o mătase bogată. Ochii lui, de cel mai

profund albastru, au strălucit de emoţie când au văzut-o. Când i-a vorbit, vocea îi era mai profundă ca de obicei:

— Sper să-ţi fie pe plac. I-a întins o casetă neagră de bijuterii.

Surprinsă plăcut de cadoul neaşteptat, Madeline a făcut un pas

înainte ca să-l ia. Doamna Beecham a zâmbit și i-a făcut semn cameristei să iasă. A închis ușa în urma lor, lăsându-i singuri.

Madeline a exclamat de uimire când a deschis caseta, descoperind un colier din aur cu rubine și cercei asortați.

— Ce frumoși sunt! Nu mă așteptam la... Și-a ridicat ochii spre el. Ești foarte generos. Mulțumesc, Logan.

El a scos colierul din casetă, s-a dus în spatele ei și i l-a prins la gât. Ea s-a privit în oglindă, stând nemișcată în timp ce mâinile lui fierbinți îi

atingeau ceafa, i-a luat ceva timp până să reușească să-l prindă, pentru că avea o închizătoare destul de complicată.

Madeline și-a pus cerceii și a dat de câteva ori din cap, făcându-i să lucească în lumină.

— Cum ți se pare

rochia mea? l-a întrebat, întorcându-se cu faţa spre el.

Spre marea ei dezamăgire el nu s-a arătat prea încântat.

— E prea decoltată.

Madeline s-a încruntat uşor.

— Julia a văzut-o şi mi-a spus că este

perfectă.

— Dacă vrei să pornești o revoltă, poate, a murmurat el cu ochii ațintiți pe sânii ei.

— Dacă nu-ți place pot să mă schimb...

— Nu. Poartă blestemata de rochie, dacă asta vrei, a spus pe un ton care se dorea a fi

indiferent.

Madeline și-a mușcat buzele ca să nu zâmbească. Nu a scos nici un cuvânt în secundele care au urmat, în care el a continuat să se uite fix la ea.

— O să răcești, îmbrăcată așa, i-a spus

scurt.

— În casă este foarte cald, i-a răspuns ea. Îmi va fi foarte bine. L-a văzut încleştând pumnii, de parcă încerca să se abţină să nu o atingă. Coborâm?

Logan a mormăit ceva în semn de răspuns şi i-a dat braţul,

însoțind-o în sala de bal de parcă era vorba de o datorie odioasă de care trebuia să se achite.

Din fericire, oaspeții păreau să se simtă foarte bine. Sute de oameni colindau prin casă, sporovăiau despre colecția de artă, despre bufetul somptuos cu

porțelanuri scumpe în timp ce ritmurile vioaie ale muzicii răzbateau din sala de bal. Aranjamente imense din orhidee și crini, așezate în vaze orientale, umpleau aerul cu parfumul lor exotic.

Inspirate de atmosfera romantică,

perechile își dădeau pe furiș rendez-vous-uri în colțurile ascunse privirii iar bârfitoarele se strânseseră în grupuri, cotcodăcind ca niște găini. Julia făcuse treabă bună – îngemănase perfect lumi diferite: nobili, omeni de rând extrem de bogați, artiști,

scriitori, chiar și câțiva politicieni. Seara furniza suficiente subiecte pentru ziare, timp de câteva saptămâni. Domnii se bucurau de rezervele inepuizabile de băuturi fine și țigări de foi, certându-se când și când pe favorurile câte unei femei. Cu toate

acestea, nici o altă femeie nu atrăgea mai mult atenţia ca Madeline.

Era o adevărată revelaţie, discuta cu uşurinţă cu oricine, zâmbea tot timpul, cu o abilitate surprinzătoare. Părea imposibil să fie într-atât de relaxată

precum părea. Pe de altă parte, și-a spus cu ironie Logan, pentru asta se pregătise întreaga viață: să fie gazda perfectă. Era adevărat că familia ei nu se așteptase să se mărite cu un bărbat ca el, dar Madeline nu părea deloc stânjenită de faptul că era soție de actor.

Logan era mândru de ea, dar avea și un sentiment de amărăciune știind că ea merita mai mult decât îi putea oferi el. Indiferent cât de bună gazdă ar fi fost, Madeline nu putea ajunge pe înaltele trepte ale societății, așa cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost

soția lui Clifton. Logan nu-i condamna pe părinții ei pentru că-și doriseră altceva pentru ea. În seara aceea, privindu-i pe soții Matthews, Logan îi simțea chiar ciudat de apropiați.

Veniseră la bal arborând mine

politicoase, dar în sufletul lor amărăciunea se amesteca probabil cu mândria. Era evident că Madeline era mult prea rafinată pentru un bărbat cu trecutul lui. Avea origini excelente și se măritase cu un om de rând. El era bogat, adevărat, dar nu avea

titlu nobiliar.

A sosit și momentul să deschidă dansul. Logan i-a oferit brațul lui Madeline și a condus-o spre centrul sălii. Era plină de viață, așa cum nu o mai văzuse niciodată, ochii îi străluceau iar obrajii erau roșii ca focul. Era

primul ei bal, și-a dat seama abia atunci Logan, surprins.

— N-am mai dansat cu adevărat cu un bărbat până acum, i-a spus ridicând privirea spre el, în timp ce o prindea de talie. Am luat lecții de dans la școală. Venea un instructor, o data pe

săptămână, dar am dansat doar cu colegele mele. Conduceam pe rând.

Logan i-a zâmbit:

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să conduc? i-a sugerat şi le-a făcut semn muzicanţilor să înceapă. S-au auzit primele acorduri ale

unui vals și au început să plutească pe podea, înainte ca Madeline să realizeze ce se întâmpla. Logan dansa minunat, așa cum făcea totul, știa să-și pună partenera în avantaj și o conducea cu abilitate, fără să-i dea ocazia să ezite sau să se împiedice.

Madeline și-a dat seama că era foarte rigidă. Se concentra să-l urmeze, să nu facă vreun pas greșit. Logan a râs văzând-o cât era de concentrată.

— Relaxează-te, i-a șoptit.

— Nu pot. Sunt prea ocupată cu dansul.

— Uită-te în ochii mei.

Madeline l-a ascultat, descoperind că totul devenea mult mai uşor. Nu-i mai păsa de nimic, era conştientă doar de ochii lui calzi şi de braţele lui puternice. Camera parcă se dizolvase. S-a agăţat

frenetic de el, dorindu-și ca seara să nu se mai sfârșească niciodată.

Alte cupluri li s-au alăturat și spațiul a devenit curând neîncăpător. Valsul s-a terminat și a început un cadril. Logan a tras-o deoparte pe Madeline și i-a spus zâmbind:

— Complimentele mele instructorului, doamnă.

— A fost minunat! a exclamat ea, fără să se îndure să-i dea drumul mâinii. Te rog, n-am putea să...

— Ar fi o dovadă de egoism din partea mea să te monopolizez,

doamnă Scott, i-a spus Logan dându-se un pas înapoi și zâmbind forțat atunci când soția lui a fost luată pe sus de ceilalți dansatori de cadril. Era demodat ca un bărbat să-i dea prea multă atenție soției lui. Mai mult decât atât, trebuia să-și facă datoria

de gazdă și să danseze și cu alte doamne.

Lui Logan îi făcuse mereu plăcere să se afle în compania femeilor. Varietatea de trăsături, de forme, de parfumuri îl intrigau... dar cumva toate acestea nu-l mai interesau acum. O dorea doar pe Madeline. Arăta

extraordinar, era plină de senzualitate în rochia roșie, aducându-l în pragul nebuniei. Gelozia nu-l mai încercase niciodată, dar acum îl copleșea. Dacă mai primea încă o felicitare cu subînțeles din partea unei cunoștințe făcea moarte de om. Toți

bărbaţii de acolo o doreau. Se uitau doar la ea, îi studiau sânii acoperiţi doar pe jumătate de rochie.

Posac, Logan şi-a amintit de ce nu dădea niciodată petreceri acasă la el. Pentru că nu exista nici o modalitate prietenoasă să-i facă pe

invitați să plece când voia el. Dacă ar fi fost balul dat de altcineva ar fi plecat deja. Voia să fie în altă parte, undeva, doar el și Maddy. Fantezii toride îi asaltau mintea. Ar fi vrut să-i ridice rochia și să o aibă acolo, pe masa lungă sau să o dezbrace în mijlocul

locului de dans și să-i privească reflexia în oglinzile imense care străjuiau coloanele.

Gândurile i-au fost întrerupte de apariția colegei lui. Aceasta se despărțise pentru scurt timp de soțul ei și îl bătea acum pe umăr. Părea foarte mândră de

ea.

— Felicitări! i-a spus veselă. Mare noroc ai avut când te-ai căsătorit cu Madeline.

— Mi s-a mai spus, i-a răspuns el morocănos. De cel puţin o sută de ori până acum.

Julia a zâmbit şi a urmărit-o cu privirea pe

Madeline care era la câțiva metri depărtare, în mijlocul unui cerc de admiratori.

— Are o calitate care ție îți lipsește, Logan. Îi plac oamenii. O interesează cu adevărat soarta lor iar ei îi răspund în consecință.

— Și mie îmi plac

oamenii, a mormăit Logan defensiv, făcând-o pe Julia să râdă.

— Doar cei care îți pot aduce vreun folos.

El a zâmbit fără tragere de inimă.

— Cum de reușești întotdeauna să mă vezi exact așa cum sunt, Julia?

— N-am pretins niciodată asta, a ripostat ea, dar ochii îi străluceau amuzaţi. După toţi aceşti ani încă mă mai surprinzi. Să luăm de exemplu purtarea ta faţă de Madeline. Ascunzi în tine un romantism pe care nu l-aş fi bănuit

niciodată.

— Romantism, a pufnit Logan, care se mândrise mereu cu cinismul lui.

— Poți să negi cât vrei. E doar o chestiune de timp până când vei recunoaște că Madeline te are la degetul ei mic.

— Poate într-o sută

de ani! S-a îndepărtat, strâmbându-se. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre soţia lui care continua să fie înconjurată de admiratori. Logan s-a îndreptat spre ea dar a fost deturnat de câţiva parteneri de afaceri. A zâmbit când a primit

noi complimente și a schimbat cu ei câteva opinii pe subiecte de interes strict masculin.

Spre ușurarea lui, salvarea a venit în persoana lui Andrew, lordul Drake. L-a bătut pe umăr și l-a tras deoparte, sub pretextul că voia un sfat legat de

achiziționarea unui obiect de artă.

— Dumnezeule, cum de-i suporți pe plicticoșii ăia? l-a întrebat Andrew coborând tonul. Toate discuțiile legate de dobânzi și dividende sunt la fel de palpitante ca o vizită la morgă.

— Plicticoșii aceia, așa cum îi numești tu, sunt întâmplător unele dintre cele mai strălucite minți financiare ale Angliei, i-a răspuns Logan. Ai face bine să-ți petreci și tu timpul în compania lor. În timp ce vorbea o căuta cu privirea pe

Madeline. În lumina candelabrelor, umerii ei păreau de catifea iar părul îi strălucea în mii de nuanțe.

Andrew i-a urmărit privirea și a zâmbit cu ironie.

— Zău, Jimmy, nu te credeam atât de burghez încât să tânjești după

soția ta... dar zicala se pare că e adevărată: sângele apă nu se face.

Logan l-a privit atent, căutând o semnificație ascunsă cuvintelor lui, dar ochii lui Andrew nu spuneau nimic.

— Nu m-am pretins niciodată altceva. Poate că sunt burghez, a spus

Logan, dar o singură privire adresată soției mele face cât o explicație.

— Nu te contrazic. După seara aceasta fiecare poet amator din Londra îi va scrie câte o odă. Chipul ei de înger, izul de scandal legat de căsătoria voastră

pripită... toate acestea vor ațâța și mai mult curiozitatea oamenilor.

— Și mă vor scoate de tot din minți, a murmurat Logan, făcându-și prietenul să zâmbească.

— Te-ai descurcat bine, Jimmy, i-a spus Andrew sorbind din

paharul din cristal. Era clar că nu era primul și nici ultimul din seara aceea. Duci o viață de invidiat. Ai avere, o casă superbă, o soție tânără și frumoasă... și ai pornit de la zero. În timp ce au am avut toate avantajele: un nume, avere, pământuri – și le-am

irosit pe toate. În ultima vreme, ocupația mea de bază este să aștept ca bătrânul să moară, ca să-i moștenesc banii și titlul. La norocul meu, va trăi mult și bine, până când voi fi mult prea bătrân ca să mă mai pot bucura de ceva.

Logan l-a privit

mirat, surprins de amărăciunea din tonul lui.

— Care este problema, Andrew? l-a întrebat, adresându-i-se ca unui frate mai mic.

Andrew a ezitat o clipă după care a izbucnit în râs.

— Nu trebuie să-ţi

faci griji pentru mine. Du-te și bucură-te de viață și de soția ta.

Logan îl privea cu un amestec de exasperare și îngrijorare. Era clar că Andrew avea din nou necazuri. Ultimul lucru pe care și-l dorea în seara aceea era să-i smulgă cu forța o

mărturisire și să-i rezolve încă o dată problemele. Și totuși nu-și putea înfrâna acest impuls – mai ales acum, când știa că erau rude.

S-a uitat la Madeline, a oftat și și-a îndreptat din nou atenția spre Andrew.

— Păstrez de ceva

vreme o cutie cu trabucuri deosebite, i-a spus pe un ton neutru. Pare ocazia ideală să le încercăm. Ce zici?

Andrew a părut să se înveselească.

— Adu-le în camera de biliard.

Logan și-a croit drum afară din sala de bal,

oprindu-se de câteva ori să vorbească cu musafirii care i se adresau. Când a ajuns în sfârșit la ușă i-a văzut pe Justine și pe soțul ei într-un colț al încăperii. Păreau să se certe, pentru că Justine strânsese din ochi, furioasă.

Logan a ieșit din sala de bal, zâmbind amar. Probabil că Justine obișnuia să-i facă zile fripte lordului Bagworth. Fiind frumoasa familiei Matthews, părea să-și dorească să fie mereu în centrul atenției. Iar părinții nu-i făcuseră

nici un serviciu fiicei lor mai mari atunci când o răsfățaseră atât, în detrimentul celorlalte două fete ale lor. Acum, că o cunoscuse pe Justine, Logan se întreba cum de Madeline putuse să treacă neobservată. A zâmbit ironic și a clătinat din cap, apoi s-a

îndreptat spre bibliotecă, în căutarea rezervei de trabucuri.

Madeline le-a cerșit un răgaz de la dans domnilor care o înconjurau, să-și poată trage răsuflarea. L-a zărit pe cumnatul ei stând în dreptul ferestrelor mari. Nu a

părut să-și dea seama că ea se apropia – părea cufundat în contemplarea grădinii, dar chipul îi era umbrit. Era un bărbat blând, cu înfățișare plăcută, deși nu era foarte înalt și nu avea un fizic impozant.

— Doamnă Scott, a spus lordul Bagworth

zâmbindu-i. Felicitări pentru această minunată seară. Trebuie să-ți spun că nu ai fost niciodată atât de frumoasă.

— Mulțumesc, domnule. Sper că vă simțiți bine, amândoi.

— Într-adevăr, i-a răspuns el din automatism. Nu-și

schimbase însă expresia. A făcut o pauză destul de lungă, privind-o gânditor. Trebuie să recunosc cu regret că sora ta și cu mine ne-am certat.

Uimită de faptul că el îi făcea o asemenea mărturisire, Madeline l-a întrebat:

— Pot să fac ceva pentru voi?

— S-ar putea. Mă tem că Justine este geloasă pe succesul tău din această seară.

— Pe suc... Madeline era uimită. Era de neconceput ca Justine să o invidieze. Ea, care fusese dintotdeauna cea

mai frumoasă, mai admirată, mai curtată dintre surori. Nu înțeleg de ce-ar fi, domnule.

El părea stânjenit.

— Cred că se teme că succesul tău de astă-seară o va pune în umbră. Iar din cauza faptului că este atât de nefericită, mă tem că va

face ceva... drastic.

— Cum ar fi?

Lordul Bagworth s-a uitat îngrijorat în jur, prin încăpere.

— Unde ți-e soțul?

Madeline a făcut ochii mari. Ce legătură putea să aibă Logan cu toate astea? Oare Justine, într-un acces de

invidie, avea să se arunce în braţele lui, doar ca să fie sigură că mai era încă atrăgătoare?

— Îmi sugerezi să merg să-l caut?

— Mi se pare o idee excelentă, i-a răspuns imediat lordul Bagworth.

Madeline a clătinat din cap, zâmbind cu neîncredere.

— Jusine n-ar încerca niciodată să... n-ar avea motiv să...

— Este doar o bănuială, i-a spus lordul Bagworth. Care se va dovedi nefondată, sunt sigur.

— Dacă Justine se teme că va fi eclipsată, nimeni nu va reuși să intre în competiție cu ea... iar eu cu atât mai puțin.

Lordul Bagworth i-a zâmbit, în ciuda îngrijorării.

— Din câte mi-am dat seama, doamnă

Scott, ai rămas mereu în umbra surorilor tale mai mari. A venit vremea să fii recunoscută drept o femeie atrăgătoare și desăvârșită, așa cum ești de fapt.

Madeline a surâs distratată. Se gândea doar la Logan. Unde putea fi?

— Îți mulțumesc

domnule. Acum te rog să mă scuzi...

— Da, bineînțeles. A făcut o plecăciune și s-a întors din nou cu fața la fereastră, oftând.

Logan a intrat în bibliotecă și a început să caute prin sertarele biroului. Nu și-a dat seama că îl urmărise

cineva decât în clipa în care a auzit o voce provocatoare.

— Ce cauți, domnule Scott? Sau poate ar trebui să-ți spun Logan. La urma urmei, suntem rude.

Logan s-a oprit, cu cutia în mână, privind-o ironic pe sora lui

Madeline cum intra și închidea ușa în urma ei.

— Pot să-ți fiu de folos, lady Bagworth? a întrebat-o, cu o expresie impenetrabilă.

— Aș vrea să purtăm o discuție în privat.

— Nu am timp, a repezit-o el. Trebuie să mă ocup de musafiri.

— Sunt mai importanți decât rudele tale?

Logan a privit-o cu răceală pentru că știa ce fel de joc încerca Justine cu el. De-a lungul vieții fusese urmărit de numeroase femei măritate, din varii motive.

— Ce vrei? a întrebat-o scurt, fără să se mai obosească cu politeţuri.

Justine nu a părut deranjată de tonul lui. S-a apropiat lent de el, mergând provocator.

— Vreau să ştiu dacă sora mea e fericită. Îmi fac mari griji pentru ea.

— Va trebui să o întrebi personal, lady Bagworth.

— Mă tem că nu mi-ar spune adevărul. Pentru Madeline doar fațada contează.

— Ai motive să crezi că soția mea ar fi nemulțumită?

— Este evident că

sunteți total nepotriviți. Un bărbat ca tine... și sora mea cea mică... Sunt sigură că nu știe cum să se poarte cu tine. Probabil că e deja îngrozită.

— Mie nu mi-a dat impresia asta, i-a răspuns ironic Logan, încercând să-și

mascheze dezgustul. Spune-mi, lady Bagworth, ce fel de femeie crezi că mi s-ar potrivi?

— O femeie frumoasă... stăpână pe ea... experimentată. Justine și-a lăsat umerii în jos, pe rând, făcând ca mânecile să-i cadă și

rochia să-i alunece puțin, dându-i la iveală sânii. S-a aplecat peste masă cu decolteul la vedere și l-a privit printre gene.

Postura era atât de ostentativă că pe Logan aproape că l-a bufnit râsul.

— Ce invitație

fermecătoare, a spus sec, tonul lui spunând contrariul. Cu toate astea, nu mă interesează o altă femeie în afară de soția mea.

Ochii lui Justine au strălucit de furie.

— Nu poate fi adevărat! Nu poți să preferi un șoricel timid

și anost în locul meu!

Logan îi zâmbea batjocoritor. Din toate cuvintele care o puteau descrie pe fata rebelă care îi invadase viața și schimbase totul, „timidă” și „anostă” nu i se potriveau deloc.

— Îți sugerez să-ți ridici rochia și să te

întorci la bal, lady Bagworth.

Refuzul lui a părut să-i sporească determinarea.

— Te voi face să mă dorești, i-a spus și s-a aruncat în brațele lui.

Logan a încercat să se desprindă de femeia care îl înlănțuise. Cutia

cu trabucuri a căzut pe podea iar acestea s-au risipit. Logan era uimit și amuzat în același timp. Parcă juca într-o farsă de prost gust. Abia dacă a auzit ușa bibliotecii deschizându-se, pentru că se chinuia să se desprindă din brațele ei. A auzit

deodată vocea soției lui și a împietrit.

— Drace! și-a spus, uitându-se în direcția lui Madeline.

— Te căutam, Justine, i-a spus Madeline uitându-se fix la sora ei. Lui Logan îi era imposibil să-și dea seama la ce se gândea ea

în clipa aceea.

Logan și-a încleștat fălcile. Rochia lui Justine era în neorânduială, trupurile lor erau mult prea apropiate... știa foarte bine cum păreau lucrurile. Un lucru nu suporta: să fie manipulat de o femeie.

I-a aruncat lui Justine

o privire ucigătoare, a împins-o cât-colo şi s-a întors spre Madeline. O parte a minţii îi spunea să profite de ocazie şi să o umilească pe Madeline, o dată pentru totdeauna. Dar indiferent ce credea Madeline despre el, trebuia să-i spună că

sora ei nu îl interesa câtuși de puțin. Și nu avea nici cea mai mică dorință să-i fie necredincios.

— Maddy... a început el și pentru prima oară în viață și-a dat seama că rămăsese fără cuvinte. Transpirat, a încercat cu furie să găsească o

modalitate în care să-i explice situaţia, dar nu reuşea să scoată un sunet.

Justine a privit-o sfidător pe Madeline, zâmbind triumfător.

— Soţul tău nu a fost în stare să se abţină, i-a spus. Am vrut doar să vorbesc cu el, şi când-

colo...

— Știu ce s-a întâmplat, i-a spus Madeline calmă. Și aș aprecia dacă pe viitor nu te-ai mai arunca în brațele soțului meu. Este o neobrazare pe care el nu o merită... și eu cu atât mai puțin.

Justine și-a aranjat

rochia.

— N-ai decât să-i spui ce vrei, i-a spus lui Logan. Știu că vei poza în victima inocentă, iar ea va fi probabil suficient de naivă să te creadă. A ieșit furioasă din încăpere, trântind ușa.

Logan se uita la soția

lui, la fel de stânjenit ca atunci când era copil și era prins făcând vreo trăsnaie.

— N-am chemat-o eu, Maddy...

— Știu, i-a răspuns ea. Știu că nu ai încerca să o seduci pe sora soției tale, nici dacă te-ai simți atras de ea.

— Așa este, a murmurat Logan, trecându-și stânjenit mâna prin păr și reușind să-l răvășească.

— Vino încoace... ia mâna. Madeline i-a aranjat părul cu mâna înmănușată. Atingerea ei blândă l-a mai liniștit. Justine n-ar fi mers

foarte departe, sunt sigură. A vrut doar să i se dea atenție.

— Eram cât pe ce să o omor.

— Îmi pare rău că ai fost pus într-o asemenea situație.

El i-a prins mâna și i-a ținut-o strâns, privind-o în ochi.

— Ai toate motivele să fii suspicioasă, Maddy.

— Dar nu sunt, i-a spus ea încet.

— Dacă lucrurile ar fi stat invers, eu aș fi crezut tot ce e mai rău.

Madeline a zâmbit ușor.

— Sunt convinsă că

așa ai fi făcut.

Cuvintele ei l-au iritat.

— Atunci cum poți sta în fața mea, pretinzând că ai încredere în mine, când știi că eu nu aș fi făcut același lucru?

— Dar de ce n-aș avea încredere în tine?

Cu mine ai fost întotdeauna generos iar intenţiile ţi-au fost onorabile.

— Onorabile? a repetat Logan, uitându-se la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Ţi-am răpit virginitatea, ţi-am făcut un copil în afara căsătoriei...

— Când am sosit la Capital ai făcut eforturi să mă eviţi, în ciuda faptului că m-am aruncat în braţele tale. Ai făcut dragoste cu mine doar atunci când ai ştiut cu siguranţă că te doream şi te-ai căsătorit cu mine când ai aflat că eram

însărcinată, în ciuda resentimentelor. Eu te-am dezamăgit iar tu m-ai răsplătit cu onestitate şi...

— Ajunge. Părea iritat. Am fost un ticălos şi nu intenţionez să mă schimb prea curând, aşa că te sfătuiesc să nu mă mai flatezi şi să nu mă

mai privești galeș, pentru că nu-ți merge. M-ai înțeles? Nici nu și-a dat seama că o strângea în brațe decât în clipa în care i-a simțit pielea catifelată a brațelor.

— Înțeleg, a spus Madeline. Gura ei dulce era atât de aproape de a

lui, încât își dorea să-i poată alunga de pe chip surâsul cu un sărut arzător, să-și cufunde mâinile în corsetul ei. Tot ce voia de la ea era plăcerea fizică. Nu avea nevoie de încrederea ei. Nici de afecțiunea ei.

Și-a dus mâinile la spatele rochiei ei, i-a

găsit nasturii și a lipit-o strâns de el.

— Te vreau, i-a șoptit privind în decolteul ei. Hai sus cu mine.

— Acum? a întrebat ea cu răsuflarea întretăiată.

— Da, acum.

— Dar oaspeții noștri...

— Se pot descurca și singuri.

Madeline a râs încet.

— Mai târziu. Vor observa că lipsim și vor comenta...

— Vreau să comenteze. Îl părăsise orice gând rațional. Nu-i mai păsa de problemele lui Andrew, de oaspeții

lui sau de păstrarea aparențelor. Vreau să știe toată lumea că sunt sus, cu tine... că ești a mea. Și-a strivit cu lăcomie buzele de ale ei, sorbindu-i aroma, înnebunit de dorință. Și-a strecurat degetele în coafura ei sofisticată și a început să-i scoată acele

din păr. Madeline s-a dat un pas înapoi, gemând ușor.

— Bine, a spus cu voce nesigură, roșie la față. Aș fi foarte bucuroasă... să-ți fac pe plac, dar musafirii ne vor opri înainte să ajungem la scări.

Logan i-a zâmbit și i-

a mai furat un sărut.

— Dumnezeu să-l apere pe cel care-mi va sta în cale. Și a împins-o spre ușă.

Capitolul 14

În următoarea lună, sarcina lui Madeline a devenit tot mai evidentă și a fost nevoită să-și limiteze ieșirile în lume. Când mergea la cumpărături sau la plimbare prin parc era mereu escortată de cel puțin doi servitori pe

care Logan îi instruise temeinic. Nu avea voie să se obosească, să se aventureze în locuri nesigure și trebuia să mănânce la ore regulate.

— Nu suport să fiu tratată ca un copil, i-a spus Madeline lui Logan într-o dimineață, pe când stătea în fața mesei

de toaletă. Era frustrată din cauză că-și pierduse libertatea. Trăise deja experiența de a face orice voia, de a merge oriunde, iar acum îi era greu să ducă o viață atât de retrasă. Indiferent ce încerc să fac mă trezesc imediat că mă ajută cineva... sau că îmi bagă

mâncarea pe gât, cu forța.

Logan o asculta cu aparentă seriozitate.

— Nu ești tratată ca un copil, i-a răspuns, ci ca o persoană pe care o prețuiesc mai mult ca pe oricine.

— Mă simt ca într-o închisoare, i-a spus cu

tristețe. Vreau să merg în anumite locuri, să fac ceva...

— Cum ar fi?

Madeline a oftat și și-a trecut viguros peria prin părul lung.

— De la bal nu ne-a mai trecut nimeni pragul. Nu am nici o prietenă cu excepția

Juliei iar ea e mereu ocupată la teatru, ca și tine. Și chiar dacă primim câte cinci-șase invitații pe zi nu onorăm nici una.

Logan îi urmărea expresia tensionată și s-a încruntat. Se așteptase la așa ceva. Anii în care trăise retras se încheiau

acum. Madeline era tânără, plină de viaţă, simţea nevoia să iasă în societate, să aibă prieteni, să se distreze.

— Înţeleg, i-a spus el luându-i peria din mână şi punând-o deoparte. A îngenuncheat lângă ea iar feţele le-au ajuns la acelaşi nivel. Nu vreau să

te ţin într-o colivie aurită, scumpo. Voi încerca să-ţi fac zilele mai agreabile, i-a zâmbit cu subînţeles. Bănuiesc că în privinţa nopţilor nu ai motive să te plângi.

— Nu, i-a răspuns ea, roşind şi întorcându-i zâmbetul.

Logan s-a ţinut de cuvânt şi a început să o însoţească pe Madeline la expoziţii de artă, licitaţii, cine şi serate muzicale. Când urmăreau vreo piesă la Drury Lane sau la operă stăteau în loje elegante, private. Spre deliciul ei au acceptat şi câteva

invitații la petreceri de weekend, la țară, unde a cunoscut alte tinere soții cu care avea multe în comun. Știa că lui Logan nu-i făceau plăcere în mod special asemenea ocazii, pentru că era mereu în centrul atenției. Faptul că accepta cu inimă

deschisă să-și sacrifice intimitatea atât de prețioasă îi uimea și îi flata în egală măsură pe amândoi.

Madeline știa că era invidiată de multe femei pentru că îl avea pe Logan drept soț. Era fermecător, inteligent și generos, așa cum nu

erau mulți soți. Îi plăcea să fie măritată cu el, compania lui îi făcea plăcere, ca și felul iscusit de a face dragoste.

Și totuși, indiferent de cât de confortabilă părea relația lor, Madeline era conștientă că era departe de ceea ce ar fi putut să fie. Logan

nu o mai privea așa cum o privise cândva, nu o săruta cu fervoare și dragoste. Păstra mereu o mică distanță între ei. Era clar că nu avea încredere în ea și că nu se mai implica emoțional. Madeline încerca să-și controleze propriile sentimente,

știind că iubirea pe care i-o arăta se putea întoarce oricând împotriva ei.

Așa cum îi spusese Julia, pofta de mâncare îi revenise și pusese înapoi toate kilogramele pierdute și încă ceva în plus. Iar îngrijorarea ca nu cumva rotunjimile ei

să nu-i mai fie pe plac lui Logan a fost risipită curând:

— Ar fi mai bine să dormi aici, de-acum încolo, i-a spus într-o seară după ce făcuseră dragoste în patul lui. Și-a trecut mâna peste piciorul ei gol și a adăugat: e mai comod

decât să te chem mereu la mine sau să dau năvală în dormitorul tău ori de câte ori ai cârcei.

Madeline s-a ghemuit în brațele lui și i-a zâmbit somnoroasă.

— Nu vreau să te deranjez. Știu că-ți place să dormi singur.

— Nu ocupi prea

mult loc, i-a răspuns el trecându-și mâna peste pântecul ei. Încă.

Madeline s-a întors pe o parte.

— În curând voi ocupa jumătate de pat. Oh, cât mi-ar fi plăcut să fi fost mai înaltă! Femeile de talia mea nu arată bine când sunt

însărcinate. Arată ca niște rațe.

— Doamnă, i-a șoptit el la ureche, m-am străduit noapte de noapte să-ți arăt cât ești de dezirabilă. Până în clipa de față nu cred că ai avut motive să ai dubii în privința a cât ești de atrăgătoare.

— Au început să-ți placă femeile cu burta mare? l-a întrebat sceptică Madeline și l-a văzut zâmbind.

— Doar una. Logan a întors-o pe spate. Iar acum bănuiesc că te aștepți să ți-o dovedesc. Din nou.

— Dacă nu ți-e prea

greu...

— Chiar insist, a mai spus el, acoperindu-i gura cu a lui.

Era un bărbat impredictibil, uneori o necăjea și o alinta, alteori o trata cu răceală. În majoritatea serilor, după ce piesa se termina alerga acasă doar ca să

fie cu ea, dar când trecea pragul arbora o expresie indiferentă, lipsită de grabă.

Trei după-amieze pe săptămână Madeline poza pentru portretul comandat de Logan. Artistul, domnul Orsini, era un bărbat plăcut, talentat, lipsit de acel

temperament sălbatic la care te-ai fi așteptat din partea unui artist.

— Soția ta este una din cele mai mari frumuseți pe care le-am pictat, i-a spus Orsini lui Logan, care venise să asiste la una dintre ședințe.

— Domnule Orsini, a

protestat Madeline din locul în care stătea, te rog să nu mă faci să mă simt stânjenită...

— Are o calitate neobișnuită, a continuat Orsini, sincer. O senzualitate amestecată cu puritate. Este o femeie-copil care te vrăjește.

Neobișnuită cu asemenea complimente, Madeline și-a plecat privirea.

— Da, l-a auzit spunând pe Logan. Exact asta văd și eu în ea.

Când se simțea în stare, Madeline își petrecea câte o după-amiază la Capital,

supraveghind repetițiile și uneori ajutând la citirea replicilor. Pe Logan prezența ei nu părea să-l deranjeze. De fapt, recunoștea oricând că îi plăcea să o știe aproape.

— Nu mai e nevoie să-mi imaginez în ce bucluc ai fi putut intra,

i-a spus el odată, sec.

Lui Madeline îi făcea plăcere să-și petreacă timpul la teatru, acolo unde nimeni nu se arăta ofensat la vederea unei femei însărcinate. Erau cu toţii obişnuiţi cu actriţele care continuau să joace şi atunci când erau în şase-şapte luni,

așa că arborau față de Madeline o atitudine relaxată, făcând-o să se simtă confortabil.

Cele mai frumoase i se păreau serile pe care le petrecea cu Logan, relaxându-se după cină. Citeau și discutau ore întregi iar apoi Logan o lua în brațe și o ducea în

pat. Legătura fragilă dintre ei părea să devină mai puternică. Madeline începuse să creadă că avea să câștige bătălia, ușor-ușor, să-i recapete încrederea... până în ziua în care iluziile ei au părut să se năruiască.

Dimineața de duminică a decurs ca de

obicei: un mic-dejun leneș, urmat de cafea, apoi Madeline s-a dus la biserică, după care a petrecut câteva ore în salon, în compania lui Logan. Acesta se uita pe o piesă nouă, făcea adnotări și corecturi iar Madeline se încălzea lângă foc și cosea.

Madeline a privit chipul soţului ei şi a simţit impulsul de a se duce lângă el. A lăsat jos lucrul, s-a dus în spatele scaunului lui şi şi-a pus mâinile pe umerii lui.

— Urăsc lucrul de mână, i-a spus apropiindu-şi buzele de lobul urechii lui.

— Dă-l încolo, i-a spus Logan, întorcând foaia.

— Nu pot. Toate femeile respectabile cos.

— Cine ți-a cerut să fii respectabilă? a întrebat-o absent, încercând să se concentreze asupra lucrului. Nu mai citi

peste umărul meu, scumpo. Nu mă pot concentra.

Ea nu l-a luat în seama și și-a înlănțuit mâinile în jurul pieptului lui.

— N-ar trebui să lucrezi duminica. E păcat. L-a sărutat pe gât, de câteva ori, simțindu-i

pulsul sub buze.

— Sunt pe cale să comit unul și mai mare, i-a răspuns Logan prinzând-o în brațe. Madeline a izbucnit în râs când el a tras-o în poală. Mâinile lui rătăceau pe trupul ei. Care crezi că ar fi ocupația potrivită

pentru o zi de duminică, doamnă? Asta? Sau asta?

Joaca le-a fost întreruptă de o bătaie în ușă. Madeline s-a smuls din brațele lui, și-a netezit rochia și s-a refugiat în fața șemineului. Un lacheu a intrat în încăpere și i-a adus lui Logan un bilet,

pe o tavă din argint. El a luat biletul și i-a făcut semn să se retragă.

— De la cine este? l-a întrebat Madeline pe Logan, care se pregătea să rupă sigiliul.

— De la o persoană pe care am cunoscut-o prin intermediul lui Drake. Încruntat, Logan

a citit cu glas tare: vă aduc veşti rele în legătură cu prietenul nostru, lordul Drake. Ştiind cât eraţi de apropiaţi, am considerat necesar să vă aduc imediat la cunoştinţă că... Vocea i s-a stins şi a continuat să citească.

Madeline l-a aşteptat

să sfârșească, în tăcere.

— Logan? a făcut ea o încercare. El nu părea s-o fi auzit, i-a luat hârtia din mână și a citit-o la rândul ei. Se părea că Andrew luase parte la o petrecere pe Tamisa, cu o noapte în urmă. Cândva, în timpul petrecerii, el căzuse

peste bord dar dispariția lui fusese observată abia în zori. Deși iahtul fusese cercetat în amănunțime, nu fusese găsit. Râul urma să fie dragat, dar se întâmplă adesea ca trupurile să nu fie descoperite nici după zile întregi.

Madeline i-a atins cu

blândețe umărul soțului ei.

— Era... un bun înotător? Poate că a reușit să ajungă la mal...

— Nu înota prea bine, i-a răspuns Logan, cu glas răgușit. Și probabil că era prea beat ca să mai încerce măcar.

— Îmi pare rău,

Logan, i-a spus ea mângâindu-i obrazul.

El s-a tras cât-colo și i-a spus printre dinți:

— Vreau să fiu singur.

Ar fi vrut să rămână, să-i aline durerea, dar Logan nu o dorea lângă el. O alunga tocmai acum, când suferea. Era

un adevărat iad să iubească un bărbat care nu-și dorea dragostea ei. Chiar dacă avea, poate, sentimente pentru ea și le înfrâna cu orice preț. Nu s-a putut abține și și-a trecut degetele prin părul lui întrebându-l:

— Ce pot face, Logan?

— Să pleci.

Madeline a lăsat mâna jos și a ieșit fără să privească înapoi.

Tot restul zilei și în ziua care a urmat Logan s-a închis în cameră și a băut. Singura dată când a vorbit cu Madeline a fost doar ca să-i spună să anunțe că nu va veni

la teatru și că va avea nevoie de dublură la spectacolul din seara următoare.

— Când te întorci la teatru? l-a întrebat Madeline privind în ochii tulburi de alcool. Nu a primit nici un răspuns, iar el s-a încuiat din nou în

camera lui. Nu își dorea compania ei și nici a altcuiva. A refuzat și să mănânce, în ciuda rugăminților ei și a tăvilor care îi erau aduse din timp în timp la ușă.

Îngrijorată, Madeline a întrebat-o pe doamna Beecham dacă Logan se mai purtase așa

vreodată. Menajera a ezitat înainte să-i răspundă:

— Doar după plecarea ta.

Madeline a roșit, vinovată și plină de remușcări.

— Și cât a durat?

— A băut o săptămână încheiată dar

abia după încă o săptămână a reînceput să mănânce cum trebuia. Asta am înțeles-o, pentru că știam ce simțea pentru tine, dar acum... Cine ar fi crezut că a ținut atât de mult la lordul Drake? Știu că nu e frumos să-i vorbești de rău pe morți, dar omul

acela nu era bun de nimic, Dumnezeu să-l odihnească în pace!

— Probabil din cauză că au crescut împreună. Se simțea răspunzător pentru el, într-un fel.

Menajera a ridicat din umeri.

— Oricare ar fi motivul, stăpânul suferă

mult. A privit-o cu simpatie pe Madeline. O să-și revină, într-un sfârșit. Nu te frământa prea tare, doamnă Scott. Nu-ți face bine.

Era mai ușor de spus decât de făcut. Cum să nu-și facă griji când soțul ei părea hotărât să moară din cauza

băuturii? în cea de-a doua seară și-a adunat tot curajul și s-a dus la ușa lui. Era încuiată, a descoperit.

— Logan? l-a strigat, bătând ușor. Nu a primit nici un răspuns, după cum se așteptase. A bătut mai tare și l-a auzit mormăind:

— Nu mai bate și lasă-mă naibii în pace. Tonul răutăcios a înghețat-o.

— Te rog, deschide-mi, i-a spus Madeline încercând să nu-și piardă calmul. Altfel iau cheia de la doamna Beecham.

— O să-ți frâng gâtul

ca unui pui de găină, i-a răspuns el.

— Nu mă mișc de aici, să știi. Pentru că nu l-a auzit răspunzându-i, a adăugat: iar dacă pățește ceva copilul îl vei avea pe conștiință.

S-au auzit pași greoi. Ușa s-a deschis și s-a trezit trasă înăuntru, cu

o smucitură.

— N-a mai rămas nimic din conștiința mea, i-a spus Logan trântind cu zgomot ușa și închizând-o împreună cu el în camera întunecată. Avea părul răvășit iar respirația îi mirosea a băutură. Purta o pereche de pantaloni

groaznic de șifonați și nu avea nici cămașă și nici pantofi în picioare. Madeline s-a dat un pas înapoi, alarmată de felul în care arăta. Părea în stare de orice. Ochii injectați îi aruncau priviri ucigașe iar gura i se strâmbase într-un rictus.

— Ai venit să faci pe soția îndatoritoare, i-a spus cu voce groasă. Și să-mi șoptești banalități la ureche. Ei bine, n-am nevoie să mă alini tu. Am nevoie doar de asta. A prins-o de corset și a tras-o lângă el, cufundându-și mâinile în decolteul ei. Gura lui

fierbinte s-a frecat de pielea fină a gâtului ei.

Madeline a simţit că abia aştepta s-o audă protestând, aşa că l-a înlănţuit cu braţele şi s-a relaxat.

— Naiba să te ia! a mormăit el. Nu ţi-e frică de mine?

— Nu, i-a răspuns ea

îngropându-și fața în umărul lui.

El i-a dat drumul din brațe, respirând sacadat.

— Logan, i-a spus ea cu blândețe, te porți ca și cum cineva te-ar învinovăți pentru moartea prietenului tău. Nu înțeleg de ce.

— Nici nu este

nevoie.

— Ba da, de vreme ce pari să încerci să te distrugi. Mulți oameni au nevoie de tine... și mă număr și eu printre ei.

Furia lui a părut să se topească. Arăta brusc foarte obosit.

— Andrew avea nevoie de mine, a șoptit

el. Iar eu l-am dezamăgit.

— De asta ai reacționat așa?

— În parte, da. Logan a luat sticla de coniac pe jumătate goală și s-a așezat pe marginea patului. Acesta păstra urmele celor treizeci și șase de ore de beție, ca

și covorul Aubusson. A dus sticla la gură dar Madeline i-a luat-o din mână, înainte să apuce să ia o înghițitură. El s-a întins după sticlă și era cât pe ce să cadă.

Madeline a lăsat sticla deoparte și s-a așezat lângă el.

— Spune-mi, i-a zis

dorindu-și cu ardoare să-l fi putut atinge. Te rog.

Asemenea unui copil obosit, el a închis ochii și și-a îngropat capul între umeri. A rostit câteva nume, la început: lordul Drake... Rochester... doamna Florence... după care i-a

spus întreaga poveste, într-o avalanșă de cuvinte.

Madeline a ascultat nemișcată, încercând să înțeleagă ce auzea. Logan îi spunea că era fiul nelegitim al lui Rochester și al fiicei doamnei Florence... că Andrew fusese fratele lui

vitreg. L-a lăsat să se descarce. Era clar că durerea și iubirea față de Andrew se amestecau cu o vinovăție devastatoare.

— De ce nu mi-ai spus până acum? l-a întrebat în final, când a tăcut.

— Nu era cazul... era

mai bine să nu știi. Ca și Andrew.

— Dar ai vrut să-i spui, nu-i așa? i-a șoptit ea îndrăznind să-i treacă mâna prin părul răvășit. Iar acum regreți că nu i-ai spus nimic atunci când ai avut ocazia.

Logan și-a sprijinit capul de pieptul ei,

odihnindu-și fruntea pe moliciunea sânilor ei.

— Nu știu sigur... Dumnezeule, e prea târziu acum. A oftat. Aș fi vrut să fi făcut mai multe pentru el.

— Ai făcut cât ai p u t u t , i-ai plătit datoriile, nu i-ai întors niciodată spatele. L-ai

iertat până și pentru că ți-a luat-o pe Olivia.

— Pentru asta ar fi trebuit să-i mulțumesc, a spus cu voce răgușită. Olivia era o nemernică.

Madeline s-a înfiorat, pentru că purtarea ei nu fusese cu mult mai bună decât cea a Oliviei.

— Te duci la

Rochester? l-a întrebat, simțindu-l cum se încordase.

— Mă tem că aș fi în stare să-l omor. Este responsabil pentru moartea lui Andrew, mai mult decât oricine, i-a făcut viața un iad iar el și-a găsit singurul refugiu în băutură.

Madeline continua să-l mângâie pe păr.

— Vino să te culci în patul meu, i-a spus. Lasă servitorii să intre, să facă curat aici și să aerisească.

Logan nu i-a răspuns imediat. Madeline știa că se gândea dacă să se întoarcă sau nu la sticlă.

— Nu mă vrei în patul tău, i-a spus. Sunt beat și doar Dumnezeu știe câtă nevoie am să fac o baie.

Madeline i-a zâmbit slab.

— Ești binevenit în orice condiții. L-a luat de mână. Haide, i-a șoptit. Te rog.

A crezut că Logan o va refuza. Spre surprinderea ei, el s-a ridicat și a urmat-o afară din încăpere. Mica victorie i-a mai alungat din griji dar nu era nici pe departe ușurată. Abia începea să înțeleagă ce povară purta Logan. Cât trebuia să se fi simțit de

trădat când aflase că băiatul bogat alături de care crescuse era de fapt fratele lui. Nici unul din ei nu avusese cu adevărat un cămin sau o familie care să-i iubească... nu cunoscuseră fericirea.

Mâna ei s-a așezat involuntar peste pântec,

de parcă ar fi încercat să protejeze mica viaţă dinăuntrul ei. Era sigură că Logan avea să iubească un copil inocent. Iar dacă nu avea să accepte inima ei... îi putea dărui măcar atât.

Logan a dormit adânc, răsucindu-se din când în când sau

murmurând ceva, în vis. De câte ori începea să se agite, Madeline îl liniștea. L-a păzit întreaga noapte, iar dimineața a ieșit tiptil din cameră și s-a asigurat că nu va fi deranjat de nimeni. A făcut baie și s-a schimbat într-o rochie

de zi de un albastru închis cu ornamente din dantelă. A luat micul dejun singură și timp de aproape două ore a răspuns la scrisori.

— Mă scuzați, doamnă Scott... Vocea servitorului a trezit-o din reverie. Îi adusese o carte de vizită, așezată

pe o tavă din argint. A sosit contele de Rochester. I-am spus că domnul nu este acasă și vă întreabă dacă nu doriți să-l primiți dumneavoastră, deși este o oră destul de nepotrivită.

Consternată, Madeline se uita fix la

cartea de vizită. Curiozitatea se amesteca cu îngrijorarea. Ce avea contele să-i spună ei? l-a mulțumit în gând lui Dumnezeu pentru că Logan dormea dus, la etaj. Nu putea nimeni să prezică felul în care ar fi reacționat dacă ar fi aflat că Rochester venise

acolo.

— O să-l primesc... rapid, a spus punând cu grijă tocul în suportul din argint. Cobor imediat în hol.

— Bine, doamnă Scott.

Inima îi bătea cu putere când a ajuns în hol. Toată noaptea se

întrebase ce fel de om era Rochester, de-și manipulase și minţise fiii atâţia ani. Fără să-l cunoască, îl dispreţuise... și totuși îi era cumva milă de el. La urma urmei, Andrew era singurul fiu pe care-l recunoscuse iar moartea acestuia îi provocase,

probabil, multă durere.

Bărbatul cărunt o aștepta în hol. Fața lui colțuroasă era lipsită de orice urmă de căldură sau bună dispoziție. Deși nu semănau prea mult, Madeline era convinsă că Logan era fiul lui. Erau amândoi solitari, aparent

invincibili. Durerea recentă lăsase urme pe chipul lui: tenul îi era pământiu iar ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

— Lord Rochester, a spus Madeline evitând să-i întindă mâna şi mulţumindu-se să dea din cap.

Bărbatul a părut uşor

amuzat de lipsa ei de deferență.

— Doamnă Scott, i-a spus cu voce hârșâită. Mulțumesc că m-ai primit.

— Condoleanțe, a murmurat ea.

S-au studiat reciproc în liniștea care a urmat.

— Știi totul, a spus

el. Îți citesc în ochi.

Madeline a dat din cap.

— Da, mi-a spus.

El a ridicat o sprânceană, întrebător.

— M-a descris probabil ca pe un monstru fără inimă?

— S-a rezumat la fapte, domnule.

— Ești cu mult deasupra a ceea ce mă așteptam eu. Ai primit o educație aleasă. Cum de a fost de acord familia ta cu această căsătorie?

— Au fost încântați să primească un asemenea gentleman desăvârșit în rândul lor, a mințit cu răceală

Madeline.

Rochester nu și-a dezlipit privirea de la ea, căutând urmele falsității. În final i-a zâmbit admirativ.

— Fiul meu a știut să-și aleagă soția potrivită.

— Fiul? a repetat Madeline. Am avut

impresia că ai refuzat să-l recunoşti.

— Exact asta intenţionez să discut cu el.

Înainte ca Madeline să poată continua să-l chestioneze s-a auzit zgomot de paşi. S-au întors la unison. Logan a venit alături de

Madeline, cu ochii albaştri aţintiţi asupra bătrânului.

Somnul lung păruse să-i priască. Părul îi era încă umed după baie, obrazul îi strălucea, proaspăt ras. Se îmbrăcase cu o cămaşă albă, cu pantaloni închişi la culoare şi o

vestă cu carouri mici verzi și gri. În ciuda aspectului îngrijit, ochii îi erau încercănați și era palid.

I s-a adresat lui Rochester pe un ton monoton:

— Nu-mi imaginez ce te-a putut aduce aici.

— Doar tu mi-ai mai

rămas, i-a spus simplu Rochester.

Logan i-a zâmbit cu cruzime:

— Sper că nu-ți imaginezi că-i voi lua locul lui Andrew, ca o soluție de mâna a doua.

Bărbatul a pălit vizibil.

— Am făcut multe

greșeli cu Andrew. Nu neg asta. Poate că nu am fost părintele ideal...

— Poate? a repetat Logan, cu un râs amar.

— ... dar am avut speranțe. Mi-am făcut planuri. Eu... Rochester a înghițit în sec și și-a sfârșit cu dificultate fraza: l-am iubit,

indiferent ce crezi tu.

— Ar fi trebuit să i-o spui, a murmurat Logan.

Rochester a clătinat din cap ca și cum discuția devenise mult prea dureroasă. A continuat, totuși:

— Am avut mari așteptări în ceea ce-l privește. Mama lui era o

femeie foarte rafinată, delicată, cu sânge albastru. Am ales-o tocmai pentru ca fiul meu să aibă ascendența perfectă.

— Spre deosebire de primul tău fiu, a spus Logan.

— Da, a recunoscut Rochester. Tu nu te

potriveai planurilor mele. M-am convins singur că era mai bine să te dau deoparte și să pornesc de la zero. Voiam ca fiul meu – cel legitim – să aibă tot ce este mai bun. I-am pus la dispoziție o adevărată avere, cele mai bune școli, accesul în înalta

societate. Nu exista niciun motiv pentru care Andrew să nu aibă un mare succes... dar a eșuat lamentabil în tot ce încerca. Era lipsit de disciplină, de ambiție, de talent, nu-l interesa nimic în afara băuturii și a jocurilor de noroc. În timp ce tu... a râs amar.

Ție nu ți-am dat nimic. Deși nu ai sânge nobil ai reușit să strângi o avere importantă și să-ți găsești un loc în societate. Ai reușit chiar să te căsătorești cu genul de femeie pe care mi l-aș fi dorit pentru Andrew.

Logan l-a privit

ironic:

— Spune-mi ce vrei, Rochester, apoi pleacă.

— Foarte bine. Vreau ca războiul dintre noi să ia sfârșit.

— Nu există nici un război, i-a răspuns el sec. Acum, că Andrew nu mai este, nu dau doi bani pe ce se întâmplă

cu tine. Nu vreau să ai de-a face cu mine, cu soția sau cu copiii mei. În ceea ce mă privește, nici măcar nu exiști.

Rochester nu a părut uimit de răceala lui Logan.

— Este decizia ta, bineînțeles. Dar aș putea face multe pentru

familia ta, dacă mi-ai da voie. Deși sunt unele restricții din cauza faptului că ești fiu ilegitim, tot ți-aș putea lăsa moștenire o sumă generoasă.

— Nu vreau nici un ban. Averea ar fi trebuit să-i revină lui Andrew.

— Nu accepta pentru

tine, atunci. Gândește-te la binele copilului tău. Vreau să-l fac moștenitorul meu. De ce să-i negi dreptul din naștere?

— Nu voi accepta... a început Logan, dar Rochester l-a întrerupt.

— Nu ți-am cerut nimic până acum. Vreau

doar să te gândești la ce ți-am propus. Nu trebuie să-mi răspunzi imediat. Oricum nu am altceva mai bun de făcut decât să aștept.

— Vei aștepta mult și bine.

Rochester i-a zâmbit amar și înțelegător deopotrivă.

— Știu cât poți fi de încăpățânat.

Logan a rămas tăcut, cu chipul ca de granit, cât timp Rochester și-a luat rămas-bun și a ieșit.

Din nefericire, fie Rochester fie unul dintre asociații lui au împărtășit altcuiva secretul paternității lui

Logan, pentru că în câteva zile vestea a făcut înconjurul Londrei. Casa le-a fost asaltată de vizitatori și scrisori, la fel și teatrul. Cu toții întrebau un singur lucru: dacă era adevărat.

Spectacolele lui Logan avuseseră dintotdeauna numeroși

spectatori, dar acum lumea se bătea la propriu pentru un bilet. Publicul părea fascinat de povestea romantică a omului de rând care descoperea dintr-o dată că era fiul unui aristocrat bogat.

Logan devenise cea mai comentată persoană

din Londra, postură pe care nici nu şi-o dorise şi nici nu-i făcea plăcere. Încă mai deplângea moartea lui Andrew; muncea până la epuizare peste zi iar noaptea îşi găsea alinare în braţele lui Madeline. Făcea altfel dragoste acum, cu mai multă blândeţe, mai

prelung, de parcă ar fi vrut să se piardă în îmbrățișare, să rămână pentru totdeauna înăuntrul ei. Nu era mulțumit până nu cunoșteau amândoi extazul pătrunzător care îi lăsa fără vlagă, satisfăcuți.

— Nu mă așteptam să

simt așa ceva, i-a șoptit Madeline la ureche într-o noapte. Nu credeam să trăiesc asemenea plăceri în patul conjugal.

Logan a râs încet, trecându-și palma peste trupul ei.

— Nici eu. Dată fiind experiența mea anterioară, nu mă

așteptam să fiu atât de captivat de o inocentă.

— Nu sunt inocentă, i-a spus Madeline, inspirând adânc în timp ce el se așeza între picioarele ei. După câte am făcut...

— Mai ai multe de învățat, scumpa mea.

— Nu se poate...

— Și vom continua cu lecția următoare, i-a șoptit el zâmbind.

Madeline l-a vizitat după ce repetiția s-a încheiat și l-a găsit pe Logan singur, notându-și câte ceva în timp ce străbătea scena în sus și în jos. La început nu a observat-o, din cauză că

era foarte concentrat, dar apoi a întors capul în direcţia ei. Ochii albaştri i-au zâmbit.

— Vino încoace, i-a spus iar ea l-a ascultat bucuroasă.

Logan a lăsat notiţele deoparte şi a cuprins-o de talie.

— Pari făcută din

miere, i-a șoptit, făcând-o să se ridice pe vârfuri. Dă-mi să gust.

Madeline a roșit și s-a uitat în jur, de teamă ca sărutul lor să nu aibă și martori.

Logan a râs:

— Nu va avea nimeni nimic de obiectat, i-a furat un sărut, apoi un

altul. Gura lui era fierbinte, dornică.

Respirând greu, Madeline s-a tras din îmbrăţişare.

— Ai terminat?

— Da. Logan a tras-o aproape şi a sărutat-o din nou. Mai am nevoie doar de cinci minute. Ce-ar fi să mă aştepţi în

birou? Vom avea o ședință privată – cu ușa închisă.

— Nu am chef de lucru, a spus ea, provocatoare.

— Vei avea. I-a dat în joacă o palmă la fund, împingând-o ușor.

După plecarea ei, Logan și-a reluat

notițele și s-a concentrat asupra coregrafiei finale. A zâmbit, pentru că nu-i stătea mintea la asta. Nu se mai gândea decât să se ducă rapid în birou, la soția lui. S-a străduit să se concentreze și a mai scris câteva fraze.

În timp ce lucra a observat cu colțul

ochiului o siluetă care trecea printre rândurile de scaune, apropiindu-se de scenă.

— Cine-i acolo? a întrebat, mijind ochii, dar fără să-l recunoască pe intrus. Nu a primit nici un răspuns. A presupus că era vreun curios care se furișase în

teatru, așa că a continuat: teatrul este închis pentru public. Poți reveni mai târziu, când va avea loc reprezentația.

Vizitatorul s-a apropiat dar nu a ieșit din umbră.

Logan și-a îndreptat spatele și a continuat să

se uite la silueta întunecată a străinului.

— Cine naiba ești? a întrebat direct.

Vocea familiară, de beţiv l-a paralizat pe Logan.

— Nu-mi spune că ai şi uitat de mine... frate.

Andrew a ieşit din umbră, cu obrajii arzând

de ură. Logan se uita fix la el și nu mai înțelegea nimic. Și-a dat seama că se dăduse câțiva pași înapoi doar când a simțit o piesă de recuzită lipindu-i-se de spate. Preț de o clipă a crezut că vedea o fantomă... dar apoi a văzut pistolul din mâna

lui.

— Am crezut că ai murit, i-a spus Logan cu voce răgușită, încercând să se adune.

— Cred că ești dezamăgit, i-a răspuns Andrew. Te și pregăteai să-mi iei locul, nu-i așa?

— Nu, eu... Logan a clătinat din cap,

inspirând adânc. La naiba, Andrew, ce s-a întâmplat? Toată lumea a crezut că te-ai înecat la petrecerea aceea blestemată pe apă...

— Asta am și vrut să creadă. Trebuia să fac ceva. Cămătarii mă urmăreau pas cu pas și aveau de gând să pună

capăt zilelor mele mizerabile dacă nu îmi plăteam datoriile. Aveam nevoie de timp... trebuia să-i păcălesc până făceam din nou rost de bani.

— Nu ştii cât am suferit, i-a spus Logan, care începea să-şi revină din şoc.

— N-a durat mult, nu-i așa? Te-ai și grăbit să anunți pe toată lumea că ești fratele meu vitreg. Lucru pe care nimeni nu s-a obosit să mi-l spună.

— Am aflat și eu destul de recent. Logan a privit spre arma din mâna tremurândă. Ești

beat, Andrew. Lasă naibii deoparte pistolul, să putem sta de vorbă.

— Am de gând să-l folosesc, a venit răspunsul lui nesigur. Pe tine... pe mine... poate pe amândoi. Viaţa mea nu mai valorează nimic. Şi gândeşte-te ce ar însemna pentru cariera

ta. Ai deveni o legendă, cea mai mare din istoria teatrului.

Logan nu a reacționat deloc, dar inima îi bătea cu putere. Andrew fusese mereu imprevizibil, mai ales la beție. Era în stare să-și ducă la îndeplinire amenințările.

— Nu am mai pus capăt vieții nimănui până acum, a murmurat Andrew, tremurând ca un copac în furtună – numai că furtuna nu era afară, ci în interiorul lui. Dar ai merita-o, Jimmy.

— De ce?

Andrew a zâmbit amar.

— Știam întotdeauna la ce să mă aștept din partea ta. Într-o mare de mincinoși, știam că mă puteam baza pe tine. Iar acum s-a dovedit că ești cel mai rău dintre toți. Ai ținut ascuns micul secret murdar al tatălui meu și te-ai grăbit să-mi iei locul când ai crezut

că am murit... Ei bine, nu te las să iei ce este al meu. Mai bine te omor.

Andrew agita arma, apropiindu-se. Lui Logan i-a trecut prin minte să se arunce asupra lui și să-i smulgă pistolul din mână. A văzut-o pe Madeline cu colțul ochiului și inima

i-a stat în loc. La naiba! și-a spus, temător. Pleacă, Maddy! Ieși de aici! Dar ea nu s-a mișcat. Era de neconceput ca ea să se expună unui asemenea pericol. Era o țintă sigură... și îl putea provoca fără să vrea pe Andrew. Logan simțea

cum îl trec sudorile. Nu îndrăznea să se uite la ea.

— Nu vreau nimic din ce este al tău, i-a spus lui Andrew. Vreau doar să te ajut. Și-a dat seama că Madeline se mișca fără zgomot printre piesele de recuzită, Dumnezeu știa

cu ce scop. Se aștepta să se împiedice, să se lovească de ceva. În ultima vreme, sarcina o făcuse neîndemânatică.

— Să mă ajuți? a pufnit Andrew. Ce dovadă de grijă frățească! Eram cât pe ce să te cred.

— Pune deoparte

blestematul de pistol și vorbește-mi, i-a spus Logan.

— Dumnezeule, cât te dispreţuiesc! Mâna lui Andrew a tremurat când a îndreptat pistolul spre pieptul lui Logan. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult semeni cu tatăl meu.

Sunteți amândoi niște ticăloși care se consideră superiori, cu secretele voastre mizerabile, manipulându-i pe cei din jurul vostru...

— Nu m-am purtat niciodată așa cu tine.

Andrew clătina din cap, chinuit.

— Jimmy... cum de

nu am știut nimic? în toți anii ăștia...

— Așteaptă, Andrew, a spus Logan văzând că fratele lui vitreg arma pistolul. Andrew...

Recuzita din spatele lui s-a prăbușit peste Andrew, ca și cum ar fi fost împinsă de o mână nevăzută. Arma s-a

descărcat cu un zgomot asurzitor iar glontele a lovit un perete lateral al scenei.

Madeline stătea în locul de unde se prăbușise recuzita, contemplând rezultatele.

Logan a privit-o înfrigurat și a înțeles că

era bine. S-a aplecat și l-a luat de guler pe fratele lui, ameţit din cauza şocului. Mirosea a vin, gin și multe alte feluri de băutură. După cum se aşteptase Logan, lovitura nu fusese într-atât de puternică încât să-l rănească.

— Ce s-a întâmplat?

l-a întrebat Andrew.

Logan i-a tras un pumn în falcă. Andrew s-a prăbușit la podea și a început imediat să sforăie.

Madeline s-a aplecat îngrijorată deasupra lui.

— E bine?

Logan s-a ridicat în picioare. A încercat să

numere până la zece, dar furia provocată de panică nu l-a părăsit. Îi era teamă să o atingă, de frică să nu o strângă de gât.

— Ce naiba a fost în mintea ta? a întrebat-o. Te-ai gândit vreo clipă la copilul nostru?

— Nu, eu... Privirea ei

mirată a întâlnit-o pe a lui. M-am gândit numai la tine.

— Pot să-mi port de grijă și singur, a tunat el, apucând-o de umeri și scuturând-o. Doamne, ai reușit să mă scoți din minți! Scena de adineauri îmi va rămâne pentru totdeauna în

minte.

— Nu puteam să stau și să nu fac nimic când el te amenința cu pistolul. Nu e cazul să te înfurii. Nu a fost nimeni rănit și toată lumea e în regulă. S-a uitat spre Andrew. În mare parte.

— Nu, nu e în regulă, a spus sălbatic Logan,

dându-i drumul. Inima încă îi bătea cu putere. Ar fi vrut să o poată lua în brațe și să o acopere cu sărutуri. Gândul că ar fi putut fi rănită, omorâtă chiar, îl umplea de spaimă. S-a luptat să stăvilească valul de emoții, strângând din dinți și din pumni.

Madeline îl privea uimită.

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă să-ți explic, atunci. Tu nu valorezi nimic în ochii mei – doar copilul pe care-l porți. Ți-am cerut doar să ai grijă de el, dar tu ești mult prea nechibzuită și impulsivă

ca să faci măcar atât.

Madeline a pălit. În ochi i se citea durerea.

— Eu... Abia mai putea respira. Te rog să mă scuzi pentru că am fost atât de imprudentă.

Au fost întrerupți de câțiva actori care au năvălit pe scenă, auzind împușcătura.

— Domnule Scott...

— Ce s-a întâmplat?

— Cine este și ce...?

— Ticălosul a încercat să-l împuște pe domnul Scott!

Logan a îngenuncheat din nou lângă Andrew.

— A fost un accident. Nu s-a întâmplat nimic. Ridicați-l pe lordul

Drake, suiți-l în trăsură și aveți grijă să ajungă acasă la mine. Și aveți mare grijă – e bolnav.

— E un beţiv împuţit, asta este, a murmurat cineva.

Logan a privit-o cu asprime pe Madeline.

— Va sta în camera de oaspeți. Ai vreo

obiecție?

Ea a clătinat scurt din cap, roșie în obraji.

— De ce te mai obosești să întrebi? Mi-ai spus foarte clar că opiniile mele nu valorează nici doi bani.

Arăta complet diferit iar tonul ei era cu totul altul. Fără să gândească,

i-a pus mâna pe spate, ca să o conducă, dar ea s-a tras imediat. Era prima oară când îl respingea.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, i-a spus încordată. Am vrut de la tine un singur lucru iar tu nu mi l-ai putut da. S-a îndepărtat înainte ca

el să apuce să-i răspundă. Naiba să o ia pentru că încerca să-l facă pe el vinovat, când ea era cea care se pusese în pericol!

Au tăcut tot drumul spre casă. După ce au luat cina, Logan s-a pregătit să plece la Capital, pentru

spectacolul din seara aceea.

— Te simți bine? a întrebat-o. Pot să trimit după vreo rudă de-a ta sau după vreo prietenă, să-ți țină de urât cât voi fi plecat...

— Sunt bine, i-a răspuns fără să-l privească. Servitorii sunt

cu toții aici, în caz că am nevoie de ceva. Și nu mă aștept ca Andrew să se trezească mai devreme de mâine dimineață.

— Chiar dacă se trezește să nu te duci la el.

— Foarte bine. Când ai de gând să-l anunți pe

Rochester că fiul lui trăiește?

— Îl las pe Andrew să hotărască, atunci când va fi în stare. A privit-o mai atent. Du-te devreme la culcare. Ai trecut printr-un șoc azi. Ai nevoie de odihnă.

— Nu trebuie să-ți faci griji, i-a răspuns

Madeline cu răceală. Copilul este bine.

El a ieșit, fără să mai scoată un cuvânt.

Madeline a încercat să-și recapete răbdarea, amintindu-și cum greșise față de el, cum jurase să-i recâștige în timp dragostea... dar a reușit numai să îl

enerveze și mai tare. Răbdarea și dragostea nu păreau să o fi adus niciunde. Dacă așa voia Logan să stea lucrurile între ei, fie! Se săturase să fie martiră, să aștepte și să spere. A strâns din pumni și a făcut o baie lungă, sperând să lase în apa înmiresmată toată

tensiunea acumulată.

Înainte să se retragă la culcare s-a dus la fereastra dormitorului și a dat deoparte draperia din catifea, să se uite la grădină și la ferestrele camerei de oaspeți, aflată în cealaltă aripă a casei. În camera lordului Drake era lumina

aprinsă și i s-a părut că s-a mișcat cineva.

Lordul Drake se trezise, și-a spus încruntată. Era probabil copleșit de vinovăție și de durere. Madeline s-a gândit să ignore lumina din camera lui și să-l lase să sufere în singurătate. Nu merita

compasiune după ceea ce făcuse în ziua aceea, după ce-i amenințase viața soțului ei.

Pe de altă parte, nu era nici copil nici servitoare să i se interzică ceva. Era o femeie în toată firea care putea face ceea ce îi dicta conștiința.

Tulburată, a sunat după servitoare și s-a dus la dulap.

Camerista a apărut în câteva minute.

— Da, doamnă Scott? a întrebat, uimită că o vedea scoțând din dulap o rochie de zi.

— Te rog ajută-mă să mă schimb, i-a spus

Madeline. Cred că lordul Drake s-a trezit. Aș vrea să-i vorbesc.

— Dar stăpânul ne-a spus tuturor...

— Știu. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi păți nimic, pentru că nu am de gând să merg neînsoțită.

— Da, doamnă, a

spus camerista, nu foarte convinsă. Deși nu cred că stăpânul se va bucura când va afla.

Într-un final, Madeline a fost condusă de un lacheu, de doamna Beecham și de majordom. Toți trei și-au exprimat foarte clar dezaprobarea.

— Nu am nevoie de atâția însoțitori, a protestat Madeline, dar ei păreau hotărâți să o apere de bărbatul care se dovedise atât de periculos.

Când au ajuns, lordul Drake cotrobăia prin bufetul din mahon. Se clătina ușor și a clipit

des când s-a uitat la cei patru, privirea rămânându-i aţintită pe faţa mică a lui Madeline.

A fost uimită de contrastul dintre Andrew cel obişnuit şi cel de acum. Degeneratul batjocoritor şi fără griji fusese înlocuit de un străin cu

părul mătuit și pielea gri, bolnăvicioasă. Se îmbrăcase cu hainele curate care îi fuseseră lăsate lângă pat. Pantalonii, cămașa albă și vesta fuseseră croite pentru silueta subțire a lui Logan și plezneau pe talia lui groasă.

— Nu are rost să

cauți alcool, i-a spus cu blândețe Madeline. Logan a avut grijă să fie luate toate sticlele. Vrei să trimit după o ceașcă de cafea?

El s-a retras într-un colț al camerei, rușinat.

— Pleacă, te rog. Nu pot să dau ochii cu tine. După ce am făcut

astăzi...

— Nu erai în apele tale, i-a răspuns ea.

— Ba eram, a asigurat-o el. Acesta sunt eu, un ticălos laș și fricos. A clătinat din cap când Madeline i-a spus lacheului să-i aducă sandvișuri și cafea. Nu trimite după nimic. Plec

imediat.

— Trebuie să rămâi. Pentru soțul meu.

El i-a zâmbit amuzat.

— Vrei să nu fie privat de plăcerea de a mă bate măr.

— Îl cunoști prea bine, i-a spus încet și s-a așezat pe un fotoliu, în timp ce doamna

Beecham și majordomul aprindeau lămpile și aţâţau focul din șemineu. Ia loc să stăm de vorbă, lord Drake.

El a ascultat-o cu inima îndoită. S-a prăbușit pe unul din scaunele de lângă foc, cu capul în mâini. I s-a adus cafeaua și a dat pe

gât trei cești din băutura amară, părând să-și recapete luciditatea într-o anumită măsură. Când s-au convins că Andrew nu mai constituia un pericol, servitorii i-au ascultat rugămintea șoptită și s-au retras în camera alăturată.

Lordul Drake a vorbit primul.

— Băusem trei zile neîntrerupte înainte de petrecerea de pe vas. Eram mort de frică pentru că aflasem că niște nemernici cărora le datoram bani puseseră un premiu pe capul meu. Am pus la punct

un plan idiot, în care să pară că m-am înecat, sperând că voi scăpa de ei, măcar un timp. Apoi m-am deghizat și am plecat pe coasta de est, să joc acolo. Tot acolo am auzit și bârfele despre Logan. Toată lumea vorbea despre el, despre bastardul lui

Rochester. Am crezut că înnebunesc. În toată viața mea nu am simțit atâta ură.

— Față de Logan? a întrebat Madeline uimită.

Bărbatul rătăcit a dat din cap.

— Da... deși mare parte cred că era

îndreptată spre tatăl meu. M-au făcut să par un caraghios. Logan a fost primul lui fiu, iar eu i-am luat locul. Eu am trăit viața pe care ar fi trebuit să o aibă el... și e absolut evident că dintre noi, el era cel bun. Uite ce a devenit. M-am comparat mereu cu el și

mereu am ieșit în dezavantaj, dar mă consolam cu gândul că prin venele mele curge sânge nobil. Iar acum aflu că același sânge curge și prin venele lui.

— Tu ești singurul moștenitor legitim al lordului Rochester, i-a spus Madeline. Nimic

nu va schimba asta.

Andrew a strâns între degete ceașca din porțelan, atât de tare încât Madeline s-a temut că o va sparge.

— Totul ar fi trebuit să fie al lui Logan, nu înțelegi? Și nu s-a ales cu nimic. Chiar mai rău decât atât. Nu știi cum a

trăit, câte bătăi a încasat de la Jennings, cât a suferit de frig și de foame. Iar în tot acest timp eu locuiam la conac...

— Nu aveai ce să faci... Nu puteai schimba nimic.

— Tatăl meu ar fi putut... iar eu nu mai

pot suporta să fiu fiul lui. Și nu pot să-l am pe el drept frate când toată viața nu am făcut altceva decât să mă bucur de ceea ce i se cuvenea lui. S-a ridicat de pe scaun și a lăsat ceașca deoparte. Mâinile îi tremurau.

Singurul lucru pe care îl mai pot face

acum pentru Logan este să dispar, să nu mă mai vadă niciodată.

— Te înșeli. Madeline a rămas așezată și îl privea cu ochi limpezi. Trebuie să ai curajul să dai ochii cu el, mâine dimineață. Cred că adânc în inima lui există temerea că toți cei pe

care i-a iubit îl vor părăsi. Dacă îl iubești pe Logan ca pe un frate vei rămâne alături de el și-l vei ajuta să se împace cu trecutul său. Ești singura legătură pe care o are cu lordul Rochester. Nu cred că va ajunge vreodată să-l iubească, dar trebuie să

accepte ideea că-i este fiu.

— Și crezi că eu aș putea face asta pentru el? a întrebat-o lordul Drake, râzând ironic. Dumnezeule mare, nu pot face asta nici măcar pentru mine.

— Vă veți ajuta reciproc, atunci, i-a

răspuns încăpățânată Madeline.

Lordul Drake s-a așezat din nou pe scaun, clătinându-se nesigur.

— Nu ești deloc așa cum pari, așa-i? Ești foarte căpoasă – dar presupun că așa și trebuie, de vreme ce te-ai măritat cu fratele

meu.

S-au privit în tăcere, amuzaţi... până când în prag a apărut o siluetă întunecată. Era Logan. Cu voce joasă, dură, i-a spus lui Madeline:

— Pleacă de aici.

Madeline a clipit, uimită.

— Stăteam de vorbă,

atâta doar.

— Ți-am spui să te ții departe de el. Ți-e chiar atât de greu să mă asculți?

— Nu s-a întâmplat nimic, Jimmy, a intervenit lordul Drake. Nu o învinovăți pe soția ta pentru ceva ce s-a întâmplat cu mult

înainte de a o cunoaște.

Logan l-a ignorat și a continuat să o privească cu răceală pe Madeline.

— Pe viitor, doamnă, ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai mai amesteca în treburile altora.

Ceva înăuntrul ei s-a năruit. Luni întregi i se

dăruise, încercase să-i câștige afecțiunea... și tot nu era de ajuns. Obosise să tot încerce și să tot dea greș. S-a ridicat și i-a răspuns fără urmă de emoție.

— Foarte bine. De-aici încolo nu-ți voi mai fi o povară. Bucură-te de singurătate. A ieșit din

cameră fără să-i arunce vreo privire.

Logan s-a desprins din cadrul ușii și i-a aruncat lui Andrew o privire încărcată de ură.

— Dacă ai ridicat un deget împuțit împotriva ei...

— Dumnezeule, a spus Andrew clătinând

din cap, doar nu mă crezi în stare să-ți seduc soția – sau oricare altă femeie – în situația mea. Am probleme mai mari. Și apoi, ea nu mi-ar fi tolerat avansurile. Nu este Olivia.

— Dacă te mai prind vreodată singur cu ea te omor.

— Înseamnă că ești un prost mai mare ca mine. Andrew s-a ridicat, frecându-și tâmplele. Nu credeam să fie posibil, dar ești. Ai găsit în sfârșit o femeie care să te iubească – deși nu înțeleg de ce – iar tu nu știi cum să reacționezi.

Logan i-a aruncat o privire de gheață.

— Ești beat, Andrew.

— Bineînțeles că sunt. Numai atunci sunt în stare să spun adevărul.

— Al naibii să fiu dacă o să discut despre nevasta mea cu tine.

— Ești oricum al

naibii, frate – doar ești un Drake. Vei reuși în final să-i alungi pe toți cei care te iubesc. Cei din neamul Drake sunt niște solitari. Îi distrugem pe toți cei care îndrăznesc să se apropie prea mult. Avem doar dispreț pentru bieții idioți care

încearcă să ne iubească. I s-a întâmplat mamei tale și acum i se întâmplă soției tale.

Logan își privea în tăcere fratele. A încercat să nege:

— Nu sunt asemenea lui, a spus în șoaptă.

— Câți oameni ai sacrificat din cauza

ambiției tale? Pe câți i-ai ținut la distanță până când s-au îndepărtat singuri? Te-ai autoconvins că ți-e mai bine singur. Ești mai în siguranță astfel, așa-i? Te descurci perfect și singur, Jimmy – ca și Rochester, ca și mine. A zâmbit amar. Vrei să

auzi ceva ciudat? M-a rugat să te ajut.

— Să mă ajuți pe mine? Logan era neîncrezător. Eu nu am nevoie de ajutor.

— Asta rămâne de văzut, l-a ironizat Andrew. Hai să vorbim mâine dimineață, frate... Sunt al naibii de beat și

de obosit. Între timp, eu zic că ar fi bine să te duci la nevasta ta și să o rogi să nu te părăsească.

Capitolul 15

Logan s-a îndreptat spre dormitorul său, simțind că lumea lui, cea în care se simțea în siguranță, se întorsese cu susul în jos. Primise prea multe vești în ultima vreme... că urma să fie tată, că era bastardul lui Rochester,

că Andrew murise, apoi reapăruse. Iar în mijlocul acestui tumult, doar ceva rămăsese neclintit, neschimbat. Madeline cea generoasă și afectuoasă, cea care îi arătase în orice fel posibil că îl iubea.

Avea nevoie de ea dar nu putea să recunoască

asta, nici măcar față de el însuși. Madeline trebuia să se mulțumească cu ce îi oferea el, să nu ceară mai mult. A intrat în cameră și și-a găsit soția așezată pe marginea patului, cu mâinile ei mici lipite de pântec. Expresia ei ciudată i-a

făcut inima să tresară.

— Ce este? a întrebat-o, apropiindu-se rapid de ea.

— A mișcat copilul, a spus ea, surprinsă.

Logan nu a făcut nici un gest. S-a mulțumit să se uite fix la ea. Ar fi vrut să o atingă, să simtă vibrațiile copilului care

se mișca în pântecul ei. Cu mari eforturi a reușit să rămână nemișcat.

Madeline s-a ridicat de pe pat. S-a dus la dulap și a scos o valiză de pe raftul de jos.

— Ce faci? a întrebat-o.

I-a răspuns pe un ton controlat.

— Am hotărât că nu mai vreau să locuiesc aici.

Deși se simțea cuprins de furie i-a răspuns cu blândețe:

— Nu ai de ales, doamnă.

— Ba da. Nu mă poți ține cu forța aici.

— Nu am crezut că

traiul de-aici îți este într-atât de neplăcut, i-a spus făcând semn în jur, la luxul care îi înconjura. Dacă nu ai fost fericită, să știi că te-ai prefăcut foarte bine.

— Nu știu cum, dar reușești să mă faci fericită și să mă amărăști în același timp.

Madeline a început să îndese în valiză o pereche de mănuși și o eșarfă, îmi este foarte clar că prezența mea aici te deranjează. Iar în clipa în care voi înceta să te iubesc totul va fi mai ușor, pentru amândoi.

Logan s-a așezat în

fața dulapului.

— Maddy, i-a spus, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine adineauri. Dar eram îngrijorat. Lasă totul deoparte și hai la culcare.

Ea a clătinat din cap. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Am renunțat,

Logan. Nu vei înceta niciodată să mă pedepsești pentru că te-am rănit. Profiți de fiecare ocazie ca să-mi arăți că poți pleca oricând, fără să arunci o privire înapoi. Recunosc că am fost o proastă când am sperat că te vei schimba. Acum nu-mi

mai doresc decât să fiu cât mai departe de tine și să-mi găsesc liniștea.

Încăpățânarea ei l-a înfuriat.

— Nu pleci nicăieri, la naiba! A prins-o de umeri și i-a simțit, șocat, mâna mică pe obraz. Îl pălmuise.

— Dă-mi drumul, i-a

spus privindu-l în ochi și respirând sacadat.

Logan și-a plecat capul să o sărute, încercând să o îmbuneze în singurul mod pe care îl cunoștea. În loc de răspunsul dulce pe care îl primise de fiecare dată, ea a rămas ca împietrită în

îmbrățișarea lui. Era prima oară când îi descoperea această față împietrită. A privit-o din nou pe străina din fața lui și i-a dat drumul din îmbrățișare.

— Ce naiba vrei de la mine? a întrebat-o cu asprime.

— Vreau să-mi

răspunzi la câteva întrebări. Ochii ei de ambră îi căutau pe ai lui. Este adevărat ce mi-ai spus mai devreme? Că nu contez deloc, ci doar copilul pe care-l port?

El roşise.

— Eram furios pe tine, pentru că te-ai expus pericolului.

— Te-ai căsătorit cu mine doar de dragul copilului? a insistat ea.

Zidul pe care se sprijinea dintotdeauna începuse să se năruie.

— Da... eu... nu... Te doream încă.

— Și mă iubeai încă? l-a întrebat în șoaptă.

Logan și-a trecut

mâna prin păr, răvășindu-l.

— Nu vreau să discut despre asta, la naiba!

— Bine. Calmă, s-a întors cu spatele la el și a reînceput să-și strângă lucrurile.

Logan a pufnit, înfuriat și a prins-o din spate, făcându-se că nu

observa că ea se încordase din nou. I-a inhalat parfumul, lipindu-și buzele de ceafa ei și i-a șoptit:

— Nu vreau să te pierd, Maddy.

Ea s-a eliberat din brațele lui.

— Dar nici nu vrei să mă iubești.

El a început să străbată camera, ca un leu în cușcă.

— Cândva mi-ai spus-o, a izbucnit Madeline. De ce acum îți este atât de greu? Ești chiar atât de rece și de neiertător?

El s-a oprit în fața ei și i-a răspuns cu glas

chinuit:

— Te-am iertat demult. Am înțeles motivele pentru care ai făcut ce-ai făcut. Parte din mine chiar te-a admirat pentru asta.

— Și atunci de ce continui să ridici un zid între noi?

El a ridicat din umeri.

Madeline și-a mușcat buza, așteptând, simțind că dacă tăcea ar fi putut auzi cuvintele care ar fi făcut-o să înțeleagă.

— Știi că te iubesc, i-a spus răgușit. Toată lumea o știe. Nu mă pot abține, indiferent cât încerc. S-a apropiat de fereastră și și-a lipit

palmele de geamul rece, uitându-se la grădina înghețată. Nu-mi mai rămâne nimic dacă te pierd.

— Dar nu mă pierzi! i-a spus ea tulburată. Logan, trebuie să crezi asta!

Logan a clătinat din cap.

— Mi-a spus Rochester... A făcut o pauză. Mama a murit la naşterea mea. Am fost prea mare. Din vina mea a murit.

Madeline a protestat.

— Dumnezeule, cum poţi crede una ca asta?

— Aşa au stat lucrurile, a spus el cu

încăpățânare. A fost numai vina mea. Și nu mă pot bucura de venirea pe lume a copilului meu când mă gândesc că s-ar putea ca... Nu a terminat fraza. Nici nu era nevoie.

— Te temi că nu voi supraviețui nașterii, i-a spus Madeline. Se

lămurise acum. Asta încerci să-mi spui?

— Copilul meu va fi cu siguranță mare... iar tu...

— Nu sunt chiar atât de fragilă, i-a spus privindu-i chipul umbrit de griji. Uită-te la mine, Logan! îți promit că nu vom păți nimic, nici eu,

nici copilul.

— Nu poți face o asemenea promisiune, i-a spus cu tristețe.

Madeline a deschis gura să-i răspundă dar și-a amintit că și mama ei avusese mari probleme la naștere. Logan avea dreptate. Nu putea garanta că totul

avea să fie în ordine.

— Și dacă temerile tale sunt justificate și se va întâmpla tot ce este mai rău? l-a întrebat. Îți va fi mai ușor, știind că ai stat departe de mine?

El s-a întors să o privească. Chipul lui era chinuit, ochii albaștri îi erau tulburi.

— Nu știu.

— Nu ai obosit să te tot ții la distanță de toți? i-a șoptit ea, uitându-se la el cu dragoste și compasiune. Ne avem unul pe celălalt, Logan. Nu trebuie să fim mereu singuri.

Cuvintele ei au părut

să-l convingă. A ajuns-o din câțiva pași și a strâns-o cu putere în brațe.

— Nu pot trăi fără tine, i-a spus.

— Nici nu va trebui s-o faci. I-a trecut mâna prin păr și i-a sărutat obrazul ud de lacrimi. Gura lui Logan a găsit-o

pe a ei, într-un sărut pătimaș care părea să nu se mai sfârșească.

— Rămâi? a întrebat-o.

— Da, da...

Trebuia să riște și s ă o iubească. Oricum nu avea de ales. A luat-o pe sus și a dus-o în pat, a dezbrăcat-o și a făcut

dragoste cu ea cu o tandreţe sălbatică.

După, Madeline a rămas nemişcată în braţele lui, prea epuizată ca să se mai poată mişca. Logan s-a ridicat într-un cot să o privească. Şi-a lipit buzele de pântecul ei, făcând ca ochii ei să se

umple de lacrimi de bucurie.

— Totul va fi bine, i-a șoptit Madeline, apropiindu-i fața de a ei. Ai încredere în mine. Și l-a sărutat, în timp ce inima i se umplea de iubire.

EPILOG

Travaliul a durat mai mult de zece ore. Alungat din dormitorul în care Madeline dădea naștere primului lor copil, Logan s-a refugiat în salonul învecinat, suferind la orice geamăt de durere care se auzea prin ușă. Îl alina puțin

doar gândul că Julia era cu ea, încurajând-o și dând o mână de ajutor doctorului și moașei. Rămăsese alături de Madeline în primele ore, suferind alături de ea, până când doctorul Brooke îl dăduse afară.

— Găsește o sticlă de coniac, l-a sfătuit el

zâmbind. Mai durează cel puțin câteva ore. Logan dăduse deja gata jumătate de sticlă și nu simțea nici urmă de ușurare. Nu-i ieșea din minte suferința soției lui, felul în care îl strângea de mână când avea contracții, cât de tare își mușcase buzele...

— Dumnezeule, Jimmy. Andrew intrase în salon și se așezase lângă el zâmbindu-i cu subînțeles. Nu te descurci prea bine, așa-i?

Logan i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Nu ți se pare ciudat? O dată sunt și

eu treaz iar tu ești beat mort. În ultimele luni Andrew se rezumase la câte un pahar când și când. Îmbujorarea specifică beţivilor îi dispăruse din obraji și slăbise destul de mult. Arătă în formă, pentru prima oară de când ieșise din adolescență.

Renunțase și la jocurile de noroc și aranjase să-și plătească toate datoriile, cu dobândă. Părea să fi reușit chiar să construiască o nouă relație cu Rochester, care se mai îmblânzise de la așa-zisa moarte a fiului său.

— Nu sunt suficient

de beat, încă, a murmurat Logan și a închis ochii, auzind un alt țipăt venit din camera alăturată.

Andrew a privit în direcția ușii.

— Ești tare încordat. Relaxează-te, Jimmy. Femeile trec prin asta în mod obișnuit. Ce-ar fi să

cobori cu mine? M-am cam plictisit să fac conversaţie de salon cu rudele tale cele respectabile. Mai joacă-te şi tu de-a gazda, un timp.

— Mai bine m-aş târî în genunchi pe sticlă pisată.

Andrew i-a zâmbit

strâmb.

— Marele Logan Scott și-a dăruit inima cuiva. Nu credeam să apuc să văd asta vreodată. Logan era prea amărât ca să-i răspundă. A ridicat privirea spre tabloul din perete, portretul pictat de Orsini care smulsese

laude și cronici mai mult decât favorabile din partea criticilor londonezi. Artistul o înfățișase așezată în fața unei ferestre, cu cotul sprijinit de o masă din nuc și privind visătoare în depărtare. Rochia albă îi punea tenul în valoare iar mâneca largă

îi masca rotunjimea pântecului. Pictându-i profilul, Orsini îi surprinsese puritatea și delicateţea trăsăturilor. Portretul era un tulburător studiu al contrastelor: inocentă și totuși senzuală, cu chipul senin și o cu strălucire zburdalnică a

ochilor.

— Remarcabil, a spus Andrew urmărindu-i privirea. N-ai zice că e atât de încăpăţânată, dacă i-ai privi doar portretul, i-a zâmbit lui Logan. O să scape cu bine, Jimmy. Dacă aş mai paria, mi-aş pune toţi banii pe ea.

Logan a dat din cap, fără să-și desprindă privirea de la tablou. Ultimele luni fuseseră cele mai fericite din viața lui. Madeline devenise totul pentru el, îi umpluse viața, alungând toată amărăciunea și înlocuind-o cu bucurie.

Dragostea de acum nu se compara cu felul în care o iubise la început. Ar fi intrat în flăcările iadului doar să o poată scuti de o clipă de suferință. Îl înnebunea gândul că trecea singură prin agonia nașterii copilului, că nu o putea ajuta cu nimic.

Deodată a auzit plânset de copil. A țâșnit în picioare. Alb ca varul, a așteptat un timp care i-a părut nesfârșit, deși în realitate trecuse doar un minut.

Ușa s-a deschis și a intrat Julia, fericită.

— Și mama și copilul se simt excelent. Intră,

tăticule, să vezi ce fiică frumoasă ai.

Logan se uita la ea, incapabil să înțeleagă.

— Maddy este... S-a oprit și a încercat să-și umezească buzele. I se uscase gura.

Julia i-a zâmbit și l-a mângâiat pe obraz:

— S-a descurcat

minunat, Logan. Se simte bine.

— Felicitări, frate, i-a spus Andrew luându-i sticla de coniac din mână și întinzându-i-o Juliei. Ia-o tu, i-a spus. Nu mă pot încrede prea mult în propria voință. Și Slavă Domnului că am suficiente alte vicii cu

care să compensez.

Abia conștientizând felicitările primite din partea doctorului și a moașei, Logan s-a apropiat de pat și s-a așezat lângă Madeline. Ea i-a zâmbit, cu ochii întredeschiși.

— Maddy, i-a spus cu voce gâtuită. I-a luat

mâna și a dus-o la buze, punându-i un sărut fierbinte în palmă.

Madeline a murmurat ceva și l-a tras ușor spre ea. Logan și-a îngropat fața la pieptul ei și a scos un sunet dezarticulat.

— Sunt bine, i-a șoptit ea, mângâindu-i părul. N-a fost atât de

rău precum mă așteptam.

Buzele lui le-au găsit pe-ale ei. Gustul lor dulce, familiar i-a alungat panica.

— Am fost al naibii de speriat, i-a spus când buzele li s-au desprins. Nu vreau să mai trec prin așa ceva,

— Va trebui, dragul meu. Vei dori cândva ca fiica ta să aibă un frate.

Logan se uita la făptura minusculă cuibărită lângă Madeline. Copilul era înfăşurat într-o ţesătură de bumbac iar faţa ei rozalie avea o expresie uimită. În creştet avea

câteva șuvițe de păr castaniu. Logan i le-a atins visător.

— Bună, i-a șoptit, lipindu-și buzele de fruntea copilului.

— E frumoasă, nu-i așa? l-a întrebat Madeline.

— E superbă, i-a răspuns el privind

creația miraculoasă, apoi și-a întors privirea spre Madeline. Dar nu-și eclipsează mama.

Deși era extenuată, Madeline a chicotit:

— Prostuțule! Nici o femeie care abia a născut nu este frumoasă.

— Aș putea să te privesc ore întregi...

săptămâni... luni... și nu m-aș plictisi.

— Va trebui s-o faci cât timp dorm, i-a spus căscând.

— Odihnește-te, i-a spus. Odihniți-vă amândouă. Privirea lui mângâietoare le-a învăluit pe amândouă. Vă veghez eu.

— Mă iubești? l-a întrebat Madeline zâmbind slab și a căscat din nou.

— A fost cândva i u b i r e , i-a sărutat pleoapele închise. Ceea ce simt acum nu se poate descrie în cuvinte.

— Mi-ai spus cândva că dragostea este o

slăbiciune.

— M-am înșelat, i-a șoptit el sărutând-o pe colțul gurii. Am descoperit că este de fapt forța și echilibrul meu.

Madeline a adormit zâmbind, cu mâna în mâna lui.

Cineva a bătut ușor la

ușă iar Logan s-a ridicat să deschidă. Doamna Florence aștepta în prag. În ultimele săptămâni o vizitase adesea pe Madeline dar descoperise cu surpriză că-i făcea mare plăcere timpul petrecut cu Logan. Aveau multe în comun, la urma urmei.

Purtau conversații lungi, interesante despre teatru... și uneori vorbeau despre mama lui, despre Elizabeth. Logan voia să afle cât mai multe despre ea și despre cel care îi era tată. Încetul cu încetul, doamna Florence îi dezvăluia adevărul

despre trecutul lui.

Bunica lui era îmbrăcată ca pentru o ocazie specială, cu șiraguri de perle împodobindu-i gâtul și încheieturile și cu părul frumos aranjat.

— Dorm amândouă, a spus Logan, protector.

Doamna Florence a

îndreptat vârful bastonului spre el.

— Să nu îndrăznești să mă întorci din drum după ce am urcat blestematele astea de scări. Stau doar o clipă – trebuie să-mi văd străbunepoata.

— Foarte bine, a șoptit el, dându-se

deoparte din calea ei. Văd că nu am cum să te opresc.

Doamna Florence s-a apropiat de pat și a exclamat de încântare la vederea copilului din brațele lui Madeline.

— Strănepoata mea, a spus încet și s-a uitat din nou la Logan. E

minunată, așa cum mă așteptam. V-ați gândit la un nume?

— Elizabeth, i-a răspuns Logan.

Femeia l-a privit cu ochi înlăcrimați, i-a făcut semn să se aplece și l-a sărutat pe obraz.

— Mamei tale i-ar fi făcut plăcere, dragul

meu băiat, i-ar fi făcut mare plăcere.

SFÂRȘIT